

သစ်သစ်သစ်သစ်

ဘီးကော့နွယ်ဖို

BICHU

THE JAGUAR

ALAN CALLOU

စာပူ နှင့် ပြုချက် ဆယ့် [၃၉၉]

မျက်နှာဖုံး နှင့် ပြုချက် ဆယ့် [၄၀၃]

ပထမအကြိမ်

၁၉၀၀ ခု၊ ဝပြီလ

ဝန်းချို တင်စောင် မျှင့်

ထိန်းမြင့်ဝင်း၊

ရှင်ရာ

နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်

ဦးစနေဝင်း [၁၃၆၈၈]၊ စာတက္ကသိုလ် ပုံနှိပ်တိုက်
ဆယ့် ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဆာပြီခြင်း ရှင် [၁၁၇၉၁]၊ စေတီလောပေ
၃၄၉၊ ၈ လမ်း၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ စောင့်ဥက္ကလာပမြို့။

မျက်နှာဖုံး၊
မျက်နှာဖုံး ပြုချက်
အုပ်စု
တန်ဖိုး

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

ဝေရးသူ၏ အခြား ဝေအုပ်များ

ဝေအုပ်ဟူသည်

ဝေအုပ်ဝင်းဟူသည်

ခိုင်း၊ မြင်၍၊ ပုတော်လှန်ဝေရ၊

ကျွန်ုပ်ချစ်တဲ့ အူကာမို

ပက်တီဟတ်စ် နှင့် အက်စ်အယ်ဆေရိုက်၊

ပင်တစ်ခု

ယက်စ်အူရှင်ကို သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲဝင် ကျားဆရာ

မောင့်အက်တန် နှင့် အိဗ္ဗိယ လွတ်လပ်ဝေရ၊ တိုက်ပွဲ

ရှင်ဂျွန်၊ သို့မဟုတ် သေပင်းတမန်

ချို၊ ဆက်သွေး

မြစ်ကြောင်း၊ ရယ်ကုန်စင်

ကျေရာ ကျေကြောင်း၊

သေပြေး ရှင်ပြေး

ကြီးစည်ရာ

၈၈၈၈

မောင်ဂျွန်အကြောင်း၊

ကန္တာရန်

အိုင်မံ

ချစ်ဆိပ်ရည်

ဝေရမြေမြား၊ သော်လည်း၊

တောင်ကြီး၊ ဝေး၊ အောက်

အပတ်မထင်

တတဝ

မိတ်ပြောင်း၊ မိတ်လွှဲ

အံ့ဖွယ် လက်ချောင်း၊ များ ခိုင်ရှင်

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုကို 'တိရစ္ဆာန်ဝတ္ထု' သို့မဟုတ် 'အမဲလိုက်
ဝတ္ထု' ဟူ၍ ခေါ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် ဤဝတ္ထုကား သာမန်ရိုးရိုး အမဲလိုက်
ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ သာမန်ရိုးရိုး စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု
မဟုတ်ပါ။

သားကောင်နှင့် မု ဆိုး တို့၏ စိတ်ထားကို
အနုစိတ် ဖော်ပြသော ခံစားချက် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ယခု ဤအမှာစာကို ရေးနေရင်းမှ အမဲလိုက်
ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည် သတိရမိပါသည်။

ကြာတော့ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်က
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဇာတိချက်ကြွ မာန်အောင်
ကျန်းမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ၁၃
နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မွေးရပ်မြေသို့ ပထမဆုံး
အကြိမ် အလည်အပတ် ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

ထောက်တုန်းထောက်ခိုက် ကျွန်တော့် အနေဖြင့်
သွားချင်တာတွေက အများကြီး။

တစ်တောင်လုံး မြက်ပွေးပန်းများ ဖုံးနေသော
'တောင်နီ' သို့လည်း သွားချင်သည်။

ရွှံ့ဆိုင်ရွှံ့ပွက်များ တပွက်ပွက် ဆူပွက်နေသော
'နဂါးတောင်' သို့လည်း သွားချင်သည်။

ကဆီးရွာ ကမ်းခြေအနီး မင်္ဂလာတံ တွင်
လက်ပောင်း ကြီး နှစ်ဖက် မိုးပေ T သို့
မြောက်ထားသော 'ကဆီး နတ် မြတ်
ကျောက်အဆောင်' ကိုလည်း သွားကြည့်ချင်သည်။

ပောင်နှမ အရင်းခေါက်ခေါက်ချင်း မှားမိ၍
ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားကြသည် ဆိုသော (ဆားချက်
ရွာနှင့် ပုလ္လင်ရွာ အကြားရှိ) 'ဘိုးမယ် မောင်နှမ
ကျောက်ရုပ်' သို့လည်း သွားကြည့်ချင်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သွားချင်တာတွေက
များပြားစွာ ကိုမဲ့ မဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေ
မိသည်။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က အမဲပစ်
ထွက်ကြရန် အဆိုပြုသည်။ ဤတွင် ကျွန်မိတ်ဆွေ
များကပါ စာညှိတညွတ်စည်း သဘောတူ
ကြသော ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မငြင်းသာ
တော့ဘဲ (ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားသဖြင့်)
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့သည်။

တို့တို့ ပြောရလျှင် ပထမဆုံး ကျွန်တော်
တို့သည် အမဲလိုက်အဖွဲ့အတွက် လှူကြွေးသည်။ အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်မှာ ကျောက်တန်းရွာ အဖက
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုဝိုးတင် (ယခု ဆိပ်ကြီး
ခနောင်တို့ အဖက ကျောင်းအုပ်ကြီး) ဖြစ်သည်။
ကျွန်အဖွဲ့ဝင် ဝါးယောက်ကတော့ မူလတန်း
တန်းက ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူ မိတ်ဆွေများ
ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆန် ဆီ ဆား ပေါင်ငရုတ်
ကြက်သွန် ခိုကွာ အပြည့်အစုံဖြင့် ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ ယူလာသော လက်နက်တို့ကတော့
နှစ်လုံးပျား နှစ်လက်၊ လေးသေနတ် တစ်လက်၊
မုတ်ပြောင်းတစ်လက်၊ ကိုင်း(ကိုင်း) လောက်လေး
တစ်လက်နှင့် လေးခွတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ခရီးစဉ်မှာ ကအီးရွာသို့ သွားရန် ဖြစ်သည်။
ကအီးရွာသည် ကျွန်း၏ အနောက်တောင်တက်
အစွန်တွင် တည်ရှိပြီး မာန်အောင်မြို့နှင့် မိုး ၂၀၁၆
ဝေးသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာ ဖြစ်သော်လည်း
ရွာမြောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သင်္ကြံတောင်
(သပြေတောင်)၊ ကိုသောက်တောင် စသော
တောကြီးတောင်ကြီးများ ရှိသည်။

ကအီးရွာသို့ ရောက်၍ တစ်ညအိပ်ပြီးနောက်နေ့
အရက် မတက်မီတွင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည်

သပြေတောင်သို့ စတင် ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြသည်။
ကအိးရွာမှ တောကျွမ်းသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်
လည်း လိုက်ပါလာသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော
အခါ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

သားကောင်များ ကျက်စားထုနှင်းနီးလာသော
အခါ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကိုစိုးတင်က တောလိုက်
စဉ်းကမ်းကို ပြောပြသည်။

တောလိုက်နေစဉ် အသံမပြုရ။ သစ်ရွက်ခြောက်
သစ် ကိုင်း ခြောက် များကို မနင်းရ။ ဆေးလိပ်
မသောက်ရ။ ဘာသားမစား ညာ သား မ စား
မပြောရ။ သားကောင်က လူနဲ့ မရနိုင်အောင်
အမြဲ တမ်း လေ ညာ မှ သွား ရ မ ည်။ မုဆိုး
(ခေါင်းဆောင်) စကား တစ် သ ဝေ မ တိမ်း
နားထောင်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်တောဝင်တစ်ချုံရှင်းနှင့်
ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး
တွင် ကျေးငှက်သံများနှင့် ချေဟောက်သံများသာ
မင်းမှုနေသည်။ ဤတောင်တွင် တောဝက်၊ ဆတ်၊
ချေနှင့် တောကြောင် ပေါသည်ဟု ဆိုသည်။
အပေါ်ဆုံးကတော့ ချေ။

ထို့ကြောင့် ပ ထ မ ဆုံး ချေပစ်ရန် အဖွဲ့ဝင်
ကိုဘဖေက ဖက်မှုတ်သည်။ ချေသားပေါက်ကလေး
မြည်သံနှင့် တူအောင် သစ်ရွက်ကို ခေါက်၍

ပါးစပ်ဖြင့် မှုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအသံကြားလျှင်
ချေဖိုနှင့် ချေမတို့ တောချိုထဲမှ ထွက်လာတတ်
သည်ဟု ဆိုသည်။

ဖက်မှုတ်၍ နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသော အခါ
ရွေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်က နောက်မှ လူများကို
လက်ကာပြီး ရပ်ကြရန် အချက်ပြလိုက်သည်။
အားလုံးပင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။
တစ်ယောက်မျှ ထုတ်တုတ် မလှုပ်။ ကိုဘဖေ
တစ်ယောက်သာ ဖက်မှုတ်မြဲ မှုတ်နေသည်။

‘ပျို..... ပျို..... ပျို..... ပျို’

ဖက်မှုတ်သံသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်
နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ချုံကွယ်မှ နေ၍ ရွေ့သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွေ့တည့်တည့် ကိုက် ၂၀ခန့်
အကွာ ချုံစပ်တွင် ချေတစ်ကောင် ခေါင်းတလှုပ်
လှုပ်ဖြင့် မျက်ကလူးဆန်ပျာ ရပ်နေသည်။ ရန်သူကို
အကဲခတ်နေသလို ချေသားပေါက်ကလေးကိုလည်း
ရှာပေ့နေသည် ပုံမျိုး။

ကိုစိုးတင်က ကျွန်တော်အား သူ့အနီးသို့
လာရန် လက်ယပ်၍ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း
ခြေသံမကြားအောင် ချွတ်နှင်းပြီး အသာကလေး
ကပ်သွားသည်။ ကိုစိုးတင်သည် ဒူးတစ်ဖက်ချပြီး

တစ်ဖက်ကတောင် ထိုင်နေရာမှ ဆေးနတ်ကို
လက်တန်းထိုး၍ သားကောင်ကို ချိန်လိုက်သည်။

‘ခပိုင် ချိန်ပြီး ပိုက်ကြည့်စမ်း’

သူက ကျွန်တော့်အား ဆေးနတ် ကမ်းပေးရင်း
လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အား
သားကောင်ကို ပစ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးနတ်ကို
မယူသေးဘဲ အသင့်လွယ်လာသော စစ်သား
ရေဘူးထဲမှ ‘စိမ်ရည်’ တောအရက်ကို နှစ်ကျိုက်
မော့သောက်လိုက်သည်။ ယခင်ကလည်း မောမော
ရှိတိုင်း တစ်လမ်းလုံး မကြာခဏ မော့လာခဲ့ပြီ။
ယခုမှ သားကောင်ကို ပစ်ရတော့မည် ဖြစ်၍
ထပ်ပြီး ရဲဆေးတစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆေးနတ်ကို လှမ်းယူပြီး စောစောက
ကိုခိုးတစ် ချိန်ပြုသလို လက်တန်း ထိုးကာ
သားကောင်ကို ချိန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ညာဘက် လက်ညှိုးသည်
မောင်းတစ်ကားပြီးသော ဆေးနတ် ခလုတ်ဆီသို့
ရောက်သွားသည်။ သားကောင်က ပစ်ကွင်းထဲ
တည့်တည့်ကြီး ဝင်နေပြီ။

ကိုစိုးတစ်က ကျွန်တော့်ခါးကို လက်ဖြင့်
တစ်ချက် နှစ်ချက် အသာတို့သည်။ ‘ပစ်တော့...
ပစ်တော့’ ဟု ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က လက်ညှိုးကို ကျွေးပြီး ခလုတ်ကို
ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖြလိုက်သည်။

ချေကလေးသည် မျက်လုံးကို ကလေးကလေး
ကလယ်ဖြင့် ဘေးဘက်ကို ကြိုးကမ်းတောင်းမှောက်
ကြည့်နေသည်။

ကျွန် တော် သည် သေ နတ်ကို ချိန် ကာ
သားကောင်ကို စိုက် ကြည့် နေ ရင်းမှ ရုပ်တဲတွင်
တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရသည်။

ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ်
ချလိုက်ပြီး သားကောင်ကို မပမ်းတဘဲ သေနတ်
ကို ကိုစိုးတင်ဆီသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုစိုးတင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်
မျက်နှာကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က
ခေါင်းကို အသာ ခ ယမ်းပြုလိုက်သည်။ သဘော
ကတော့ 'ကျွန်တော် မပစ်ရဲဘူး၊ ချေ က လေး ကို
သနားတယ်' ဟူ၍ ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ကိုစိုးတင်သည် သားကောင် ဘက်သို့
ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ကာ သေနတ်ကို လက်တန်း
ထိုး၍ ချိန်လိုက်သည်။

'ဒိုင်:....'

တစ် တော လုံး ပဲ့ တင် ဟိန်း သွား သည်။
ကျွန်တော်က မျက်လုံးကို မှိတ်ထား လိုက်သည်။

ခဏအကြာ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ချေ
ကလေးမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တိုးလုံးပက်လက်
လဲနေရှာပြီ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ခြင်နှင့်ကြမ်းပိုးက
လွှဲပြီး ဘယ်အကောင် ဘလောင်ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဖူး
သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း အရက်ဖြင့် ရဲဆေးတင်ထား
သည့် တိုင်အောင် သေနတ်ခလုတ်ကို မဖြုတ်ရဲခြင်း
ဖြစ်သည်။ အကျင့် မရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍
လက်ကလည်း မရဲတော့။

ယခု ဤ 'သားကောင်နှင့် မုဆိုး' ဝတ္ထုမှာ
ကျွန်တော့် ဖြစ်ရပ်နှင့် လုံးဝ မတူသော်လည်း
အနည်း အကျဉ်း တော့ ဆက်စပ်၍ ရနိုင်စရာ
ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

၁၅၊ ၁၊ ၂၀၀

‘ဘီချူး’ မှာ ဒဏ်ရာရနေပြီ။ သူ သေရတော့မည်။
သူ့ကို မွေး ခဲ့သော လိုက်ခေါင်းသို့ မဖြစ်မနေ
ပြန်ရတော့မည်။

သို့သော် ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်လှသည်။ သေနတ်
ကျည်ဆန် သည် ညာ လက် ရင်းမှ ဖောက် ဝင်
သွားသည်။ ညှပ်ရိုး တေးမှ ကပ်ပြီး ကြွက်သား
များကို မေ့ကာ ညာဘက်နံတောင်းကို ဖြတ်လျက်
အစာအိမ်နံရံတွင် သွားစိုက်နေသည်။

လောလောဆယ် သူ ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို
ချက်ချင်း အသိဝင် လာသည်။

ခေါင်း တစ် ချက် စောင်း ငဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး
အမှောင်ရိပ် သိပ်သည်းရာ ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်
သည်။ ဒဏ်ရာက လှိုက်ခနဲ တစ် ချက် ဆောင့်
တက် လာ သည်။ မိုက် ခနဲ ဖြစ် ပြီး နေရာတွင်
ရုတ်တရက် လဲကျ သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် အင်းယူ၍ ထသည်။ အမှောင်
ရိပ်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြိုး စားပြီး ကွားလာ
ခဲ့သည်။

သူသည် ထိုနေရာတွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ သူ အလွန် ကြောက်နေသည်။ မောလည်း အလွန် မောနေသည်။ အ သက် ပင် ကောင်း ကောင်း ရှု၍ မရ။ ဦးခေါင်းကို အသကာလေး လှည့်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာမှ စီးကျနေသော သွေး များ ကို လျှာနှင့် လျက်ရန် လှိုင်းစား ကြည့်သည်။

ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ် သွား မှန်း သူ မသိတော့။

ထို ခဏ၌ မျက်လုံး ထဲတွင် မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားပြီး ဘေးသို့ လန် ကျ သွားသည်။ ခြေထောက်များက မိုးပေါ် ထောင်ပြီး ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေကြသည်။ လေ တွေ ကို သူ့ အဆုတ်ထဲသို့ အတင်းကုတ်ခြစ် ယက်သွင်း နေသည် နှင့်ပင် တူလှသည်။

မခံ မရပ် ဖြစ်အောင် နာ ကျင် ခြင်း က တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံ သွားသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာသွားပြီး ခဏတာ စုံကန်းသွားသလို ထင်လိုက် ရသည်။ ငါ သေတော့မယ် ဟူသော အသိစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် နောက်ဆုံးဟွက်သက်ကို စောင့်ရင်း နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် လှဲနေသည်။

‘ခိုင်း....’

ဒုတိယအကြိမ် သေ နတ် သံ ပေါ် ထွက် လာ
သည်။ သေ နတ် သံ နှင့် တောသံများ ရောပြီး
ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ဟိန်းသွားသည်။ သေ နတ်
သံက သူ့ အသိစိတ်ကို ခိုးဆွပေးလိုက်သည်။

ဒဏ်ရာက ပို၍ ပို၍ နာ ကျင် လာ သည်။
ကြိတ် မှိတ် ပြီး ဘင်း ခံ သည်။ ခဏ ကြာတော့
နာကျင်မှုများ ပျောက်သွားသည်။

သဘာဝ အသိစိတ် ဝင်လာသည်။ ရေညှိပြင်ကို
ဝမ်းဗိုက်ရှုပ်ပြီး သတိကြီးစွာဖြင့် ရွှေသို့ တရွှေရွှေ
တွားလာခဲ့သည်။ အသံဗလံ မြည် နိုင် သော
သစ်တိုင်းစများနှင့် သစ်ရွက်ခြောက် များကိုလည်း
ဘေးသို့ အသာအယာ ပယ်ပစ် နေရသည်။

ဘီချူးသည် ယခင်ကစည်း မှုဆိုး အလိုက်
ခံခဲ့ရဖူးသည်။ များစွာ မကြာလှသေးပါ။ ထိုစဉ်က
မှုဆိုး များ သည် ဘီချူး တို့ သားမိ သားဘ
သုံးယောက်ကို တော်တော် ကြာ ကြာ လိုက်ယူ
ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘီချူး၏ အဖေရော
အမေပါ မှုဆိုးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သေပွဲဝင်သွား
ကြရရှာသည်။ ဘီချူးမှာမူ သူ့ မိခင် သင်ပေး
ထားသော ရန်သူ ရှောင်နည်းကို ကျမ်းကျင်စွာ
အ သုံး ချ နိုင် ခဲ့ သော ကြောင့် သာ သေဘေးမှ
လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဘီချူးမှာ နို့ပင် မလွတ်တတ်သေး၊
လသာ အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

မုဆိုးများသည် ဘီချူး၏မိဘများကို သစ်ကိုင်း
နိမ့်နိမ့်ကလေးတွင် တွဲလောင်းချည်ကာ ကျွမ်းကျင်
စွာဖြင့် အာရခံ ခွာ ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့
မလိုချင်သော အသားနှင့် အရိုးများကို အမဲလိုက်
ခွေးများအား ပစ်ကျွေးကြသည်။ ခွေးတွေက
သွေးသံရဲ့ရဲ့ အသား အရိုး များကို သူ့ထက် ငါ
အလှအယက် ကိုက်ဖဲ့ စားသောက်ကြသည်။

ဘီချူးသည် ဤမြင်ကွင်းကို ချုပ်ပုတ်ကလေး
တစ်ခုထဲတွင် ပုန်းနေရာမှ လှမ်းမြင် နေရသည်။
သူသည် ချုပ်ပုတ်ထဲတွင် ထစ်နေလုံးလုံး ပုန်းနေ
သည်။ လေပြင်းနှင့်အတူ ပါလာသော သွေးညှိနို့
များကလည်း ဘယ်လိုမှ မရှောင် သာ အောင်
မွန်ဟောင် နေသည်။ သည်ကြားထဲ သူ့ အနံ့ကို
အမဲလိုက်ခွေးများ မရနိုင်သော လေကွယ်ပုန်းစရာ
နေရာကိုလည်း မျက်ကလူးဆန်ပျာ ရှာဖွေ နေရ
သေးသည်။

မုဆိုးများနှင့် အမဲလိုက် ခွေးများ ထွက်သွား
ကြသည်။ သို့သော် ဘီချူးသည် အန္တရာယ် လုံးဝ
ကင်းရှင်းသည် အထိ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်း
နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ မိဘများအား အရေ
ခွာခွဲသော နေရာသို့ သထိ ကြီးစွာ ဖြင့် တွား၍

လာခဲ့သည်။ သူ တောဝေ နေမိသည်။ သူနှင့်ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်သော မိဘများ၏ အငွေအသက်များကို
မရရှိတော့။

သူသည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ထိုနေရာတွင်ပင်
နေနေမိသည်။ သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ခွေးအ
များ၏ မျက်လုံးစိမ်းများကို မြင်နေရသည်။
သူ့ မိဘများ၏ အရိုးစုများရှိရာသို့ လင်းတတွေ
အုပ်ပွဲ၍ ဆင်းလာကြသောအခါ သူက အတင်း
ပြေးသွားပြီး လက်သည်းဖြင့် မမိမကမ်း လိုက်ကုတ်
သည်။ ထိုအခါ လင်းတများမှာ အပေါ် သို့
ပျံ့တက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်တွင် သွား၍ နားကြ
သည်။

သည်တော့မှ ဘီချူးသည် သူ့ အဖြစ်မှန်းကို
သတိရလာတော့သည်။ သူ့ မိဘများ မရှိကြ
တော့။ သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေး
မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ သူ့အဖို့ မိမိ
ကိုယ်ကိုသာ မိမိ အားကိုးရာ ရှိတော့သည်။

ဤ ဖြစ်ရပ်က ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ယခုတစ်ဖန် သူ့ကို မုဆိုးတွေက လေးဖက်
လေးတန် ပိတ်ညှပ်၍ လိုက်နေကြပြန်ပြီ။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ် ဆတ် တုန် ဓာ
အလွန်ကြောက်လာသည်။ ဒု တီ ယ အ ကြိမ်

ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံကို အဖြေရှာရင်း
အသံဗလံများကို နားစွင့်နေမိသည်။

တောသံ တောင်သံတွေက များပြားလှသည်။
ကြက်တူရွေးများကလည်း ဆူညံစွာဖြင့် အဆက်
မပြတ် အော်မြည်နေကြသည်။ အတော်ဝေးဝေး
ဆီမှ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ရေတွေ တပွားပွား
စီးကျသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ဤသည်မှာ
သူ့အတွက် ထွက်ပေါက်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။
ရုတ်တရက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသော
မျောက်တစ်အုပ်၏ အော်သံများ ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ အဝေးတစ်နေရာမှ လန့်ပျံသွားသော
ငှက်များ၏ အသံကိုလည်း ကြားရသည်။

သူသည် ငှက်သံကြားရာဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်း
ကလေး ခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

မကြာမီတွင် ငှက်သံများ ပေါ်ထွက်လာရာ
အရပ်ဆီမှ လူသံများကို ကြားရသည်။

မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသော သစ်ရွက်ခတ်သံ၊
ရေစီးသံနှင့် ပိုးကောင်မွှားကောင်များ၏အသံတွေ
ကြားမှ လူသံကို မနည်းကြီး နားစိုက် ထောင်
ရသည်။ သယ်ကလေးတို့ အသံလဲ၊ ဘယ်လောက်
ဝေးသလဲ၊ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သလား ဆိုသည်ကို သူ
အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သူသည် တောတိရစ္ဆာန်တိုင်း လိုက်နာရသော
ရှေးရိုး ဥပဒေသကို သတိရမိသည်။

ပထမ ဥပဒေသက... အန္တရာယ်ကို အလျင်
မြင်အောင်ကြည့်၊ အန္တရာယ် အဆိုးက တာ ကို
အကဲဖြတ်။

ဒုတိယ ဥပဒေသက... မလွဲမသွဲ သေရတော့
မည်ဆိုလျှင် မိမိ နေရာကို ရောက် အောင် မြန်၊
သူစိမ်းတစ်ခုဆံ နယ်ပြေတွင် တယ်တော့မှ အသေ
မခံနှင့်။

သို့သော် ယခု သူ ထောက်နေသော နေရာမှာ
သူ ကျင်လည်ကျက်စားရာ နယ်မြေနှင့် ၁၄ ရက်
ကျော်ခရီးပင် ကွာလှမ်းခဲ့ပြီ။ ဤမျှ ဝေးကွာ
သော ခရီးကို သူ ဘယ်လို ထောက် လာ သည်၊
ဘာကြောင့် ထောက်လာသည် ဆိုသည်ကိုပင် သူ
မသိတော့။

သူ သိတာကတော့ သူ့ကို မွေး ပွား ခဲ့ ရာ
လိုက်ခေါင်းသို့ မြန်၍ သေလိုသောဆန္ဒ မြင်းမြ
နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ လိုက်ခေါင်းဝမှနေ၍
ကြည့်လိုက်လျှင် သစ်တောများ၏ ထိပ်ဖျားကို
တစ်ပြန့်တစ်ပြော တစ်မျှာတစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေ
ရသည်။ မြစ်စိမ်းရောင် ရေညိုပြင်များ၊ မြက်ခင်းပြင်
များနှင့် ပင်မြင့်တွင် နေရောင်ဖြင့် လှချင်တိုင်း

လှနေသော ဖြူနီပြာဝါ တောပန်း မျိုးစုံတို့ကို
လည်း မြင်နေရသည်။

လိုက်ခေါင်းအနီးတွင် စမ်းချောင်းက လေး
တစ်ခုလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ သူသည်
စမ်းချောင်းကမ်းပါးတွင် ဝပ်ကာ ရွှေခြေ
တစ်ချောင်းကို ရေထဲသို့ ချရင်း ဝံ့ဝံ့စားစား
ချဉ်းကပ်လာမည့် ငါးကို ဖမ်းရန် စောင့်နေတတ်
သည်။

လိုက်ခေါင်းထဲတွင် နေရသည်မှာ သူ့အဖို့
လိုခြံမှု ရှိသည်။ အန္တရာယ်ကင်းသည်။
ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးယံ တစ်လျှောက်
ထဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသော လေညှင်းက ရန်သူ၏
အနံ့အသက်ကို ကြိုတင်သယ်ဆောင်လာတတ်သည်။

ထိုနေရာကား သူ့ဇာတိ၊ သူ့အိမ်....။

သေချင်း သေလျှင် ထိုနေရာတွင်သာ သူ
သေချင်သည်။

သို့သော် လောလောဆယ်တွင် သူ တစ်ခုခု
လုပ်ရမည်။ ဤသည်ကို သူ့သတိရမိသည်။

သူသည် နေရာမရွေ အကြာကြီး နားစွင့်နေ
သည်။ အသံဗလံများ ကြားလာရပြန်သည်။
အသံက တိုးလွန်းသည်။ နားကြားလွဲတာများ
လားဟုပင် သံသယ ဝင်မိသည်။

သူ ကြောက်ရွံ့လားမိပြန်သည်။ အပေါ်သို့
မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုကို
မြင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်က သူ့အရောင်ထိပ်
အဝါရောင်။ ကျောက်ဆောင်စေးတွင် သစ်ကိုင်း
တစ်ကိုင်း ကျိုးကျနေသည်။ သစ်ကိုင်းအောက်
တွင်တော့ မှောင်မည်း စိုထိုင်းလျက်။ သူသည်
သုံးကြိမ်တိတိဆက်ခတ်ကာ ရွှေသို့ တိုးလိုက်သည်။
ဒဏ်ရာက နာလွန်း၍ အသံ ထွက်အောင် ပပ်
အော်ညည်းမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ သစ်ကိုင်း
အောက်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ် ကိုယ် လုံး
ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်
တွန့်ချည်လုပ်၍ အနံ့ခံကြည့်သည်။ ခေတ္တ နားပြီး
တော့မှ ကိုယ်ကို တွန့်လိင်ပြီး ရွှေသို့ တိုးလာသည်။
မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ အသံများကို
နားစွင့်နေပြန်သည်။

ထိုနောက် ကျောက်ဆောင်များဆီသို့ မျက်နှာ
မူကာ မြင်ကွင်းကို သိုင်းခြုံပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။
အနီရောင် သဲမြင်ပေါ်တွင် ကျောက်ဆောင်စွန်း
များက အရိပ်များ ထိုးကျနေသည်။
လေဒဏ်ကြောင့် စုတ်ပြဲနေသော ငှက်ပျော့ရွက်
ဖားဖားကြီးတွေက အောက်သို့ တွဲလောင်း
ကျနေကြသည်။ ဤနေရာတွင် အနံ့သစ်တစ်မျိုး
ရသည်။ ဒရယ်နဲ့ မြစ်သည်။ အကောင်ကိုတော့

မမြင်ရ။ သို့သော် သားကောင်နဲ့ရရှိ သူ ကျေနပ်
သွားသည်။

ကျောက် ဆောင် တွေ က တော် တော်
ပေးပေးသည်။ သူနှင့် ကျောက် ဆောင် ရိပ်
ကြားတိုင် မြေပြန့်ကျယ် ဝစ်ခု ရှိသည်။ အရဲ
မရုန်သင့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကို
ကျို လျက် မှောင် ရိပ် ခို ပြီး ချုံ တော ထဲ သို့
နောက်ပြန်တွားဝင်လာခဲ့သည်။

တောသံတောင်သံများကား စဲသည်ဟူ၍ မရှိ။
မြေတွား သတ္တဝါတွေက အ မြ တမ်း လှုပ်ရှား
သွားလာ နေကြသည်။ တော ကောင် ကြီး တွေ
ဖြတ် သွား ၍ သစ် ဆေး ကိုင်း ကျိုး သံ များ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ မိ ကျောင်း တွေ ပြူး ၍
ရွှံ့ဖွံ့ မြည်သံများ ကြားရသည်။ မျောက်တွေ
သစ်ကိုင်း ကူး၍ အော်မြူ ကြသည်။ မြည်ကျူးသံ၊
အော်ညည်းသံ၊ ဟိန်းဟောက်သံနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ
ဒဏ်ရာကြောင့် ညည်းညူသံများဖြင့် တစ်တောလုံး
ညံ့နေတော့သည်။

အားတက်ကလေး ကြားတော့ တောသံတွေ လုံးဝ
စဲပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အသက်လျှို လုံခြုံရာ
တစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ ခြေနေရသော သေခါနီး
ကျားသစ်လေးအား တစ်တောလုံးက ငြိမ်သက်စွာ
စောင့်ကြည့်နေကြလေရာသာလား။

ဟော...အသံတွေ ကြားရပြန်ပြီ။ အသံက
တော်တော် ကျယ်သည်။ တော်တော် များ
နိုးသလား။ နေရာ မရွေ့မှန်းတော့ သိသည်။
မူလနေရာမှပင် ပေါ်ထွက်မြဲ ပေါ်ထွက်နေသည်။
ထိုအသံမှာ သူ့ လက်ယာဘက် မနီးမဝေးမှ
လာသော အသံပင် ဖြစ်သည်။

အဝါရောင် အကွက်များ ပေါ်နေသော
မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း တစ်နေရာ မြင်ရသည်။ စိတ်ကို
တင်းကာ ကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး အားယူလိုက်သည်။
ထိုနောက် တအားလွန်းထိုးတက်ပြီး မြက်ခင်းကို
ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်။ မိုက်ထဲမှ နာကျင်မှုက
ရုတ်တရက် ဆောင့်တက်လာပြီး သူ ဇက်ကျိုး
ကျသွားသည်။ နာကျင်မှုသည် ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်
လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်း နိုင်
တော့ဘဲ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။

သူသည် ခဏတာမျှ လုံးဝ သတိကင်း မဲ့
သွားသည်။ လှိုနှောက် သတိပြန်ရလာပြီး အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။ အကော အကွယ် ဆို၍
သစ်ကိုင်းကလေး ထစ် ကိုင်း မျှပင် မရှိ သော
လဟာပြင်ထဲတွင် သူ လဲကျနေကြောင်း သိလိုက်ရ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သဘာဝ အသိစိတ်ဖြင့်
အရိပ်ရှိရာသို့ တွားလာခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့ မလှမ်း
မကမ်းတွင် လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်

ပိတ်ဆိုနေသည်။ တစ်ပင်လုံးတွင်လည်း သစ်ကပ်
ပင်များနှင့် တရွရွ တွားနေသော ခြံများဖြင့်
ပြည့်နှက်နေသည်။ သစ်တုံးအောက်တွင်
လင်းနေသော နေထုတစ်ကွက် မြင်ရသည်။
သူသည် ထိုနေရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လူးလွန်၍
ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

သူ့ရွေ့တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေက ဆီးမိုး
နေပြန်သည်။ မွဲပြာရောင် လိပ်သည်းကျောက်တုံး
ကြီးများ ဖြစ်သည်။ အက်ကြောင်းကြီးများ၊
အချန်အတက်ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။
သူသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကို အတန်ကြာမျှ
မော်ကြည့်ကာ အကဲခတ် လေ့လာနေသည်။
နောက်ဆုံးတော့ ဤနေရာတွင် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဟု
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ အကြောက်အလန့်
မရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေဆာလှုံနေသော
ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။

ဘီချူးသည် ပထမဦးစွာ ကျောက်ဆောင်
ရိပ်တွင် ဝင်ခိုလိုက်သည်။ ထိုနောက် သစ်နီပင်ကြီး
အောက်သို့ ရွေ့သွားသည်။ ကျောက်ဆောင်ထိပ်က
သူ့အပေါ်တွင် မတ်မတ်ကြီးစီးမိုးနေသည်။ သူ့
ဦးခေါင်းဝိုင်းဝိုင်း လေးလေးကြီးကို နောက်လှန်ပြီး
ကပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အရဲ
စွန့်ကာ နှစ်ဆင့်ဆက်၍ ရွေ့သို့ ထိုးခုန်လိုက်သည်။

နာကျင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်သွားသည်။
သတိမေ့မြောသွားတော့ မလောက် ခံစားလိုက်
ရသည်။ အမြင် ကြည်လင်လာရန် ခေါင်းကို
လှုပ်ခါးပစ်လိုက်သည်။

ဤနေရာကား သူ့နေချင်သော နေရာမျိုးပင်
ဖြစ်သည်။ အောက် သို့ ငုံ့ ကြည့် လိုက် လျှင်
တောင် ကြား ချိုင့် ဝှမ်း ကို မြင် ကွင်း ကျယ်
မြင်နေရသည်။ လောလောဆယ်တွင် အသံပလံတွေ
ဘယ်နေရာက လာ ကြ တာ လဲ။ သူ့ အတွက်
အန္တရာယ်ရှိ နိုင် သ လား ဆို သည် ကို ပဲ သူ
သိချင်နေသည်။

ဝပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တွေ ကြားမှ မီးခိုး
မျှင်တန်းများ ဝပ်ပါးပါး ထွက်ပေါ်နေသည်ကို
မြင်ရသည်။ ဤမီးခိုးသည် အသံကြားရသော
နေရာမှ ထွက်လာသော မီးခိုးပင် ဖြစ်သည်။
ထိုနေရာကား အန္တရာယ်ရှိသော နေရာတည်း။

အသံတွေက တိုး ညှင်း လှ သည်။ သို့ သော်
လေကြောင်း သင့်နေသဖြင့် ဘီချူး သဲသဲကွဲကွဲ
ကြားရသည်။

‘ဟောဟိုက မြက်ခင်း တွေလာ။ ဘေးမှာ
ချုံတန်း၊ တွေခဲ၊ ရေညှိတွေလဲ ရှိတယ်။ ဒီအကောင်
အဲဒီ ချုံတောထဲမှာ ဝင်ပုန်းရင် ပုန်းနေမှာ’
အသံက လူငယ်တစ်ယောက်၏ အသံ။

ဆက်လက်၍ လူကြီးစာသံ ပေါ်လာသည်။

‘အလကား ထားစမ်းပါကွာ၊ မင်း ပစ်တာ မမှန်ပါဘူး၊ ဒီအကောင် လန့်ပြီး ပြေးသွားပြီ၊ လိုက်နေရင် မောရုံပဲရှိမယ်’

‘ကျွန်တော် ပစ်ထည့်လိုက်တာ တကယ် မှန်ပါတယ် ဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောခဲ့ပါတယ်’ ဟု လူငယ်က အခိုင် အမာ ထပ်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် မုဆိုးရွာမှ လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို ရွာ သည် မြစ်ကမ်းနားတွင် ရှိပြီး အင်ဒီးယန်း လူရိုင်း များ နေထိုင် ကြသည်။ သူတို့သည် မိကျောင်း ရေ များ အပြည့် တင်ထားသော မော်တော် ထွက်ချိန်ကို စောင့်ရင်း အချိန်ဖြုန်း နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမော်တော်ကို ရွာထဲမှ ကုန်သည်ထံမှ ငှားလာခဲ့ကြသည်။

လူကြီးသည် ဒူးဆစ် နစ်သည်အထိ ရှုံ့ထဲသို့ ဆင်းကာ ကျောက်ကြီးကို ဆွဲတင်သည်။ လူငယ်က ရွာသို့ ဖောက်လျှင် မော်တော် ပိုင်ရှင် ကုန်သည် ရောင်းသော တောအရက်ကို အဝ သောက်ပစ် လိုက်မည်ဟု တွေးရင်း လှေပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည်။

မော်တော်စက်သံ တစ်တောလုံး ညံ့သွားသည်။
လူကြီးက အောင်မြင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်
သည်။

‘ငါပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းပစ်လိုက်တာ
ထိကို မထိပါဘူး၊ ကိုင်း အချိန် မပြုန်းနဲ့တော့၊
ထို့ ထွက်ကြမယ်’

လူငယ်သည် သူ့ ဘေးမှ အရက် ပုလင်းကို
က မန်း ကတန်း ကောက် ယူ ပြီး လက် ကျန်
အား လုံး ကို အာ စောက် မေ့ချ လိုက် သည်။
ပြီးတော့ ပုလင်းခွဲကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

အဖြူရောင် မော်တော် ကလေး သည် ရေစီး
အတိုင်း မြစ်ကြောထဲ မျောဆင်း လာသည်။

ဘီချူးက ကျောက်တောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်
နေသည်။ သူ့ ပါးစပ် အောက်မှာလည်း သွေးတွေ
ပေလျက်။ သူ့ ဝမ်းဗိုက်က ပူလိုက် ဖောင်းလိုက်
ဖြစ်နေသည်။ အမွှေးနုကလေးများ ဖုံးနေသော
နံတောင် တစ်ဖက် တစ်ချက် က လည်း တုန်ယင်
နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မော်တော်စက်သံ ပျောက်
သွားသည်။ မကြာမီတွင် ကြားနေကျ တောသံ
တောင် သံများ မြန် ပေါ် လာ ကြ သည်။ သူ့
အပေါ်မှ သစ်ကိုင်း လှုပ်သံတွေ ကြားရသည်။
မှော့ ကြည့်လိုက်တော့ လင်းတတွေ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ချိုင့်ဝှမ်း ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ စောစောက မြင်ခဲ့ရသော နေရာမှ
မီးခိုးတငွေ့ငွေ့ ပေါ်ထွက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ ဆက်ပြီး နားစွင့် နေသည်။ စောင့်ကြည့်
နေသည်။ အချိန်ပင် တော်တော် ညောင်းသွားပြီ။
တော၏ ဆူညံသံက ပို၍ ပို၍ ကျယ်လာသည်။

ဆည်းဆာ ရောင် များ ပျော့မှိန် သွားသော
အခါ နေဝင်သွားသော သူ့မွှေးဖွားရာ တောင်တန်း
ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး စိတ်အားကို တင်းကာ တရွေရွေ
တွားလာခဲ့သည်။ လင်းတတွေက သစ်ပင်ပေါ်မှ
ဆင်းကာ သူ့နောက်သို့ အော်မြည်ပြီး လိုက်လာ
ကြသည်။ သူ တွားလာသော လမ်းကြောင်း
ပေါ်တွင် စွန်းပေ ကျန်ရစ်သည့် သွေးစက် များကို
ထိုးဆိတ် ကြသည်။ သူ ခဏ ရပ်နား လိုက်သည်။
တစ်ကံ့ယံ လုံး နာကျင် နေသည်။ နောက်သို့
လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ လင်းတတွေက စုစုပေါင်း
သုံးကောင်တောင်မှ။ တစ်ကောင်က စူးရဲတောက်ပ
သော မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကို အငမ်းမရ စိုက်ကြည့်
နေသည်။

သူသည် အား တစ် လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ကိုယ်ကို တရွတ်တိုက် ခဲ့ရင်း သူ့ အိမ်ရှိ ရာ သို့
ဖြည်းဖြည်းချင်း တွား၍ တွား၍ လာခဲ့သည်။

သွားရမည့် ခရီးက အ နီး ကလေး မဟုတ်၊
အဝေးကြီး ကျန်သေးသည်။

သူ၏ ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ် အားမာန်ဖြင့်
သာလျှင် ထိုခရီးကို ထောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

J

ညအချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ သီချူးတစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်
တုန်နေသည်။ ထိုအချိန်သည် အစာ စားချိန် ဖြစ်
သည်။ သူ့ ဝန်းကျင်မှ အနံ့တွေ ထွက်နေသည်။
ထို အနံ့များကြောင့် သူ ပို၍ ဆာလာသည်။
ချိုတောက်ကို တောဆိတ် တိုးသွားသံ ကြားရသည်။
သူသည် သားကောင်၏ လေအောက်အနေအထား
သို့ အလိုအလျောက်ရှေ့လျားလိုက်သည်။ သို့သော်
သူ့ လှုပ်ရှားမှုက နှေးကွေးနေသည်။ တောဆိတ်က
သူ့ အသံကြားပြီး မျက်ကလူးဆန်ပျာနှင့်လန်ပြေး
သည်။

သူက ထအား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော်
သားကောင်ကိုကား မမိ။ သူ့မှာသာ နာကျင်
လွန်းသဖြင့် ဓမ္မေမြောသွားရရှာသည်။

သူသည် ဓမ္မေမြော သွား သော နေရာ တွင်
အကြာကြီး လဲနေသည်။ သူ့ ဝန်းကျင်တွင် လခရာင်
များက ထိပ်ထိန်လင်းနေသည်။ နေ့ကဆုံး သူ
လန်နိုးလာသည်။ ကိုယ်ကိုလှိုမ့်ကာ ငြေလက်များ

ကို လှုပ်ရှား အားသွင်းလိုက်သည်။ ညာဘက်
လက်မှာ တရွတ်ဆွဲ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။
သူသည် ရုတ်တရက် ဘောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ကျ
လာသည်။ တောင်ခြေရင်းမှ ချောင်းကို သတိရ
မိသည်။ ရေစီးသံများ ကြားရသည်။ သူ့ အသံ
အာရုံက ပကတိကောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘီချူး တို့ ခလော က တွင် မှတ် ဉာဏ် သည်
ဘယ်တော့မှ မပေးအပ်သော အရာ ဖြစ်သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ချက် သတိ လွတ်
သွားလျှင်အသက် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံနိုင်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်စွာဖြင့်
ဝေငွေအနားယူ ငြိမ်သက်နေသည်။ ချောင်းရေ
စီးသံများ တဝေါ့ဝေါ့ ပေါ်ထွက် နေသည်။
ချောင်းရေပျားသည် အောက်ဘက်သို့ ရေတံခွန်
အဖြစ် စီးဆင်းသွားကြသည်။ ချောင်းကမ်းဘေးမှ
သစ်ကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်း ချောင်းကို ဖြတ်ပြီး
ကျိုးကျနေသည်။ ဤ နေရာသို့ သူ ယခင်က
တစ်ကြိမ် ထောက်ပူးခဲ့ကြောင်း သတိရ မိသည်။
ချောင်းရေထဲတွင် အသားစား ပရန်ညာ ငါးတွေ
နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ထိုအချိန်က ချောင်း
အပေါ် ဖျပ်ကျနေသော သစ်ကိုင်းများပေါ်မှ
တစ်ဆင့် သူ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လွယ်လွယ်ကူကူ
ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာ ကြောင့်

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေသည့် ယခုလို အချိန်တွင်
သူ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ထူးမှ ကူးနိုင်ပါ့မလား။
ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် ကြိုးတော့ ကြိုးစား ကြည့်ရ
လိမ့်မည်။

သူသည် နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းဖြင့် ချုပ်ပုတ်ကို
ကန်ပြီ။ ရွှေသို့ လေးလံစွာ ဓွေလျားလိုက်သည်။
နာကျင်မှုကို အကြိတ်ခံကာ ဆက်လက်၍ တီးလာ
ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချောင်း ကမ်း နား သို့
ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ကြားနေရသော အသံတွေက အားတက်စရာ
ကောင်းသည်။ သူသည် သူ့ ဒေသ၊ သူ့ အိမ်နှင့်
နီးသည်ထက် နီးလာခဲ့ပြီ။ အား တက်စွာ ဖြင့်
သစ်ကိုင်း ရှိရာသို့ တွားလာခဲ့သည်။ ရေ ပြင် ကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရေပြင်သည် ပကတိမြိမ်သက်
လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ရေ အောက် တွင်
အသားစား ပရန်ညာ ငါးကလေးများ ထောင်
သောင်းမက ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်။

ထိုအခိုက် ချောင်းဆိုးသံလိုလို သဲသဲကြားလိုက်
ရသည်။ အသံက တိုသည်။ သို့သော် စူးသည်။
ကြီးကြားကြီးကြား ပေါ်ထွက်နေသည်။ သူသည်
ချက်ချင်းပင် တော၏ ဥပဒေသကို သတိရမိသည်။
အန္တရာယ်ကို အရင်ကြည့်။ ပြီးတော့ အန္တရာယ်
ပမာဏကို ချင့်ချိန် ဆုံးဖြတ်....။

သူသည် သူ့ရှေ့တွင် ကွယ်နေသော ချုံနွယ်
တောကို သစ်တုံးများအောက်မှ ဖြတ်၍ တွားဝင်
လာသည်။ ရေစပ်နားမှ မြက်ခင်းပြင်ကလေးကို
ရောက်လာသည်။ မြက်ခင်းပြင်က စိုစွတ်နေသည်။
လှိုကြောင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုသည် အသံမမြည်တဲ
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် သစ်ရွက်ခြောက်
အပုပ်အဆွေးတွေ စုပုံနေသည်။ ထိုအထဲမှ
ငါးနို့လိုလို အနံ့ရသဖြင့် ဆာလောင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်
လာသည်။

ယခုအခါ ချောင်းဆိုးသံအပြင် တဖျစ်ဖျစ်
မြည်သံများလည်း သံသ့ကြားရသည်။ သစ်ရွက်
ဆွေးပုံကြီး အောက်တွင် မိကျောင်းဥတွေ ရှိနေ
သည်။ မိကျောင်း ပေါက်စကလေးတွေ အပြင်
ထွက်နိုင်ရန်အတွက် ဥခွံတွေက တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ
ကွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး မိကျောင်းဥ
နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် လောက် တော့ ရှိနိုင်သည်။
ထိုထက် လည်း ပိုချင် ပိုနိုင်သည်။ ဘီချူးက
မိကျောင်းသားကို မကြိုက်။ သို့သော် သူ့အဖို့
သွားရမည့် ခရီးက အထော် လှမ်းသေးသည်။
အစာရေစာ လုံးဝ ပြတ်နိုင်သည့် အခြေအနေတွေ
ကလည်း ရှိနိုင်သေးသည်။

အရှေ့ဘက် သို့ မျှော် ကြည့် လိုက် သည်။
ကောင်း ကင် တွင် အနီရောင် တန်း ကြီး ကို

မြင်ရသည်။ သူသည် မိကျောင်း သိုက်ဆီ သို့
ပြင်းပြင်းချင်း တွားလာခဲ့သည်။ မနီးမဝေး
တစ်နေရာရှိ ရွှံ့အိုင်ထဲမှ မိကျောင်း မကြီးက
စောင့်ကြည့်ကောင်း စောင့်ကြည့်နေနိုင်သည်။
ချွတ်နေ အသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူကို
အမိ ဖမ်းရန် အသင့် အနေအထား မျိုး
ပြင်ထားကောင်း ပြင်ထားပေလိမ့်မည်။ မိကျောင်း
ကလေး အားလုံး ဥခုံမှ ထွက်ပြီး သောအခါ
ဘာသာဘာဝ အသံပေး၍ သူ့ကျင်း သို့
ခေါ်ကောင်း ခေါ်လိမ့်မည်။

ဘာသံမျှ မကြားရ၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်
နေသည်။ ဘီချူးသည် ရှေ့သို့ တွားတက်လာသည်။
မိကျောင်းသိုက်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်
ဆွေးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ထုတ်သည်။
ထိုအခိုက် သူ့နှောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခု
ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် ကိုယ်ကို
ပြန်လှည့်ပြီး လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူ
နှာကျင်စွာဖြင့် လဲကျသွားသည်။ ဆယ်နှစ်ပေခန့်
ရှည်သော မိကျောင်း ကြီးက အမြီးကြီး
လှုပ်ယမ်းကာ သူ့ထံသို့ လာနေစဉ် သူက ပါးစပ်
ဖြိုလျက် မျက်ကလေးဆန့်ပျာ ဖြစ်နေသည်။

ချက်ချင်း လိုပင် မိကျောင်း ကြီးက သူ့
အပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပါးစပ်ကျယ်ကြီးထဲမှ

သွားကြီးတွေက ချွန်ထက်နေသည်။ ဘီချူးသည်
နောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို အားပြုပြီး မိကျောင်းကြီး၏
အောက်ခွတ်ဝမ်းကို တအား ကိုက်ဆဲလိုက်သည်။
သူ နောက်ပြန် လဲကျသွားသည်။ မိကျောင်းကြီးက
ခြေကုပ်မြဲမြဲဖြင့် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့အမြီး
ကြီးက အပေါ်သို့ ကော့ထောင်နေသည်။

မိကျောင်းကြီးက ဘီချူးအား အမြီးဖြင့်
တအား လွှဲခိုက်လိုက်သည်။ ဘီချူးက နာလွန်း၍
စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။ သူတစ်ပတ်
လည်ပြီး ရေထဲလိပ်ကျသွားသည်။ သူ့အနီးမှ
အော်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး
ရှုံ့စွက်ထဲ ဆင်းပြေးသည်။ သူ့အပေါ်မှ
ဘစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း နီးကပ်စွာ ရှိနေသည်။
အံသွား ကြိတ်သံလိုလို ထပ်ကြားရပြန်သဖြင့်
သစ်ကိုင်းပေါ် ကမန်းကတန်း လှမ်းတက်သည်။
သူ အန္တရာယ် ကင်းသွားပြီ။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင်
ဟန်ချက်ယူကာ ငြိမ်၍ ဝပ်နေလိုက်သည်။

သူ့အောက်တွင်တော့တောက်ပသော မျက်လုံး
ကြီးများက သူ့ကို မေ့ကြည့်နေကြသည်။

သူသည် နာကျင်စွာဖြင့် သစ်ကိုင်း တစ်လျှောက်
တူးပြီး လျှောက်သည်။ ချောင်းဆိုးသဖြင့် ခေတ္တ
ရပ်နားလိုက်သည်။ အသံတစ်စုံတစ်ရာ ပြုခြင်းသည်
ညအချိန်တွင်ပင် အန္တရာယ် များကြောင်း သတိ

www.dhammadownload.com

ထားမိ၍ သူ့ ကိုယ်သူ ထိန်းစောင့် စုစည်းကုန်
ထိန်းသေးသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရ၍
ကျိတ်ပြီး ချောင်းဆိုး လိုက်ရသည်။ နေ၏ အလင်း
ရောင်သည် တချိန်ထက် တချိန် လျင်မြန်စွာ
လင်းထိပ် လာနေပြီ။

သူသည် နောက် ခြေသည်း များဖြင့် သစ်
ခေါက်ကို အားပြုပြီး ခြေကုပ် ယူ လိုက် သည်။
နာကျင်ခြင်း တို့ ပျောက်သွားသည်အထိ ကျိတ်ပြီး
ငြိမ်နေလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပင်ပန်းစွာ
အားသွင်းပြီး ခြေသို့ တစ်ကိုယ် တင်လျှား တွားခွေ
သည်။ ထိုနောက် မြစ်ကမ်းစပ်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ကမ်းစပ်က တော်တော် ဝေးသေး
သည်။ အကောင်း ပကတိ ခုန်၍ တောင်မှ ရောက်
နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူသည် ဆီကို တင်းတင်း
ကြိတ်ကာ အသက် ချလိုက်ပြီးနောက် လွှားဝန်
ခုန်လိုက်တော့သည်။

ကမ်းစပ် သို့မဟုတ် ဆံ့ ရေထဲသို့ ဘေးစောင်း
ကျသည်းနာ ကျင်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်
တုန် နေသည်။ သူ့ နောက်မှ မိကျောင်းများ
လိုက် လာသံ ကြား ရ၍ နောက်ခြေ များကို
အားပြုပြီး သွေးရူးသွေးတန်း ရှမ်းကန် လှုပ်ရှား
သည်။ လှုပ်လိုက်တိုင်း ကိုယ်ထဲသို့ မြားစူးဝင်သလို

မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင် လှသည်။ သို့သော်
နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းက အကောင်း ပကတိ
ဖြစ်နေ၍ တော်ပါသေးသည်။ ခြေထောက် များက
ရေအောက်ကြမ်းပြင်နှင့် သွားထိသည်။ ထို့နောက်
ရေထဲမှ လွတ်မြောက် သွားသည်။ ။ ဤ တောထဲတွင်
ကိုယ်ကို ဟောင်းဆွဲပြီး မြက်ပန်း တော ထဲသို့
ကုပ်ခြစ် ထက်လာခဲ့သည်။

မြက်ပန်းတောထဲတွင် ရေကြည် အိုင် ကလေး
တစ်ခု တွေ့သည်။ ရေစပ်တွင် ငါး တစ် ကောင်
လူးလွန် သွားလာနေသည်။ သိချူးသည် ငါးကို
ရွေ့လက်သည်းဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကုပ်ဖမ်း လိုက်သည်။
ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲသို့ အမ်း မဝ ဟပ်သွင်း
လိုက်သည်။

နေ့တောင် တော် တော် မြင့်လာခဲ့ပြီ။ နီးရာ
သဲကျောက် ကမ်းပါး တစ်ခုသို့ သွား၍ အိပ်စက်
နားနေရဦးမည်။ ဒါမှ... သူ့ အား အင် ပြန် ပြည့်
လာပြီး ခရီးဆက်နိုင်မည်။ ဤနေရာတွင်မူ အိပ်၍
မဖြစ်၊ စိတ်မချရ။ အန္တရာယ် အထွေထွေ ပတ်လည်
ဝိုင်းနေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် သစ်တောထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း
သာသာ ပပ်ပန်းကြီးစွာ တ ရွေ့ရွေ့ တွား လာ ခဲ့
သည်။

လပြည့် ဝန်း ကြီးလည်း မြင့် တက် လာပြီ။
လရောင်သည် သစ်ပင် ထိပ်များများတွင် ရွှန်းလက်
ဖြောကျနေသည်။ သို့သော် အောက်ဘက် သစ်တော
ထဲတွင်ကား ပိတ်ပိတ်သား မှောင်မည်းလျက်....။

P

လွင် ပြင် ကျယ်ကြီး ကို ဖြတ် ပြီး နေ ဝန်း ကြီး
ထွက်လာသည်။ အစိမ်းရောင် ဝန်းကျင် တစ်ခွင်
တစ်ပြင်လုံးကို ရွှေ့ရည် ပက်ဖျန်းထားသည့်နွယ်။

အမှောင်ရိပ်များ တဖြည်းဖြည်း ထင်ဆုတ်
သွားကြပြီး အဝေးဆီမှ တောင်ကမ်းပါးယံများ
ပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်များ ဖုံးလွှမ်းလာသည်။

မြစ်စိမ်းရောင်ချိုင့်ဝှမ်းကျယ်ကြီးကို တောင်တန်း
တောင်စွယ်တွေက အနားသတ် စည်းခတ်ထား
ကြသည်။ တောင်သက်ဆီတွင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးသည်
အက်ကွဲကြောင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင်
ရှေ့စီးသန်သော ချောင်းတစ်ခုက တဝေါဝေါ
စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ချောင်းကမ်းပါး တစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် ပင်စောက်ရှည် ကော်ဖတ်ပင်များ
ပေါက်နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံအင်ဖီးယန်းများ
လာရောက်၍ အစေး ခြစ်လေ့ ရှိသည်။ သူတို့သည်
ကော်ဖတ်စေး ထောင်း၍ ရသော ပိတ်ဆံဖြင့်

သံမိုများ၊ မြားသံများနှင့် လုံ့သွားများ ဝယ်ကြ
သည်။

ဤဒေသကား မျက်စိမဆုံး ခိုးမဆုံး ကျယ်ပြော
လှသည်။ နယ်မြေ အကျယ်အဝန်းနှင့် စေလျှင်
အင်ဒီးယန်း လူဦးရေမှာ နည်းပါး လှ သည်။
သူတို့သည် အုပ်စုတစ်စုနှင့်တစ်စု ရှိပြု တိုက်ခိုက်
ကြသောအခါ ဤ ဖော ဤ တောင် တွင် ပင်
ပုန်းအောင်း ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘွင်း
ချင်းပင် တစ်ရွာလုံး လူတစ်ယောက်မှမကျန်အောင်
ပျောက်သွားတတ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူတို့
တစ်ခါမှမကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးသော အသံဗလံများနှင့်
မိခိုးတန်းများကို ကြားရ မြင် ရ သော ကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တစ်ရွာလုံး၌ လူသူ
တိရစ္ဆာန်များ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်
နေသော တဲအိမ်ကလေးများသာ ကျန်တော့သည်။
ရွာလမ်းများနှင့် ကလေးများ၏ ကစားကွင်းများ
တွင် လည်း ချက် ပြုတ် စား သောက် သော
ကျောက်တုံးအိုးခွက်များ နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲလျက်
ရှိတော့သည်။

မြစ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ပူက အပေါ်
တွင် ရွာကလေး တစ်ရွာ ရှိ သည်။ ကေတု
ကောက်ကောက် သဲကျောက်လမ်းကလေးက ထိုရွာ
ဆီသို့ ဦးစည် ဆင်းသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ

မြစ်ညာမှ လူရွိုင်းအုပ်စုများသည် မြစ်ကြောင်း
အတိုင်း စီးဆင်းလာပြီး ထိုရွာလေးကို ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

နေဦးပေါက်၍ ပွင့်လင်းရာသီ ထောက်လာပြီ
ဆိုလျှင် မိန်းမများသည် ဆယ်ယောက်၊ ဆယ်နှစ်
ယောက် စသည်ဖြင့် မြေအိုးများကို ခါးထစ်ချီ၍
လည်းကောင်း၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသော
နဖူးပေါ်တွင် ကြိုးဆိုင်၍ လည်းကောင်း သဲလမ်း
အတိုင်း အုပ်စုလိုက် ဆင်းလာပြီး ချောင်းထဲတွင်
ရေခပ်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ရေခပ်ခြင်းအလုပ်ကို အိမ်ထောင်
သည် မိန်းမကြီး များကသာ လုပ်ကြသည်။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိန်းမပျို များ ကို
တွေ့လျှင် လူရွိုင်း လူဆိုး အုပ်စုများက ဖမ်းဆီး
သိမ်းပိုက် သွားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သေသည်။

စင်စစ် ရွာသားများ အနေဖြင့် လူဆိုး ရန်
တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြောက်ရသည် မဟုတ်သေး၊
အဝေးမှ မြို့ကြီး သားများ က 'စားကျက်သစ်
ဖွင့်ခြင်း' ဟူ၍ ခေါ်သော နယ်သစ် ချဲ့ထွင်ခြင်း
အန္တရာယ် ကိုလည်း ကြောက်ကြ ရသေး သည်။
မြို့ကြီးသားများသည် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်း
များ၊ သစ်များအတွက် အင်ဒီးယန်းများ နေထိုင်ရာ
တောနက်ဒေသအထိ နယ်ချဲ့လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မြို့ကြီးသားများသည် ထူးဆန်းသော စက်ကြီး
များဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲ ကြသည်။
တောင်ပူစာများ၊ ကမ်းစောက် များကို ဖြိုဖျက်
ကြသည်။ ယင်း စက်ကြီးများ သူတို့ ရွာနှင့်
တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ လာသော အခါ
အင်ဒီးယန်းများမှာ ကြောက်လန့်ပြီး ပုန်းသွားပုန်း၊
ပြေးသူပြေး ဖြစ်ကြရသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့ကြီးသား
မြေ ပိုင်ရှင်များက ကောင်းဘွဲ့ပြင် အုပ်စု ကို
စေလွှတ်ပြီး ဌာ နေ အင်ဒီးယန်း များအား
ရွာများမှ မောင်းထုတ် ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု ဆိပ်လူး မြား များနှင့်
ပစ်ခတ်ပြီး အပျော်သဘော ခေါင်းဖြတ် သတ်ဖြတ်
နေကြသော အင်ဒီးယန်း လူဂိုဏ်းများအဖို့ သူတို့၏
နယ်မြေထဲသို့ လူစိမ်းများ ကျူးကျော် နယ်ချဲ့
လာခြင်းသည် ကြီးမားသော အန္တရာယ် ကြီးပင်
မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ... ယခုမူ အမှောင် အရိပ် များ
တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပျောက်သွားကြပြီ ဖြစ်သော
တောင်ကုန်း များကို လှမ်း ကြည့် လိုက် လျှင်
ဆိုခဲ့သော အန္တရာယ် အရိပ်အယောင်များကိုလုံးဝ
မမြင်ရဘဲ ပကတိ ငြိမ်ဆိတ်ခြင်းကိုသာ တွေ့မြင်
ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤ တောနက်ကြီးထဲတွင် လူသူ

ဝင်ရောက် နေကြောင်းကို တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ
ပေါ် ထွက် နေသော မီးခိုး ပြာ တန်းက သာ
သက်သေခံလျက် ရှိလေသည်။

ရောမ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်တွင်
နီညိုရောင် စောင်ကြီး ခြုံထားသော အင်ဒီးယန်း
တစ်ယောက် လူးလွန် လှုပ်ရှား လာသည်။ သူက
မျက်လုံးနက်ကြီးများကို ဖွင့် ကြည့် လိုက်သည်။
မိန်းကလေးက ဆူပွက်နေသော သစ်ရွက် ပြုတ်ရည်
အနည်းငယ်ကို ကော်ဖီအိုးထဲသို့ သတိဖြင့် လောင်း
ထည့်နေသည်။ အင်ဒီးယန်းကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာ
သည်မှာ ဤ ကော်ဖီနံ့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က
ခပ်သွယ်သွယ်၊ အသက်က ၁၂ နှစ် ကျော်ခန့် သာ
ရှိဦးမည်။ သို့သော် သူ့ သွင်ပြင် မူရာကတော့
အပျိုကြီး ဖားဖားပုံမျိုး ပေါက်နေပြီ။ သူသည်
တောက် တောက် ပြောင် ပြောင် အစင်း
ကြောင်းများ ပါသော အဝတ်ကြမ်းကို ဝတ်ထား
သည်။ ပခုံးပေါ်မှာတော့ စောင် တစ်ထည်ကို
လှမ်းခြုံထားသည်။

သူ့ ဖခင် နိုး ဟာ သည် ကို မြင်သောအခါ
မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။
ပြီးတော့ မြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါဘဲ မီးဖိုနားသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီအိုးကို ကျောက်တုံး

မီးပိုပေါ်မှာ တစ်သည်။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက
သိမ်မွေ့သည်။ ညင်သာသည်။ အလောသုံးဆယ်
မရှိ။

ပခပ် ဖြစ်သူသည် အညောင်းပြေ အပျင်း
ဆန့်ရှင်းမှ သမီးကလေးအား လှမ်း ကြည့်ပြီး
တွေးနေမိသည်။

သူ့ သမီးကလေးသည် မကြာမီ တစ်နေ့တွင်
သူ့တို့ လူမျိုး စုထဲမှ ကံကောင်းသော လူငယ်
တစ်ယောက်အတွက် မယားကောင်း တစ်ယောက်
ဖြစ်လာ တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း
သူ့ကလေးသည် သာသနာပြု ကျောင်းသို့ သွား၍
စာသင် လိမ့်မည်။ စာ တတ်လာ သော အခါ
မြို့ကြီးသို့ သွား၍ အလုပ် လုပ်လိမ့်မည်။ အလုပ်
လုပ်၍ ပိုက်ဆံရလာလျှင် မိဘ များထံ ပို့ပေး
လိမ့်မည်။ သူ့ကလေးက ရုပ်ရည်အလွန် ချောသည်။
သတို့ သမီးကောင်း တို့၏ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ
သည်။ မိဘများ ဂုဏ်တက်စရာ သမီးကလေးပင်
ဖြစ်သည်။

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း မိုင် ၄၀ လောက် ဆန်
တက်သွားလျှင် အပြေရောင် အသွင်ဆိုးဆိုး
တိုက်ဆိမ်ကြီးများဖြင့် ပြည့်ညှပ်နေသည် မြို့ကြီးသို့
ရောက်သည်။ ထို မြို့ကြီးသို့ သူ့ တစ်သက်တွင်
နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်

တခြား အင်ဒီးယန်းများထက် ပို၍ ယဉ်ကျေး
သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ထားသည်။

မှန်သည်။ သူသည် လူရိုင်းမဟုတ်၊ လူယဉ်ကျေး
ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ထိုမိသား
စုသည် တစ်ကြိမ်က မေတ္တာရှင် ဘုန်းတော်ကြီး
များ၏ သာသနာပြု ကျောင်းတွင် နေခဲ့ဖူးသည်။
သူနှင့် သူ့သမီးငယ်တို့က ပေါ်တူဂီ စာ သင်ကြ
သည်။ တောထဲသို့ လာရောက်သော တစ်ကိုယ်တော်
ကုန်သည် များလည်း ဤ ဘာသာ စကားကိုပင်
ပြောကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ သမီးကလေး
သည် ပေါ်တူဂီစကားကို ယခုထက်ပို၍ ကျွမ်းကျွမ်း
ကျင်ကျင် ပြောတတ်လျှင် ပို၍ အကျိုး ငိုမည်ဟု
ထင်သည်။ ပေါ်တူဂီစကားကို ကောင်း ကောင်း
ပြောတတ်လျှင် ရွာတွင် အစားအစာ ခက်ခဲသော
အခါ သာသနာပြု ကျောင်းသို့ သွား၍ အလုပ်
လုပ်နိုင်သည်။

သူသည် ခါးစည်းအဝတ်ကို ဝတ်ပြီး စောင်
ကြမ်းကို ခြုံထားသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ လည်ပင်းတွင်
ပုထိုးစေ့များကိုလည်း ဆွဲလေ့ရှိသည်။ ခြေမျက်စိ
တွင် ရောင်စုံ ငှက် တောင် ချည်ထားသည်။
သာသနာပြု ဆရာများကတော့ ဤသို့လုပ်ခြင်းဖြင့်
နတ်ဆိုး များ၏ အန္တရာယ်ကို မကောက်ွယ်နိုင်ဟု
ပြောကြသည်။ သို့သော် သူက သိပ် မယုံချင်။

သူသည် အရပ်ပုသော်လည်း အလွန် သန်မာ
သည်။ သို့သော် စိတ်ကောင်းရှိသည်။ တည်ငြိမ်
အေးဆေးသည်။ သမီးကလေး အတွက် အလွန်
စိုးရိမ်ကြီးသည်။ သူ့ သမီးကလေး အရွယ် ရောက်
လာမည့် လောကသည် သူ့ သက်သောင့်သက်သာ
နေထိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော လောကနှင့် တခြားစီ
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ ယခုအချိန်
တွင် လောကကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲနေ
သည်။ ပြောင်းလဲလာသော အရိပ်လက္ခဏာများကို
မြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် မိမိ၏ဇာတ်
ဘဝသာစကားကို မပြောတော့ဘဲ ပေါ်တူဂီစကား
ကိုသာ သမီး ငယ်နှင့် နေ့စဉ် ပြော နေ သည်။
ပေါ်တူဂီစကားက အလွန်ခက်သည်။ နက်နဲသည်။
သို့ဖြင့် သူ့ အဖို့မနည်းကြီး ကြီးစားပမ်းစား ပြော
နေရသည်မှာ ဝုက္ခကြီး တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သူ့ နာမည်က ဥရူဗေလာဗ။ သူ့တို့ ဘာသာ
စကားဖြင့် 'ခေါင်းမာသူ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

သူသည် အိပ်ရာမှ ထလျက် မီး ဖိုနား သို့
လျှောက် လာပြီး သမီး ငယ် ကမ်း ပေးသော
ကော်ဖီကို ငြိမ်သက်စွာ သောက်ရင်း သမီးငယ်ကို
လှမ်းကြည့်သည်။ သမီးငယ်သည် ငွေ့ညှင်းပစ္စယ
များကို သူ့ ခေါင်းနှင့် တနှိုင်းရွက် နိုင် အောင်
ထုပ်ပိုးနေသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ထုပ်ပိုး စရာ

ပစ္စည်းကလည်း များများစားစား မရှိလှ။ မြေအိုး
တစ်လုံး၊ ကြီးသေးသေး တစ်ချောင်း၊ ကြီးကြီး
တစ်ချောင်း၊ ကော်ဖီစေ့အိတ် တစ်အိတ် နှင့်
ကုန်သည်တစ်ယောက် ပေးခဲ့သော ဓာတ်ဘူး
တစ်ဘူး၊ စောင်တစ်ထည်၊ မြားစူးအချို့ နှင့်
မြားသွေးကျောက် တစ်ခုတို့မျှသာ ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကော်ဖီသောက်ပြီးသွားသော
အခါ ကော်ဖီခွက်ကို သမီးငယ်အား ကမ်းပေး
လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ညတုန်းက ကြီးဖြူတ်ထား
သော လေးကို ကြီးပြန်တပ်သည်။ ထို့နောက်
မြားတွေ့ဖြောင့် မဖြောင့် သေချာစွာ စစ်ဆေး
သည်။

‘အင်း.....ကောင်းမှကောင်း’

သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားသည် ကော်ဖီသောက် ကောင်း
ကြောင်း ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သမီးငယ်က
သဘောပေါက်သည်။ သမီးငယ်က သွားဖြူလေး
တွေ ပေါ်အောင် ပြီးပြလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံး
တွေက ဝိုင်းစက်သည်၊ တည်ငြိမ်သည်၊ တောက်
ပြောင်သည်။ အမိုးအဆစ်တွေကလည်း အချိုးကျ၍
ပြေပြစ်သည်။ သူကလေး၏ သွေးထဲတွင် မျိုးစက်
အရ လျှို့ဝှက်သွားပါသည်။

လူတို့ အုပ်စုလိုက် ပြောင်းရွှေ့ကြတုန်းက
သူကလေး၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ အကြောင်းပါခဲ့
ကြသည်။ ဤသို့ လူပြုသွေး ရောခြင်းသည် မိခင်
ဖြစ်သူနှင့် သမီးသို့အတွက် ဘဝင်မြင့်စရာတစ်မျိုး
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည်လည်း သမီးငယ်
လိုပင် သွယ်သွယ်နောင်းနောင်းနှင့် အရပ် ရှည်
သည်။ ခြေတံ့၍ကြီးများမှာလည်း သာသနာပြု
ကျောင်းမှ အမျိုးသမီးများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

သမီးငယ်နာမည်က မာရီနာ။ သင်္ဘောသား
ဖြစ်သူ အဘိုးနာမည်နှင့် စပ်၍ မှည့်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့ မျိုးရိုးတွင် သင်္ဘောသား ရှိခဲ့ဖူး
ကြောင်း အမြဲတမ်း သတိရနေရန် ဂုဏ်ယူမှည့်ထား
ခြင်းပင်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သမီးငယ်အား ရပ် စောင့် နေ
သည်။ သမီးငယ်သည် သူ့ လည်ပင်းမှ ခရုခွံ
ဆွဲကြီးကို နေသင်းတကျ လုပ်နေသည်။

ထိုနောက် အင်ဒီးယန်းဖခင်သည် ချိုင့်ဝှမ်း
ကြီးကို လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်သည်။ အဝေးတွင်
မြစ်ဘက်သို့ ဦးတည် ဆင်းသွားသော အစိမ်းရောင်
လမ်းကြောင်းကြီးကို မြင်ရသည်။ ထိုနောက် သူက
ပြောသည်။

‘သုံးရက်လောက်ဆိုရင် တို့ ပြန်လာနိုင်မှာပါ။
ဒီအလုပ်အတွက် သူတို့က အထည်စတွေ ပေးလိမ့်’

မယ်၊ ပြီးတော့ သားရေအိတ် တစ်လုံးနဲ့ မြားစူး
လုပ်ဖို့ သံချောင်းတွေလဲ ပေးမှာပဲ၊ အင်း....
ထော်ထော် ဟန်ကျတာပဲ'

သမီးငယ်က ရယ်ပြီး ပြောသည်။

'အထည်စတွေက အနီရောင် နော်.... ဖေဖေ၊
အနီရောင်မှ ဖြစ်မယ်'

ဤတိုင် ဖခင်လုပ်သူက

'ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ တောင်စောင်းက ပန်း
တွေလို အနီ အပြာ အဝါ ခုံရမှာပေါ့'

သမီးငယ်က သဘောကျ၍ လက်ခုပ်များပင်
တီးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် အဝေးတွင် လှမ်းမြင်နေ
ရသော အစိမ်းရောင်ဒေသသို့ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့
ကြလေသည်။

ဤခရီးသည် သူတို့နှင့် အကျွမ်းမဝင်သောခရီး
ဖြစ်သည်။ ဤလမ်းက ကြမ်းသည်။ ရိုင်းသည်။

လူဆိုးတွေကို သွား၍ သတိရသည်။ သမီးငယ်
အတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ သို့သော် မိခင် ယုပ်သူက
'သမီးလေးပါ ခေါ်သွားပါတော်၊ သူ့ အားနဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြုစုတတ်လာလိမ့်မယ်၊
ကျွန်မကတော့ ဒီအရှင်ကြီးနဲ့ ခရီးဝေး မသွားနိုင်
တော့ပါဘူး'ဟု ပြောကာ သမီးငယ်ကိုပါ ထည့်

လိုက်ပြန်တော့လည်း မရှောင်သာ။ သူပြောတာက
လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်။

ထို့ပြင် သူတို့ 'အာရာစုရ' လူမျိုးစု သက်ကြီး
ဝါကြီးများကလည်း 'သွားသာ သွားပါ ကွာ၊
အဲဒီမှာ ကြောက်စရာလူတွေ မရှိပါဘူး' ဟု ပြော
လိုက်ကြသေးသည်။

ပြီးတော့ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကလည်း ဘာမှ
ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိပါ။ ချောင်းနံဘေးတစ်လျှောက်
လျှောက်သွားပြီး တစ်နေ့တာ လုပ်နိုင်သလောက်
ကော်ဖတ်ပင်များကို ရေတွက် မှတ်သားသွားရုံသာ
ဖြစ်သည်။ ကော်ဖတ်စေးများကို တချို့လူတွေက
မြို့မှ ကုန်သည်များကို ရောင်းကြသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ အင်ဒီးယန်းကြီးသည် 'ဘူးထူး' သား
အခေါက်တစ်ခု ယူလာခဲ့သည်။ ထို အခေါက် ကို
မီးဆွေးလုပ်ပြီး ကော်ဖတ်ပင် များကို အမှတ်
အသားပြုသွားရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာမှ လူငယ်
၂၀ ခန့်တို့လည်း သစ်ပင်မှတ်ရန် ထွက်သွားခဲ့ကြ
ပြီ။ အချို့ဆိုလျှင် ရှစ်ရက်ကြာ ခရီးကုန်ပင် ခြေကျင်
ထွက်သွားကြသည်။

နေ့ အတော်ကလေး မြင့်လာချိန်တွင် သူတို့
သားအဖသည် လေးနာရီကျော်မျှ လျှောက်လာ
ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အင်ဒီးယန်း ကြီး က သူ့ဖိုယ်

ပေတီမှ စောင်ကို ခွာပြီး သမီးငယ်ဆိုသို့ ပစ်ပေး
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြင်နာသံဖြင့် ပြောသည်။

‘သမီး ပင်ပန်းရင်ပြော၊ ခဏ နားကြတာပေါ့’

သို့သော် သမီးငယ်က အ ဝတ် အ စား သစ်
ရမည်ကို တွေးပြီး ဝမ်းသာနေသဖြင့် ခေါင်းခါ
ပြလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် စကားမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့
ကြသည်။

နေ့ရှိန်က ပြင်းလွန်းသောကြောင့် မာ ရီ နာ
သည် သူ့ ဝမ်းပေတီမှ အထုပ်ကို ပြင်းချ ပြီး
ကြီးတစ်ပင်ဖြင့် ခားတုတ် ချည်လိုက်သည်။ သူ့
ဖခင်က သမီးဖြစ်သူအား ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး
တွေးနေသည်။

ထင်း.... သမီးငယ်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီပဲ။ မကြာခင် တို့လူမျိုးထဲက ခင်ပွန်း
လောင်း ရှာရတော့မယ်။ အ ဝတ် သစ် တွေ နဲ့
မြားတံတွေရမှာနဲ့ အတော်ပါပဲ....။

နေရောင်ကြောင့် သူတို့၏ ညို မည်း မည်း
ကိုယ်ခန္ဓာများမှာ ပြောင်လက်နေကြသည်။

အပြောကျယ်လှသော ဤတော ဤတောင်
တွင် တခြား အဖော်တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ သူကို
သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း....။

တိချူးသည် နေပူဂိုဏ်းကြောင့် အိပ်ထုမှ နိုးလာခဲ့
သည်။ သူ ခါးဆန့်လိုက်သည်။ နာကျင်မှုကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်တုန့်သွားသည်။ အနာသက်သာ
မည့် အနေအထားသို့ အသာအယာ ပြောင်းရွှေ့
လိုက်သည်။

ထိုနောက် သူ၏ တောက်ပသော ညိုဝါးစွာ
မျက်လုံးများဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်လိုက်သည်။
လေကြောင်း အနေအထားကို လေ့လာသည်။
ပြီးတော့ အနှံ့ခံရင်း နားစွင့်ရင်း ရန်သူကို
ကြည့်ရင်းဖြင့် ရွှေသို့ တွားတက်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးသည် တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်။ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ အနီးအနားမှ
ရေစီးသံ ကြားရသည်။ မသိမသာ လေထဲသို့
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အထောင်ထွက်နေသော ကျွန်း
ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကမ်းပါးအောက်ခြေတွင် မှောင်မည်းမည်း
အက်ကြောင်းကြီး တစ်ခု ရှိသည်ကို သူ
ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ထိုအက်ကြောင်း
ပေါ်တွင် ဆူးခြောက်ချုံ အုပ်မိုးနေပြီး ချုံကြားမှ
နေပြောက်များ ထိုးကျနေသည်။ ကမ်းပါးထိပ်တွင်

ရှည်လျားသော ကျောက်စွန်းကြီးက ခပ်နိမ့်နိမ့်
ငေါ့ထွက်နေပြီး အောက်ဘက်တွင် မှောင် ရိပ်
ကျနေသည်။ ဘီချူး၏ စူးရှသော မျက်လုံးများက
အရာထုကို အသေးစိတ် စူးစမ်းလျက် ရှိသည်။
အန္တရာယ်ကို ခန့်မှန်း တွက်ဆလျက် ရှိသည်။
ကျောက်စွန်းကြီး အောက်တွင် နားခို၍ ရခိုင်
မည်လား။ မိုးလင်း၍ နေထွက်လာသည် အထိ
ထိုနေရာတွင် အိပ်စက်နေပြီးနောက် ထိုမှ တစ်ဖန်
အမှောင်ရိပ်ခိုကာ ခရီးဆက်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။
သူက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သို့သော် ပထမဦးစွာ သူ့အဖို့ အာဟာရ
လိုသည်။ အာဟာရရှိမှ အားပြည့်လာမည်။

သူ ဖြည်းဖြည်းကလေး တွားလာခဲ့သည်။ ရေသံ
ကြားထုဆီသို့ ရှေးရှုလာ ခဲ့သည်။ လေအနေ
အထားကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ အနံ့သစ်တစ်ခု
ရသည်။ တောဆိတ်နဲ့ ဖြစ်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ
လျှာရည်တွေ ကျလာသည်။ ရွှေသို့ ဆက်တွား
လာသည်။ မြေကြီးနှင့် ဝမ်းမိုက်တစ်သားတည်း
ဖြစ်နေသည်။ ရှည်လျားသော သူ့အပြုံးကြီးက
တုန်လိမ်၍ ပါလာသည်။ နောက်ခြေ နှစ်ဖက်
ကတော့ သံလှေခားသွားလိုကုန်အားကောင်းနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု သို့
ထောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် ကပ်ကိုယ်လုံး
နာကျင်နေသော်လည်း အသိအာရုံကတော့ လုံးဝ
မပျက်။ စမ်းချောင်း ထဲတွင် သ မင် က လေး
တစ်ကောင် ရေထောက်နေသည်။ သူ့ဦးချိုမှ
အချွန်အတက်ကလေး ဆယ်ချောင်းက အောက်သို့
နိမ့်နေသည်။ သစ်ချရောင် ကိုယ်လုံးကလေးမှာ
နေရောင်ဖြင့် ပြောင်လက်နေသည်။ သိချူးသည်
သမင်ကလေးကို အကြာကြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။
မျက်တောင် မခတ် ငြိမ် ပြီး ကြည့် နေ သည်။
အဝါရောင် လျှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို လျက်
လိုက်သည်။ သူ အလွန်အာနေပြီ။

လှိုင်းနောက် သမင်ကလေးသည် အလွန်တကြား
ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။ သိချူးက
ရှိသမျှ အင်အားကို စုပြီး ရှေ့သို့ တစ် ဟုန် တိုး
ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ အစာအိမ်ထဲမှ နာကျင်မှုကို
အသည်းခိုက်မျှ ခံစား လိုက် ရ သည်။ အ နာ
သက်သာ စေ ရန် သူ ကိုယ် သူ လေ ထဲ တွင်
ကုပ်ကွေးလိုက်သည်။ လှိုင်းနောက် မြေကြီးပေါ်သို့
ပက်လက်ပြန်ကျပြီး ခြေလက်များက လေထဲတွင်
ယက်ကန် လှုပ်ရှားနေသည်။ သတိပြန်ဝင်လာ၍
ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ရှေ့တွင် သားကောင်
မရှိတော့။

သူသည် ဒယ်ဒယ်လိုင် လူးလွန်တသည်၊ တစ်ခု
တည်းသော အတူ ဝင်လာသည်။ သူ့နေရာ....
သူ့လိုက်ခေါင်း....။

လောလောဆယ်တွင် သမင်ကလေးကို မမိ
လိုက်ခြင်းသည်လည်း အကရူးမဟုတ်၊ အစာမစားရ
ခြင်းသည်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ သူ့နေရာ၊
သူ့လိုက်ခေါင်းသို့ ရောက်ဖို့သာ အင်္ဂေ။

သဲကျောက်ဆောင် ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်လာ
သောအခါ ကျောက်ဆောင်ထိပ်သည် သူ ထိတာ
ထက် ပိုမြင့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူသည်
ပင်ပန်းလွန်း၍ လျှာတန်းလန်း ထွက်နေသည်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်းပျော့ခွေနေသည်။ အားတင်းပြီး
ဖြည်ဖြည်းချင်း တွားလာသည်။ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ
မြေသားပူပူကို ခြေကုပ်၍ တရွေရွေ ရွှေ့လာခဲ့
သည်။ မကြာမီတွင် မြေပြန့်ကျယ် တစ်ခုသို့
ရောက်လာသည်။ မိုးရေကြောင့် မျက်နှာပြင်ညီ
နေသော ချိုင့်ဝှမ်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူ အလွန်
မော နေ ပြီး အမော ဖြေရန် မြေပြင် တွင်
လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ မေ့မြော
သွားသည်။ နာကျင်မှု အားလုံးလည်း ယူပစ်လိုက်
သလို ပျောက်ကင်းသွားတော့သည်။

အင်ဒီးယန်းကြီးနှင့်သမီးငယ်တို့သည် တောင်ထိပ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ အင်ဒီးယန်းကြီးက ကြက်ဆင်ကလေး တစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် နေ့လယ်စာအတွက် မြားနှင့် ပစ်၍ ဖမ်းလိုက်သည်။ သူက ကြက် ဆင် အ မောက်ကို ဓား နှင့် ဖြတ် ယူပြီး သမီးငယ်အား ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘ရော့.....သမီး ခေါင်းမှာ ပန်ဖို့’

အတော်ကလေး ကြာတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ် တောင်ကြော တစ်ခုသို့ ရောက် လာ ကြ သည်။ ထိုနေရာတွင် လိပ်သည်းကျောက်ဆောင် တစ်ခုက အပြင် သို့ ငေါ် တွက် နေ သည်။ နေပိုပ်ရ၍ ရပ်နားကြသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ကောက်၍ မီးဖိုကြသည်။ ဖခင် ကြီးက မီး မှုတ် နေ စဉ် သမီးငယ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားပြီး ကြက်ဆင်ကို နှစ်ပိုင်းပိုင်းကာ ဆေးကြော သန့်စင်သည်။

သို့သော် သူကလေးသည် မကြာမီတွင် ပြန်ပြေး လာခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့မျက်လုံး တွေလည်း အရောင်တောက် နေ သည်။ သူက အလောတကြီး ပြောသည်။

‘ဖေဖေ..... ဖေဖေ..... သမင်..... သမင်.....’

ဖခင်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကာ
'ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ'
သမီးငယ်က လက်ညှိုးထိုးပြရင်း
'ခြေရာခံတု တွေ့တယ်... ဟောဟိုက သဲလမ်း
ပေါ်မှာ...'

အင်မီးယန်းကြီးသည် နေရာမှ ချက်ချင်းထရပ်
ပြီး လေးကို အလျင်အမြန် ကြိုးတပ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် လေးတွင် မြား စူး တပ် ပြီး နောက်
ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက သဲပေါ်မှ
တိရစ္ဆာန် ခြေရာများပေါ်တွင် လက်တင် လိုက်
ပြီးနောက်.....

'သမင် မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ကျားသစ်...
ကျားသစ်၊ အကောင်က ခပ်သေးသေးပဲ၊ အမ၊
ခြေသုံးချောင်းနဲ့ လျှောက်သွားတယ်၊ ဒီ မှာ လဲ
သွေးတွေ၊ ဒဏ်ရာ ရလာတာ ဖြစ်မယ်' သူသည်
နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို လက်ဖြင့် ဆွဲကာ အမှတ်
အသားများကို အ ဝိ ပွယ် ကောက် နေ သည်။
အတန်ကြာတော့မှ 'သူဟာ တခြား တစ်ကောင်
ကောင်နဲ့ ကိုက်လာတယ်၊ မိကျောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်'

သူ့ ဖခင်က အပိုင်ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် သမီးငယ် ဖျက်လုံးဖြူးကျယ်ကာ အံ့သြ
သွားမိသည်။

‘ဟင် မိကျောင်း ဟုတ်လား၊ ဘယ် မှာ လဲ
ဖေဖေ၊ ရေထဲမှာလား၊ တော်ခတော် ဝေးသလား
ဟင်’

‘ဟောဟိုက ချောင်းထဲမှာ၊ သွေး တွေ က
နီညိုရောင်ဆိုတော့ ကိုယ်ထဲက ထွက်လာတာ ဖြစ်
ရမယ်၊ ဒါဟာ တိရစ္ဆာန် တစ် ကောင် ကောင် က
သွေ့ကို ကိုက်လိုက်တာပဲ၊ မြေတို့ ဘာ တို့ သာ
ကိုက်ရင် ဒီကောင် ကြာကြာ အသက် မရှည်နိုင်
ဘူး၊ အခုဟာက မိကျောင်းကလွဲပြီး ဘာကောင်မှ
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အကိုက်ခံရတာလဲ သိပ်မကြာသေး
ဘူး၊ အဲဒီတော့ တို့ စားသောက်ပြီးရင် ဒီကောင်
နောက် လိုက်ကြမယ်၊ ဒီ ကောင် သွား တာ
ပေး တော် နှေးပုံရပါတယ်’

သမီးငယ်က သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်

‘ဒါဆို အရေခွံ ရောင်းစားရတာပေါ့နော်....
ဖေဖေ’

ဖခင်လုပ်သူက ခေါင်းကို ခါးဖမ်းလိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ အကောင်လိုက် ရောင်း
တာက အရေခွံရောင်းတာထက် ပိုကောင်းတယ်၊
ဟိုတုန်းက မြို့မှာ ကုန်သည်တစ်ယောက် ရှိတယ်၊
ငါ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကလဲ သူ့ အိမ် မှာ
ယဉ် ပါး တဲ့ တော ဆိတ် က လေး တစ် ကောင်
အကြာကြီး မွေးထားတယ်’

သူသည် သမီးငယ်နှင့် အေးအေး ဆေးဆေး
စကားပြောရန် အကြောင်းတစ်ခုခုလာ၍ ကျိတ်ပြီး
ဝမ်းသာမိသည်။ သူက သူ့ မျက်နှာ ပေါ်မှ
အပြာရောင် ဆေးမင်ကြောင် အမှတ် အသား
များကို လက်ဖြင့် ပွတ် သပ်ရင်းမှ 'ဒါနဲ့...
ငါ မိတ်ဆွေက အဲဒီ တောဆိတ် က လေးကို
စောစောက ကုန်သည်ကို ရောင်းလိုက်တယ်၊
ကုန်သည်က သူ့ကို ဓားရှည် တစ်လက် ပြန်ပေး
တယ်၊ အဲဒီ ကုန်သည်က ဘယ်တီရစ္စွာနိပဲရရ
သူ ဝယ်ချင်တယ်လို့ ငါ မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်
သတဲ့၊ သူက အဲဒီတီရစ္စွာနိပဲရကို ဟိုအဝေးကြီးမှာ
ရှိတဲ့ ကမ်းခြေက တီရစ္စွာနိပဲရကို ယူသွားမလို့ဆိုပဲ'
သူ ကေ စကား ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
'တီရစ္စွာနိပဲရဆိုတာက တီရစ္စွာနိပဲရကို လူတွေက
ကြည့်နိုင်အောင် လှောင် အိမ်တွေထဲ ထည့်ပြီး
ထားတဲ့နေရာကို ခေါ်တာ၊ အဲဒီ ကုန်သည်က
ကျားသစ် အရှင်ရရင် ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်ကျော်
တောင် ပေးမယ်တဲ့ သမီးရဲ့'

သမီးငယ်က မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး

'ဟင်... တစ်ထောင် ကျော်တောင် ပေးမယ်တဲ့
လား ဖေဖေ၊ အဲဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
ဖေဖေ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်'

ဖခင်ကြီးက ခေါင်းကို ဝါယမ်း လိုက်သည်။

‘ဖေဖေကလဲ မသိဘူး သမီး’ သူက ခေတ္တ
စဉ်းစားနေပြီးတော့မှ ‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့
သေချာတယ် သမီး၊ အဲဒီလောက်သာ ပိုက်ဆံ
ရှိလာရင် ဖေဖေဟာ ရွာထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးလူ
ဖြစ်လာမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ လူတိုင်းက ဖေဖေကို
လေးစားလာကြမယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ သားအဖ
ကျားသစ်နောက် လိုက်ပြီး မိအောင် ဖမ်းကြမယ်’

‘လူတစ်ယောက်က ကျားသစ် တစ်ကောင်ကို
မိအောင် မဖမ်းနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ’

‘ဖမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်က သိပ် မပြေး
နိုင်တော့ပါဘူး၊ သမီးက နွယ် ပင် တွေ ကိုသာ
ရှာပေးစမ်းပါ၊ ဖေဖေက ကျားသစ် ဖမ်းပိုက်
လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့....’ သူသည် နောက်တစ်ဆင့်
ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း စကား ကို ဧက
ရပ် လိုက်သည်။ သူက တစ်စုံတစ်ရာကို သူ
မတတ်ဘူး၊ မသိဘူး ဆိုသည်ကို သမီးငယ်အား
မသိ စေချင်။ ထို့ နောက် ဆက် ပြောသည်။
‘ပြီးတော့ ပိုက်ထဲ ကျားသစ် ဝင် လာ အောင်
တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖေဖေ ကြီးစားမယ်၊ သူ့ကို
မိတော့ ခြေလက်တွေကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ရွာကို
ထမ်း သွား ကြမယ်....’ သူက ခေါင်း တစ်ချက်
ညိတ်လိုက်ပြီး ‘အဲဒါဆိုရင် အလုပ် ဖြစ်ပြီပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ကော်ဖတ်ပင် မှတ်တာ မလုပ်တော့ဘူး
ပေါ့’

သူက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီးနောက်

‘နောက် တစ်နေ့မှ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါက
အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါဆို ကိစ္စပြတ်နေပြီ’

ထိုနောက် သူတို့သည် ကြက်ဆင်ကို ချက်ပြုတ်
စားသောက် ကြသည်။ စားသောက် ပြီးသော
အခါ မီးဖိုကို မီးမငြိမ်းဘဲ ထားခဲ့ပြီးနောက်
ကျားသစ်နောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် လျှောက်လာ
ခဲ့ကြသည်။ ဖခင်ကြီးက ခြေရာခံသွားရင်း ရွှေမှ
လျှောက်သည်။ သမီးငယ်က ဖခင် လုပ်နေပုံကို
အထင်ကြီးစွာဖြင့် နောက် ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
လိုက်လာသည်။ ဖေဖေက သိပ် တော်တာပဲဟု
သူက ကျိတ်ပြီး ချီးကျူးမိသည်။

ထိုနောက် တောင်ထိပ် နံရံ တစ်လျှောက်
ကျယ် ပြောသော တောင်ကြောကြီး အတိုင်း
လျှောက်လာ ခဲ့ကြရာ ချိုင့်ဝှမ်း ငယ် တစ်ခုသို့
ရောက် လာ ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ပေါင်း
မြက် များ ထူထပ်စွာ ပေါက် နေ ကြ သည်။
အင်ဒီးယန်းကြီးက သမီး ဖြစ်သူအား ရပ်နေရန်
လက်မြောက် ပြလိုက်သည်။

သူသည် နောက် သို့ ခြေဆံ မကြားအောင်
ပြန်လျှောက်လာပြီး သူ့ ပါးစပ်ကို သမီးငယ်၏
နားဝသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဒီအကောင် ဒီ တစ်ဝိုက်က ချုံထဲမှာ ပဲ
ရှိနေသေးတယ်။ အပြင် ထွက်သွားတဲ့ ခြေရာ
မတွေ့ရဘူး’ သမီးငယ်က ဖခင်အား မျက်လုံးပြူး၍
ကြည့်နေသည်။ ဖခင်က ဆက်ပြောသည်။
‘သူက တော်တော်ကို အသွား နှေးနေတယ်။
ဖေးဖိုလို သန်မာတဲ့ လူ တစ်ယောက် အတွက်
လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းနိုင်မှာ သေချာတယ်’

ဝိန်းကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး
ကစားကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒါဆို ဝိုက်ကင်းလုပ်ဖို့ ချုံနွယ်တွေ ဘယ်က
ရမှာလဲ’

‘အဲဒါတော့ ဖေဖေလဲ မပြောတတ်သေးဘူး။
ဒါပေမယ့်... ကစားစရာပဲပါဘူး။ ပထမ သူ ဘယ်မှာ
ရှိနေသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်’

သူသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီး များကို တံတောင်
ဖြင့် ဖယ်ရှားကာ ချုံတောထဲသို့ ဖြည်းဖြည်း
ကလေး ပင်သွားသည်။ အရေးကြုံလျှင် သက်လုံ
ကောင်း စရန် လေးတွင်လည်း မြား အဆင်သင့်
တပ် သွားသည်။ သမီးငယ်က သူ့နောက်က
လိုက်လာသည်။ မကြာမီတွင် သူ တွံခနဲ ရပ်လိုက်

သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက် သွားသော မျက်နှာ
ထားဖြင့်

‘ဟာ..... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ သား ကောင်က
သေနေပြီ’

သမီးငယ်က ဖခင် ဖြစ်သူ၏ ပခုံး ပေါ်မှ
ကျော်ကာ ရွှေ့သို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။
ကျားသစ် မကလေးသည် နေရာတွင် မတုန်မလှုပ်
လဲနေသည်။

အင်ဒီးယန်းကြီးက လေးကို ချိန်ကာ ရွှေ့သို့
တိုးလာသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး
နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ အသံ တိုးတိုး ဖြင့်....
‘ဟ...မသေပေးဘူးကွ၊ အသာနေ.... အသာနေ၊
သူ့ကို ငါ့ဖက်ရ ဖမ်းပြမယ်’

မိန်းကလေးက ကျားသစ်ပ ကလေးကို
စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့် နေသည်။ သူ
တွေ့မြင်ဖူးသမျှတွင် အလှဆုံး တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်
ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့ခမျာ ဒုက္ခရာ
ရနေသည်ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။
ဤမျှလှပသော တိရစ္ဆာန်ကလေး တစ်ကောင်ကို
ရက်ရက် စက်စက် သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သူကို
မုန်းတီးစိတ် ပေါ်လာသည်။ သူသည် နှစ်နှစ်သမီး
အရွယ်မှစ၍ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျခဲ့စဖူး။

သို့သော် ယခုမှ သူ့မျက်လုံး များတွင် မျက်ရည်
တွေ ဝေ့ဘက်လာကြပြီ။

သူက ပေါ်တူဂီ စကားဖြင့် တိုးညှင်း စွာ
ပြောလိုက်သည်။

‘အို...ပိုဘရေ ဘီချို’

သို့သော် သူက အင်ဒီးယန်းသံ ဝဲသဖြင့်
‘အို...ပိုဘရေ ဘီချို’ ဟု ထွက်လာသည်။ အဓိပ္ပာယ်
မှာ ‘အို...သနားစရာ သတ္တဝါကလေးပါလား’
ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ခါးမှ
ကြိုးကို ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘီချိုအား
လေးကိုင်းဖြင့် ထို့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီချိုက
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ဤတွင် အင်ဒီးယန်းကြီးသည်
ကြိုးကို ခားဖြင့် သုံးပိုင်း ဖြတ်လိုက်သည်။
သမီးငယ်က ဖခင်အား ကူညီရန် ရှေ့သို့
တိုးလာသည်။ ဖခင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်
ပြောလိုက်သည်။

‘မလာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နေ၊ ဒီကောင်
ပြန်ထလာနိုင်တယ်’

ထို့နောက် သူက အတိုဆုံးကြီးဖြင့် ဘီချို၏
လည်ပင်းကို ပတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
လက်နှစ်ချောင်းကို စုကိုပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို

ကြီးဖြင့်ချည်ရန် လုပ်လိုက်စဉ်တွင် ဘီချူး သတိ
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဘီချူးသည် အင်ဒီးယန်းကြီး၏ ကြောက်စရာ
အနံ့ကို ရှုပြီး ထူးခြားသော အတွေ့အထိကိုလည်း
ခံစားရသဖြင့် ကောင်းသော ခြေသုံးချောင်းကို
အားပြုလျက် ဖိထားသော စပရိန်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်
သလို တအားထခုန်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
လည်ပင် မှ ကြီးကို လက်ဖြင့် အတင်းဖယ်ထုတ်ပြီး
သန်မာလှသော နောက်ခြေကြွက် သားများကို
အစွမ်းကုန် အသုံးပြုလျက် မြေကြီးကို ခုန်တန်ပြီး
ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အင်ဒီးယန်းကြီးမှာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်
လန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ဘတ်မှလည်း သွေးတော
စီးကျလာသည်။ သမီးငယ်က အလန့်တကြား
အော်လိုက်ပြီး မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။
ယု ဖခင် ပေးထားသော စောင်ကြီးကို ပုနေအောင်
ခြုံပြီး ကုပ်နေလိုက်သည်။

ဘေးဘီကို မျက်ကလူးဆန်ပျာ လှည့်ကြည့်
လိုက်သောအခါ ဘီချူးကို ဇနီး ဖတွေ့ရတော့။

အင်ဒီ ယန်း ကြီး သည် သွေး စွန်း နေသော
လက်ဖြင့် ခင်ဘတ်ကို အုပ်ကာ တုန်တုန်ယပ်ယပ်ဖြင့်
ထရပ်လိုက်သည်။ သမီးငယ်က ဖခင်ကို ကြည့်ပြီး
အော်လိုက်သည်။

ဖခင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက သေးသေးကလေးပါ။ ပြာ သိပ် လိုက်ရင် ကောင်း သွားမှာပါ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး’

မိန်းကလေးက ကြောက်စား လန့် အားဖြင့် စောင်ခြုံပြီး ကုပ်နေခဲ့မိသည်ကို ပြန် တွေးကာ ရှက်ပင် ရှက်မိသည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ကာ ဘီချူး ထွက်ပြေးသွားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖခင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

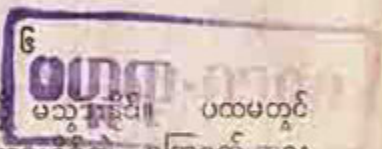
ဖခင်ကြီးက သွားကြီးဖြူကာ ရယ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံး သေးသေးကလေးတွေက ပိတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးတွေစိုနေသည်။ သူ့လ ဒဏ်ရာကို ထောက်ပြပြီး

‘ရှာ ပြန် ဖောက် တော့ ငါ့ ကို ကျား သစ် ဝင်ကိုက်တာ ပြော ပြရ မယ်၊ ငါက လှံ နဲ့ လိုက်ထိုးတော့ သူက သွေးဠေးသွေးတန်း ထွက်ပြေး သွားတယ်လို့ ပြောပြရမယ်၊ ကဲ...တို့ မီးလိုရှိတဲ့နေရာ ပြန်သွားကြမယ်၊ အဲဒီမှာ ပြာတွေ ရှိနေဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ချောင်းဘက်ဆင်းပြီး သစ်ပင်မှတ်ကြ တာပေါ့’

သူ့ထို့အဖို့ ကျားသစ်ကို ဖမ်းရန်မှာ ခရီးသွား ဟန်လွဲ ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခု ထိုစိတ်ကူး

ပျောက်သွားပြီ။ အဓိက အလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်ရန်
ရှိတော့သည်။

သူတို့သားအဖ ပြန်လျှောက်လာကြစဉ် ဖခင်
ဖြစ် သူ က သူ့ အ တွေး နှင့် သူ တစ် ချက်
ရယ်လိုက်သည်။ သမီးငယ်က တော့ ဘိချူး
ထွက်ပြေးရာဘက်သို့ အမှတ်မထင် လှည့် ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ဘိချူး ဝေးဝေးသို့ မသွားနိုင်။ ပထမတွင်
နာကျင်မှုကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ ဖကြောက်အား
လန့်အားဖြင့် အစွမ်းကုန် ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းဆို
ဖြစ်သည်။ သူသည် လူစိမ်းနဲ့ ပျောက်သည် အထိ
ဖြည်းဖြည်းတွားလာခဲ့ပြီး ခဏ ရပ်နားလိုက်သည်။

နားကို စဉ်သည်။ မျက်စိကို ဖွင့်သည်။ သူ့
ဝမ်းဗိုက်သည် ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် သူ တစောင်း လဲ ကျသွားသည်။
မောလွန်းလှသဖြင့် တဟိုက်ဟိုက် ဖြစ်နေသည်။
အသံထွက်အောင်ပင် ညည်းနေမိသည်။

သူ အတန်ကြာကြာ ငြိမ်ပြီး လဲနေသည်။
အကိုင်းကြီး တစ်ကိုင်း ညွတ်ကျနေသော သစ်ပင်
တစ်ပင် တွေ့ရသည်။ တက်ရန် မခက်လှ။ သူ
လည်ပင်းတွင် ကြိုးထန်းလန်း ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကြီးကို မြင်တော့ သူ့နောက်မှ လူလိုက်လာနေဆဲ၊
မြစ်သည်ဟုပင် ထင်မိသည်။

သူသည် သစ်ကိုင်ပေါ်သို့ ပြည်းပြည်းတက်
ကာ လဲနေလိုက်သည်။ သို့နောက် လည်ပင်းမှ
ကြီးကို တက်သည်နှင့် ကုတ်ခြစ်၍ ပြေသည်။ မဂ။
ဒေါသသာ ထွက်လာသည်။ သို့နှင့် လက်လျှော့
လိုက်ပြီး ကျီးလန်စာစား အိပ်လိုက်တော့သည်။

ရှုတ်ဆရက် လန်နိုးလာသည်။ ငြိမ်ဆက် နေ
သော နေ့ဝင်းတွင် အဝေးဆီမှ အန္တရာယ်အချက်
ပေးသံ ကြားရသည်။

ပထမတော့ မျောက် တစ်ကောင်၏ အလန့်
တကြားအော်သံ။ နောက်တော့ မျောက်အကောင်
တစ်ဒါဇင်လောက်၏ ကျက်ကျက်ညှိ အော်သံ
များ...။

ဘီချူးက ငြိမ်နေသည်။ အသံကို နားစွင့်နေ
သည်။ ကြားနေကျ တောသံ စတင်သံများမှ
တစ်ပါး အခြား ထူးထူးခြားခြား မည်သည့်အသံမှ
မကြားရ။ ရန်သူ အနံ့၊ ရန်သူ အသံ တစ်ခုမျှမရှိ
သူ တွေးကြောက်လာသည်။ ထိုအကြောက်ကပ်
အသက်ရှင်ရေးအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ရုန်းကန်
ရမည်ဟူသော သဘာဝအသိကို တွန်းအားပေး
သည်။ သို့သော် သားကောင်နောက်လိုက်နေသော
ရန်သူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေပြီဟု သူ ယူဆသည်။

ထိုသူသည် စောစောက အင်ဒီးယန်းကြီးပင် ဖြစ်
မည်။ အင်ဒီးယန်းကြီးသည် သူ့အနီးသို့ တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။

သွေးတွေ စီးကျသံ သဲ သဲ ကြား ရသည်။ သူ့
ပါးစပ်ရင်းမှ သွေးများသည် ကိုယ် အောက် မှ
မြေကွက်ပေါ်သို့ စီးကျနေသည်။ သွေး တွေ ကို
ကျိတ်၍ မျိုချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သစ်ကိုင်
အပေါ်ပိုင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ တက်လာပြီး
အခက်အရှက် သိပ်သည်းသော နေရာသို့ ဝင်တိုး
လိုက်သည်။

ထို့နောက် တီးတိုးစကားပြောသံများ ကြားရ
ပြန်သည်။

၂

အင်ဒီးယန်းကြီး ဥရုဆေလာဗသည် သူ လက်ရ
ဖမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့သော ကျား သစ် မက လေး
နောက်သို့ လိုက်ရန် အကြံကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်
ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ကော်ဖတ်ပင်များ ရှိရာသို့သာ
ခြေလှမ်းမန်မှန်ဖြင့် လျှောက် လာ ခဲ့လေ သည်။
သို့သော် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ့
ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ခနဲ ရပ် သွား ကြ သည်။

နေလောင်ထားသော ခြုံပြင်ပေါ်တွင် သွေးကွက်
များကို ရှုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

သူက သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ ကြည့် သည်။
ပြီးတော့ ခြေရာများကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
ခြေရာများကို လက်ညှိုး ထိုး ရင်း... 'တွေ့လား၊
ဒီကောင် ဒီကဲ့ ရောက်နေတယ်' သူ အတန်ကြာ
စဉ်းစားနေပြီးမှ 'တို့ သူ့နောက် ဆက် လိုက် ကြ
ရအောင်၊ ငါ သူ့ကို သတ်ပြီး အရေခွာမယ်'

သူသည် အကြာကြီး စဉ်းစားနေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်
ချက် ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကြိမ်တော့
သူ့အနေဖြင့် အရှုံးပေး၍ မဖြစ်တော့။ သို့မဟုတ်
လျှင် သူ့ သမီးငယ်က သူ့ကို အထင်သေးချေ
တော့မည်။ သည်လိုတော့ လုံးဝ အပြစ်မခံနိုင်။
ထို့ကြောင့် သူက ပြောလိုက်သည်။

'အမှန်က ငါ့မှာ သွားတာ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့
တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို အရှင်ဖမ်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်တဲ့ အလုပ်ပါ၊ ဒီတစ်ချိန်တော့ သူ့ကို အသေဖမ်း
ရတော့မယ်၊ ဒါ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ'

ဖခင်၏ စကား ကြောင့် သမီး ငယ်
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ သူက မျက်နှာ
ညှိုးညှိုးဖြင့်

‘ဒါဆို ကော်ဖတ်ပင် မှတ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်
မှာလဲ ဖေဖေ’

‘ဒီအပင်တွေက ဘယ်မှ ထွက်မပြေးပါဘူး
သမီးရယ်၊ ကျားသစ်မကသာ ထွက် ပြေး မှာ၊
ဒီတော့ သူ့ကို အရေခွာပြီးတော့မှ ဆက်လုပ်
ကြတာပေါ့’

သူက သူ့ ဟာသကို သူ ဆ တော ကျ ပြီး
ရယ် နေ သည်။ သူ့ မျက်လုံး ကျဉ်းကျဉ်းကလေး
တွေပင် ပိတ်ဆွားကြသည်။

သမီးငယ်က တောင်းပန်သည်။

‘ဒါဖြင့် သမီးက ချုံနွယ်တွေ သွားရှာလိုက်
မယ်၊ ဖေဖေက ပိုက်ကွင်းလုပ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ဖခင်ဖြစ်သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ပြာလူးထားသော သူ့ ရင် ဘတ်မှ ဒဏ် ခု ကို
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သွေးတွေက ပြာနှင့်ရောပြီး
ချက်အောက်ထိ ခရမ်းရောင်တန်းကြိုး ဖြစ်နေ
သည်။ သို့သော် သူက သူ့ ဒဏ်ရာ မည်မျှပြင်းထန်
ကြောင်း သမီးငယ် မသိစေချင်။

သူက ပြောလိုက်သည်။

‘လူ တစ် ယောက် ကို ကျား သစ် က နှစ်ကြိမ်
ဒဏ်ရာရအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး သမီး၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဆို ဒုတိယအကြိမ်မှာ သူ့ကို အသေဖမ်း
နိုင်မှာ ဖြစ်လို့ပဲ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေ သေသွားရင် သမီး’

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' သူက ထားကောင် ခြေရာများ
ကို တစ်ချက် ဝေ့ဖြည့်လိုက်သည်။ ပြီး တော့ မှ
ရှစ်မြူးစွာဖြင့် 'ဒီဟာ ငါ့အဖေက ကံကောင်းတဲ့
လာ တို့ ခုမ်းသာမှာ မုချပဲ၊ ကဲ... လာ'

သူ ဆက်လက် လျှောက်သွားသည်။ သမီး
ငယ်က နောက်မှ ပါလာသည်။

ဖခင်ကြီးက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

'ဒီကောင် သိပ်ဝေးပုံ မပေါ်ဘူး။ အထိ
မထွက်ခေခဲ့၊ သတိနဲ့ လျှောက်'

၈

ယခုအင်္ဂါ သူတို့သည် ဘီချူး၏ အောက်ဘက်သို့
ရောက်နေကြပြီ။

ဤအချိန်သည် ရန်သူကို တိုက်ခိုက် ၃ မညှိ
အချိန်ဖြစ်သည်ဟု ဘီချူး၏ တိုးဘွားဘီဘင်
အားလုံးက ထပ်ကြားခဲ့သည်။

သူသည် ထပ်ကိုင်၊ လေတီ တင် ဝပ်နေရင်း
ကိုယ်ကို အသာကလေး ဆန့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်
တစ်လျှောက် တံကျပ်နှင့် ထိုးလိုက်သလို နာကျင်
သွားသည်။ ထု တော့တော့ဝေဝေ ဖြစ်နေချိန်တွင်ပင်
ရန်သူ နှစ် ယောက်သည် သူ့ အောက် ဧကန် မှ
ဆက် လျှောက် သွား ကြသည်။ အခွင့် အရေး

၅၀

လက်လှုတ် သွားခဲ့ပြီ။ ရန် သူများ မြင် ကွင်း မှ
ပျောက်သွားသည်အထိ တိချူး ကြည့် ကျန်ရစ်
သည်။

သူသည် ခန္ဓာ ကိုယ် ကို မလုပ် မယှက်ဘဲ
အကြာကြီး ငြိမ်နေသည်။ ခေါင်းကိုသာ ဟိုဟို
သည်သည် လှည့်ကြည့်ရင်း တလှုပ်လှုပ် လှုပ်နေ
သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သစ်ပင်၏ ပင်စည်
ဘက်သို့ နောက်ပြန် လှည့် ကာ ဖြည်း ဖြည်း
တွားလာခဲ့သည်။ နံရိုးတွေက အလွန် နာသည်။
သို့သော် ကျည်ဆန် ထိမှန်ခါးထက်တော့ သူ
အခြေအနေ ပိုကောင်းနေပြီဟု သူ ကိုယ်သူ
ယုံကြည်သည်။

သူ ခဏ ရပ် နား သည်။ ကိုယ်ကို ဆန်ပြီး
ခေါင်းကို မော့သည်။ ဤ အချိန်တွင် တောင်
ကျက်သရေသည် သူ၏ ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်တွင်
ပေါ်လွင် နေသလို ထင်ရသည်။ ယခုအချိန်တွင်သာ
လူတစ်ယောက်က သူ ရုပ်သွင်ကို တွေ့မြင်ရလျှင်
ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် ဘယ်အရာနှင့်မျှ မတူအောင်
လှသည်ဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် သူ သစ်ပင်ပေါ်မှ စတင်ဆင်းသည်။
လည်ချောင်းက ကျပ်စည်း နေသလို ခံစားရသည်။
လည်ပင်းမှကြီး မြှုပ် ဝင် သွားသော ကြောင့်
ဒေါသ ထွက်ကာ မာန်ဖီ လိုက်သည်။ ကြီးကို

တအားဆွဲသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေ စုဝင်နေသည်။
မျက်လုံးတွေ အရောင်တလက်လက် ထွက်နေ
သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ထွန်ထွန်လူးနေသည်။
ထို့နောက် သူ လိမ့်ကျသွားသည်။

ကြီးချည်ရာက သူ့ လည်ပင်းကို စည်းညှစ် ထား
သည်။ သူ တွဲလောင်း ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ လည်ပင်းတွင်
ရစ်ပတ်နေသော ကြီးကို လက်သည်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲ
သည်။ ထို့နောက် အသိ အာရုံများ လွင့်ပျောက်ပြီး
သူ မေ့မြော သွားပြန် လေတော့သည်။

၉

တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်သောအခါ တစ်တော
လုံးသည် ဖုံးကွယ်သော လျှိုဝှက်သော အသံပေါင်း
များစွာဖြင့် ဆူညံလာပြန်သည်။ တောတိရစ္ဆာန်
မျိုးစုံတို့၏ အသံများမှာ ကျယ်လောင် လှသဖြင့်
တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်အဖို့ မိမိ၏ အော်သံ
ကိုပင် မိမိ မကြားနိုင်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ဤကား ဤ မြစ်ဝှမ်း လွင်ပြင်ကျယ် ဧဝဏ်
ဝိသေသ ထူးခြားချက်များပင်တည်း။

ဤဧဝတောင် အချိုသော အမည်မရှိ သာမန်
မြစ်ငယ် ချောင်းငယ် ပေါင်း များစွာ တို့လည်း

ပိုသေးသည်။ သို့သော် တချို့ မြစ်ချောင်းများမှာမူ
တစ်ဖက် ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်း သို့ လှမ်း၍ ပင်
မမြင်နိုင်သည်အထိ ကျယ်ပြောသည်။ ဒီရေ
ကလည်း တစ်ညအတွင်း ပေခြောက်ဆယ် အထိ
တက်သည်။ ဒီရေ တက်ချိန်တွင် ဖြတ်ကူးလျှင်
မည်သည် သက်ရှိ သတ္တဝါမဆို ဒီရေနှင့်မျှော
ပေါ်ပြီး နစ်မြုပ် သေဆုံးသွားနိုင်လေသည်။

၁၀

အင်ဒီးယန်းကြီး ဥရုဘေလာဗသည် တစ်ညနေလုံး
သားကောင်နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်နေခဲ့သည်။
နောက်ဆုံး ခြေရာပျောက်သွားကြောင်း သိရသော
အခါ သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် မီးဖိုသည်။
သူသည် မီးတောက်များကို စိုက်ကြည့်နေစဉ်
သမီးဝယ် မာရီနာက သူ့ အနီးတွင် ထိုင်ရင်း
တုတ်ချောင်း ကလေးဖြင့် မြေကြီးကို ရှေးခြစ်
ကစားနေသည်။ မာရီနာက ဖခင်ကို စကား
မပြောရဲ။ သူ့ ဖခင် ဘာတွေကို တွေးနေမှန်း သူ
သိသည်။ သူ့ ဖခင်အနေဖြင့် ဘာမှ မလုပ်နိုင်လျှင်
မည်သူကမျှ 'ဥရုဘေလာဗ' ဟူ၍ ခေါ်ကြမည်
မဟုတ်။ မာရီနာသည် တုတ်ချောင်း ကလေး၏
အဖျားကို စုတ်တံလို ဖွာသွားသည်အထိ ကိုက်နေ

၆၁

သည်။ ထိုနောက် ပါးစပ်တွင် ပေနေသော အမှုန်
အမှားများကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဥဗ္ဗဘေလာဗက မာရီနာအား
မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

‘ဟို ကြိမ်တော့ ထဲ လိုက်သွားတာ ငါ
မှားသွားတယ်၊ အမှန်က ဒီအကောင်က အမြင့်
ပိုင်းကို ဦးတည် သွားနေတာ၊ သူ့ နောက်က
တို့ လိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်း
သိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဟာ တောင်ပေါ်က
ပြန်ဆင်းပြီး တို့ကို လမ်းလွဲအောင် ပညာပြနေတာ’

မာရီနာသည် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ ပြီးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ကော်ဖတ်ပင်တွေက ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဖေဖေ’
‘အဲဒါတွေက စောင့်လို့ ရပါအယ်၊ နောက်မှ

ပြန်သွားကြတာပေါ့’

သူတို့ သားအဖ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာကြ
ပြန်သည်။ ဝက်ပါလို ကွေ့ကောက်သော
လမ်း ကျယ်အ တိုင်း လျှောက်လာ ကြ သည်။
ဥဗ္ဗဘေလာဗသည် သူ၏ လက်စွဲတော် ခားမကုပ်ကို
အသုံးပြု၍ အခက်အခဲမရှိဘဲ လွယ်ကူစွာပင် လမ်း
ထွက်သွားသည်။ မိနပ်ဖပါသော သူ့ ခြေထောက်
များသည် ရေညှိပြင် ပေါ်တွင် အသံမသွက်ဘဲ
လျှောက်သွားနေသည်။

နေလုံးကြီးသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ နိမ့်ကျ
လာပြီ။ သူတို့သည် ပေတစ်ရာကျော်ခန့် မြင့်ပြီး
ပတ်ပတ်လည် ပေ ၆၀ ခန့် ကျော်ခန့် အုပ်ကျ
နေသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့
ရောက်လာကြသည်။

ဥရုဘေလာဗက ပြောလိုက်သည်။

‘တိ ဒီသတော့ ဒီမှာပဲ နားကြမယ်’

သစ်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းများတွင် သစ်ပွဲပန်းများ
ထိန် ထိန် လင်း နေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
များစွာက တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သစ်ကိုင်းကြီး
များကို ခုတ်ဖြတ်ကာ ယာယီတဲခခန်း ဆောက်လုပ်
သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မီးဖိုဟောင်းမှ မီးသင့်
နေသော ကျောက်တုံးများပင် ရှိနေကြသေးသည်။
တစ်ညတာ အိပ်စက်ရန် အတွက် စခန်းတဲကို
သာမက သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့်မကောင်းဆိုးဝါး
များအား ခြောက်လှန့်ရန် မီးဖိုများပါအဆင်သင့်
တွေ့ရ၍ ဥရုဘေလာဗ ဝမ်းသာသွားသည်။

မာရီနာက မီးသင့်ကျောက်တုံးများကို ကြည့်ပြီး
အံ့ အား သင့် ဟန် ပြု နေသဖြင့် သူ့ ဖခင်က
ပြောသည်။

‘ဒါက လူဆိုးတွေ ဖိုသွားတဲ့ မီးဖိုမဟုတ်ဘူး။
တို့လူမျိုးစုတွေ ဖိုသွားကြတာပါ’ လူဆိုးများသည်
သူတို့ ထွက်ခွာသွားလျှင် မီးဖိုများကို ထားပစ်ခဲ့ခြင်း

ထုံးစံ မရှိချေ။ သူတို့ စခန်းချနေခဲ့သော နေရာ
များကို ရန်သူများ မသိစေလို သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဥရုဘေလာဗက မာရီနာ အား ပြော လိုက်
သည်။

‘ကဲ...သမီး၊ ထင်း သွား ကောက်ချေ၊ မီးဖို
ရအောင်’

မာရီနာ ထွက် သွား သည်။ မကြာမီတွင်
သစ်သား တစ်ပိုင်းနှင့် ဝါးခြောက် တစ်လုံး ဆွဲ၍
ပြန်ရောက်လာသည်။ ဥရုဘေလာဗက သစ်သား
ပိုင်းကို ဓား မကုပ် ဖြင့် ချွန် သည်။ ပြီးတော့
လေးကြိုးဖြင့် ပတ်ပြီး ဆွဲသည်။ ဝဏ ကြာတော့
သစ်သားတွင် မီးစွဲလာသည်။ မာရီနာက မီးပေါ်သို့
မြက်ခြောက်များ ပစ်တင်ပေးသည်။ မကြာမီတွင်
မီး တောက် လာ သည်။ သစ်သားစများ ထပ်၍
တည့်ပေးကြသည်။

ဥရုဘေလာဗက ဂုတ်တရက် ရယ်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

‘ကဲ...ညှလဲ နက် သွား ပြီ၊ ညှစာ အတုက်
အမဲလိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

မာရီနာက

‘သမီးတို့ စား ပြီး ကြ ပြီ ဝဲ၊ ဒီ လောက် ဆို
တော်ပါပြီ’

ဖခင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ထိုနောက် လေးနှင့်မြားကို ဘေးတွင် ချကာ
စောင်ခြုံပြီး လှဲဆိပ်လိုက်သည်။ မာရီနာကလည်း
သူ့ ဖခင် ဘေးတွင် လှဲဆိပ်ရင်း စောင်ခြုံ
လိုက်သည်။ မာရီနာ စောင်ခြုံ၍ မပြီးခင်မှာပင်
အင်ဒီးယန်းကြီး အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

၁၁

လည်ပင်းတွင် စည်းနေသော ကြိုးက နှင်းစိုပြီး
ပျော့ပြေ လာသည်။ သို့သော်လည်း ဘီချူးသည်
သတိဝင်လာတိုင်း ကြိုးကိုသာ တစ်ညလုံး ကိုက်ဆွဲ
နေခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ သူ့ပါးစပ်နှင့် လျှာများပင်
နာကျင်နေပြီ။

ဝမ်းဗိုက်ဖြူဖြူ၊ အနက်ကွက်နှင့် အညှို့ထောင်
မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ
သစ်ကိုင်အတိုင်း တရစ်ရစ်နှင့် တက်လာသည်။
မြွေကြီးသည် ဘီချူးအား ဖြည်းဖြည်း ကလေး
ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ ဘီချူးက ရုန်းသည်။ မြွေကြီး
သည် အောက်မှ ရေအိုင်ထဲသို့ ဝှမ်းခနဲ ပြုတ်ကျ
သွားသည်။ မကြာမီတွင် တောင်အမေရိက ဝက်ဝံ
ကြီး၏ အော်ကြွေးသံကို ဘီချူး ကြားရသည်။

* ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။ တောထွဋ်ဝါ တစ်ကောင်ကောင်

၆၅

၆

သေလျှင် တစ်တောလုံး တခင်အားဖြင့် အသံတိတ်
သွားတတ်သည်မှာ တော၏ သဘာဝ ဖြစ်သည်။
ခဏကြာတော့ နားကဲ့လူမတတ် အော်သံ များ
ပေါ်ထွက်လာကြပြန်သည်။

အသံတွေ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသည်။
ဘီချူး၏ ခေါင်းထဲတွင် တဝီဝီ မြည်နေသည်။
သူသည် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ပြီး လည်ပင်းမှ ကြိုးကို
လက်သည်းဖြင့် အတင်းကုတ်ဆွဲသည်။ ရှုတ်တရက်
ကြိုးပြေသွားပြီးနောက် သူ မြေကြီးပေါ်သို့လိမ့်ကျ
သွားသည်။ သဘာဝ အသံတိတ်ဖြင့် အရိပ်ရှိရာသို့
ချက်ချင်း ထပြေးသည်။ အောက်ခံ ရေညှိပြင်က
ဆေးစက်နေသည်။ သူသည် အသက် ပြင်းပြင်း
ရှကာ ဘေးစောင်း လှဲနေသည်။ သူ အနှောင်
အဖွဲ့မှ လွတ်သွားပြီ။ ရန်သူ အန္တရာယ်လည်း
မရှိတော့။ ပါးစပ်ထဲမှ ကြိုးစများကို ထွေးထုတ်
ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးနို့ကို သူ ရှုံ့မုန်းသည်။
ယိုးဒယားက မိတ်အားကို အစွမ်းကုန် တင်းလိုက်ပြီး
စတင် ပြေးတော့သည်။

နေ့ကလည်း တော်တော် မြင့်လာပြီ။ ယခုအခါ
ပြေးရသည်မှာ တော်တော် အဆင်ပြေလာသည်။
နာကျင်မှုကလည်း လျော့သွားပြီ။ သူသည် ခက်ရာ
ရထားသော ခြေထောက်ကို ဝမ်းဗိုက်တွင် ဝှက်ကာ
ခြေသုံးချောင်းဖြင့် ဝှက်သောင့်သက်သာ ပြေးလာ

သည်။ ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မှ ရွှေကုန်
ပြေးရန် အတွက်လည်း အင်အားကို ချန်ထား
ရသေးသည်။

မကြာမီတွင် ချန်ထားသော အားကို သုံးရန်
အခွင့် ကြုံလာသည်။ ကောဝင်ကလေးတစ်ကောင်
သည် ချောင်းကမ်းပါးတွင် ရေသောက်နေသည်။
တီချူးသည် အချိန် သိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝက်ကလေး
ကို တစ်ခါတည်း ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ဟာနေသော မြက်ကို ပြည့်ထင်းသည်။ ထို့နောက်
ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။

သူသည် တောင်မြင့်ကြီးများဆီသို့ ဦးတည်
ပြေးလာခဲ့သည်။ သို့သော် လမ်းကို ပြောင်းပြောင်း
မပြေးဘဲ ပတ်၍ ပြေး လာ သည်။ ရန်သူကို
လမ်းကြောင်း လွဲသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။
တစ်နေရာတွင် အနံ့ရသဖြင့် ခေတ္တရပ်ကာ အနံ့
ခံလိုက်သည်။ ရန်သူများသည် ဤလမ်းမပြတ်သွား
ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့နောက် သူသည်
လမ်းကြောင်းသစ်အတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွင် တီချူးသည် ကြောက်စိတ်
မရှိတော့။ သို့သော် သတိကိုတော့ နည်းနည်းမျှ
မလျော့။ အနံ့ကို အမြဲတမ်း အာရုံ စိုက်သည်။
အမြဲတမ်း လေ့လာသည်။ မကြာမီတွင်ပီးဖိုတစ်ခုကို

လွမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် အင်ဒီးယန်း
ကြီးထိုင်ကာ မီးလှုံနေသည်။

ဘီချူးသည် အသက်မရွှဘဲ အကဲခတ်နေသည်။
ထို့နောက် သူ့ပြတ်လာခဲ့သော လမ်းဘေးမှ ချုံပုတ်
ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ချုံပုတ် ထဲတွင်
လိုက်ခေါင်းကလေးတစ်ခုတွေ့ရသည်။ လိုက်ခေါင်း
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို သတိနဲ့
ဆန့်ကာ ဘေးဘီသို့ မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကိုဖွင့်၊ နားကို စွင့်ထား
လိုက်သည်။

၁၂

အင်ဒီးယန်းကြီး ဥရုဘေလာဗသည် မြားစူးတွင်
ပတ်ထားသော ကြိုးကို ဖြေရင်း ကော်ဖတ်ပင်
ရေတွက် မှတ်သားပေးခြင်း အတွက် ရရှိမည့်
သံချောင်းများကို တွေးမိသည်။

နောက်ဆုံး သူက ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။
'ဒါပေမယ့် ဒီကျားသစ်မကို အရပ်ရပ်အောင်လုပ်
ရမယ်၊ ငါ့ကို အနိုင်ယူသွားတဲ့ အကောင်ကို ဘယ်
လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူး'
သူကတော့ မနက်ပိုင်း ကော်ဖီ သောက်ပြီးပြီ၊
မာရီနာက ဘာမှ မစားရသေး။ သို့ဖြင့် မာရီနာက
စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးလဲ ဆာနေပြီ ခဖဖေရဲ့’

ဖခင်ကြီးက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး

‘တို့ အစာ လိုက်ရှာကြမယ်၊ တောင်တွေ့ဆီကို
သွားကြမယ်၊ ကျား သစ်ခြေရာ တွေ အောင်
ရှာရမယ်’

သို့ဖြင့် သူတို့သည် အတန် ကြာသည်အထိ
လှည့်ပတ်ပြီး ခြေရာခံကြသည်။ တစ်နေရာ
ရောက်သောအခါ အင်စီးယန်းကြီးက ရုတ်တရက်
ရပ်ကာ လမ်းပေါ်မှ ကြိုးစတစ်စကို ကောက်ယူ
လိုက်သည်။ သူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်

‘ဟင်... ဒါက ငါ့ကြိုးပါလား’

သူသည် လေးကို မြေကြီးပေါ်တွင် ချကာ
ဗူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကြိုးစကို စေ့စေ့စပ်စပ်
စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည်။

‘ဒီကောင်က ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်သားတာပဲ’

သူက လေးနက်သော အသွင်ဖြင့် ပြောသည်။
ထိုနောက် ရေအိုင်ကလေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ခွံ့ဗွက်ထဲမှ ခြေရာတွေကို မြင်ရသည်။
ချုံတောထဲဝင်သွားသော ခွံ့ကြောင်းကို လက်ညှိုး
ထိုးပြရင်း ‘ဝက်ကလေးနဲ့ တူပါတယ်’ ဟု
ပြောကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ရေအိုင်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ဟော....ဒီမှာ... ဒီမှာ....တွေ့ပြီ....သမီး၊ ခြေရာ
လေးခု တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ခြေရာ သုံးခု
ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီကောင် ဒဏ်ရာ ဖော်ဖော်
သက်သာသွားပြီနဲ့ တူတယ်’

မာရီနာက ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ခုပ် တီးလိုက်
သည်။ ဖခင်ကြီးက ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သော
အခါ မာရီနာက မျက်နှာပိုးပြန်သတ်လိုက်သည်။

‘ကျားသစ် တစ်ကောင်ကို သနားနေစရာ
မလိုပါဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ဟာ တိရစ္ဆာန်ပဲ’

မာရီနာက ဖခင်ကြီး၏ စကားကို ခေါင်းညိတ်
ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက သူ့ကို စိတ်
မဆိုး၍ ဝမ်းသာသွားသည်။

တွေ့ရသော ခြေရာတွေက ပီပီပြင်ပြင် ရှိသည်။
ကွင်းပြင်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်နေပြီး
အမှောင်ရိပ် ပုံးနေသော ချုံတောဘက်သို့ ဝင်သွား
ကြသည်။ ကွင်းပြင်ကျယ် တစ်ခုကို ဖြတ်ကြသော
အခါ အင်ဒီးယားကြီးကားက မျဉ်းနီကောင်များက
ဝိုင်းကိုက်သည်။ အရိပ်သို့ ရောက်လာသော အခါ
သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် အနီရောင် အကွက်ကလေး
များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာရီနာ
မှာလည်း သူ့ကိုယ် ပေါ်မှ ကမ္ပိုးနီကောင်
များကို လက်ဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ဝှုတ်ချလျက်
ရှိ၏။ ဖခင်ကြီးက သမီးငယ်၏ အဖြစ် ကို ကြည့်ပြီး

ရယ်နေသည်။ လှိုင်းနောက် မာရီနာအားဆေးရွက်ကြိုး
အမှုန့် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှ ကမ်းပေးပြီး

‘ရေဘုခါတွေကို ပါးစပ်မှ ထည့်ပြီး ဝါးထား။
ငါ ဟင်းစားသွားရှာလိုက်ဦးမယ်’

ထို့နောက် သူသည် ရေသံ ကြားရာ ဆီ သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ စစ် ချောင်းသို့ ရောက်သော
အခါ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေ T တွင် ရပ်ပြီး အခြေ
အနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ရေတိမ်သို့ မြားနှင့်
ပစ်ပြီး ငါးတစ်ကောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ငါးကို
မြားတန်းလန် နှင့်ပင် ယူလာခဲ့ပြီး မာရီနာအား
ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မာရီနာသည် ပါးစပ်ထဲတွင် ဝါးထားသော
ဆေးရွက်ကြိုး အရည် များကို လက် ခုပ် ထံ
ထွေးထည့်ပြီးနောက် ဖင်၏ ကိုယ်ပေ T မှ အနီ
ကွက်များကို လိမ်းပေးသည်။

ထို့နောက် အင်မီးယားကြိုးသည် သူတွေ့ခဲ့သော
သားကောင် ခြေရာအဆုံးတွင် တုတ်တစ်ချောင်း
သွား စိုက်ထားလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ငါးကို ချက်ပြုတ် စားသောက်
ကြသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မီးဖိုကို
မီးမငြိမ်းဘဲ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ခရီးဆက် ထွက်ခဲ့ ကြ
ပြန် သည်။ သူတို့သည် ကျားသစ် ခြေရာအတိုင်း

လိုက်ခဲ့ကြပြီး အတော်ကလေး ကြာသောအခါ
ခြေထုပျောက်သွားသည်။

အင်မီးယန်းကြီးက လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်
ကာ ရပ်လိုက်ပြီး မြေကြီးကို မကျေမနပ် စိုက်ကြည့်
ရင်း ဒေါသသိဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကောင်ကိုတော့ မတွေ့
တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ်၊ တွေ့အောင်ကို လိုက်ရှာ
မယ်’

၁၃

ဘီချူသည် အင်မီးယန်းကြီး၏ အသံကို လိုက်ခေါင်း
ထဲမှ နေ၍ ကြားရသည်။

လိုက်ခေါင်းက တောင်ထိပ် အောက်ခြေမှ
အတော်ကလေးဝေးသည်။ အပေါ်က သစ်ပင်
မြင့်မြင့်ကြီးများ၏ အမှောင်ထဲတွင် ဗျိုင်းတွေ
ထောင်နှင့်ချီ၍ နားနေကြသည်။ သစ်ကိုင်း
မြင့်မြင့်များ ပေါ်တွင် ပန်းတွေ ပွင့်နေကြသည်နှင့်
တူသည်။ မကြာခင်မှာ လူသံကြား၍ ဗျိုင်းတွေ
တသောသောနှင့် ထပ်ကြတော့သည်။

ဘီချူသည် ဗျိုင်းအုပ် ထပ်သွားသည်ကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခေါင်းကို အသာစောင်းပြီး
မျက်လုံးများကို သတိနှင့် ဝှင့်ထားသည်။ ဗျိုင်းအုပ်

၇၅

လန်ပျံခြင်းသည် အန္တရာယ် အမှတ် အသား
ဖြစ်သည်။ လိုက်ခေါင်းထဲတွင်မှောင်မည်းနေသည်။
လုံခြုံ စိတ်ချရသည်။ လိုက်ခေါင်းအစပ်သို့ ရောမ
ကြက်ကြီးနှင့် တူသော ကပိဘာရာ သတ္တဝါ
တစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ လေးပေလောက်
ရှည်ပြီး ပေါင်တစ်ရာလောက် အလေးချိန် ရှိသည်။
ဘီချူးသည် ခုန်အုပ်ပြီး ကိုက်သတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဆွဲယူလာပြီးနောက်
ဆာလောင်သော အခါမှ စားရန် သည်အတိုင်း
ထားလိုက်သည်။

သူသည် အားအင်များ ပြန်ပြည်လာသဖြင့်
သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ရှိလာသည်။ နာကျင်ခြင်း
ဝေဒနာကတော့ သူ့ကို ဖိစီးနေဆဲ ဖြစ်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါ အသက် မရှုနိုင်သည် အထိပင်
ခံစားရသည်။ သို့သော် သူ ကျိတ်မှိတ်ပြီး စိတ်ကို
တင်းခံသည်။ ယခင်ကထက် ခံနိုင်ရည် ရှိလာ၏။

သူသည် လိုက်ခေါင်းဝတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
ဝပ်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်
နေသည်။ ရန်သူက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။
သူ သတိမေ့ပြီး နားစွင့် နေသည်။ စကား
ပြောသံတွေ ပို၍ ကြားလာရသည်။ လေးကြောင်း
ပြောင်းသွားသဖြင့် ရန်သူ အနံ့လည်း ရလာသည်။
ဘေးဘိကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့နောက်

လိုက်ခေါင်း အတွင်းပိုင်း အမှောင်ထဲသို့
ရွေလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး
ဝပ်ပြီး သတိနှင့်နားစွင့်နေသည်။

မိုးကုပ်ခက်ပိုင်းတွင် တိမ်လိပ်တွေ စုခဲကာ
မှောင်မည်းလာသည်။ ဘီချူးသည် လေကို အနံ့
ခံကြည့်ပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ ထိုနောက်
ဝမ်းပိုက်ကို မြေကြီးနှင့် တစ်သားတည်း ကပ်ကာ
ရွေ့သို့ အနည်းငယ် ရွေ့လာသည်။ ရန်သူများ
ပြန်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ သူ့ အန္တရာယ်
ကင်းရှင်းသွားပြီ။ အသက်ကို တဝရှုပြီး အဆုတ်
ထဲသို့ ရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းထောင်
လာသည်။ ကြွက်သားတွေ လှုပ်ရှားလာသည်။
ထိုနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်အပြည့်ဖြင့်
လိုက်ခေါင်းထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

၁၄

အရပ်လေ မျက်နှာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် စောက်ပ
ပြောင်လက်နေသော ကုန်းမြေပြန့်ကို တစ်မျှော်
တစ်ခေါ်ကြီး မြင်နေရသည်။ အစ်ပင်တွေက
မိုးသို့ ထိုးနေကြသည်။ သစ်ကိုင်းတွေကလည်း
အမြင့်ကြီး။ ဤနေရာတွင် လမ်းထွင်သွားနေသော

၇၅

လူတစ်ယောက်ကို ပိုးကောင်ကလေး တစ်ကောင်
လောက်သာ ထင်မှတ်ရသည်။

ကောင်း ကင် တစ် ပြင် လုံး ရုတ် တ ရက်
မည်းမှောင်လာပြီး မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာချ
တော့ သည်။ ရေစီး သံ တွေ တ ဝေ ဝေ
ပေါ် တွက် လာ သည်။

မိနစ်ပိုင်း အတိုင်းမှာပင် မြစ် ချောင်း တွေ
ရေ လဲ လာ ပြီး တောင်ခြေ ရင်း တွင် ရေ တွေ
သောင်ဘင် ခက်နေကြသည်။ ကုန်းမြေကလေးတွေ
ဟူသမျှ ရေတွေ ဖုံးကွန်ကြတော့သည်။

ပထမတော့ ဥရုစေ့ လာ ဗ သည် မိုး ကြီး ၍
ရေလျှံ နည်းအတွက် သားကောင် ခြေ ဖာ များ
ပျောက် ကုန် မည် ကို ဆာ စိုး စိုမ် မိ သည်။
တကယ်တော့ မိုးသည် သူ့အတွက် မကြာခဏ
ကြံနေသော ရန်သူပင် ဖြစ်သည် မိုးကြီးလျှင်
သား ကောင်ခြေဖာများ ပျောက်ကုန်ပြီး အမဲလိုက်
နေရာများ ပျက်စီးသွားတတ်သည်။ အဆိုးရွား
ဆုံးမှာ မကြာမီ နှစ်နည်းငယ်က သူ့ထို့ရွာ
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို လူနေ ကျေး ရွာ တွေ ရေ ထဲ
မျောပမိသွားနိုင်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ထို့ရွာတွင်
လူပေါင်း ၁၄၀ ရှိသည့်အနက် ၃၀ သာ အသက်
ရှင်ကျန်ရစ်သည်။

သူသည် အကြာကြီး တွေးမနေတော့ဘဲ
ရေမလွမ်းနိုင်သော သစ်ပင်ကိုသာ အမြန် ဆုံး
ရှာဖွေရ တော့ သည်။ ကံအား လျော် စွာ ပင်
ပေတစ်ရာခန့်မြင့်သော ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်ကို
တွေ့ရသည်။ ပင်စည်တွင် နွယ်ပင်များ ယက်လိပ်
ပြုတ်သိပ်နေသည်။

ရေတွေက သူတို့၏ ဗူးဆစ်အထိ နှုတ်နေပြီ။
ဥရုဘေလာဗသည် နွယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ဆွဲဖြတ်
ပြီးနောက် အနိမ့်ဆုံး အကိုင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နွယ်တန်းကို ဆွဲပြီး သစ်ပင်
ပေါ်သို့ တက်သည်။ သစ်ပင်ခွကြားတွင် ထိုင်လျက်
မာရီနာကိုလည်း နွယ်ကြီးနှင့်ပင်ဆွဲတင်လိုက်သည်။
မာရီနာက သဘောကျပြီး တစ်ခပ်ခပ် ရယ်နေသည်။
သူတို့၏ အောက်တွင်ကား ချောင်း ရေ သည်
ပွက်ပွက်ဆူလျက် ရှိလေသည်။

မကြာမီတွင် ရှားရှားပါးပါး အလွန်လှပသော
ရွှေခင်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ မိုးကြီး သဲသဲမဲမဲ
ရွာနေဆဲတွင်ပင် ကောင်းကင်တွင် တိမ်မည်းများ
အက်ကဲ့ပြီး နေရောင်ခြည်များ သန်းလာသည်။
တစ်တောလုံး ရုတ်ခြည်းထိန်လင်းလာ ပြီး ရွှေရောင်
ဖုံးထား သလို ဝင်း ဝင်း တောက်လာသည်။
ခဏအကြာတွင် ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်း သွား ပြီး
နောက်တစ်ဖန် ရွှေရောင် တောက်လာပြန်သည်။

ရွှေဝါရောင်သည် သစ်ပင်များပေါ်သို့ ပက်ဖျန်း
ကျနေသည်။ သစ်ရွက်စိမ်းတွေ အားလုံး
ရွှေဝါရောင်ဆောင်နေကြသည်။ အင်ဒီးယန်း
သားအဖနှစ်ယောက်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကလည်း
ရွှေဝါရောင်တောက်နေကြသည်။ ဤမြင်ကွင်းကား
မြင်ရခဲသော အလွန်လှပသည့် မြင်ကွင်းပင်တည်း။

မာရီနာက ဖခင်ကို တစ်လှည့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
တစ်လှည့် ကြည့်ကာ သဘောကျနေသည်။
ဖခင်ကြီးက ပြောသည်။

‘တစ်တောလုံးက ပန်းတွေထက် လှတယ်၊
ဒါမျိုးကို လူတိုင်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ငါကတော့
အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးပြီ’

ခဏကြာလျှင် အဝါရောင်မှ အနီရောင်သို့
ပြောင်းသွားသည်။ ထို့နောက် ခရမ်းရောင်
ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ခရမ်းရောင်က
ပိုးရောင်ဖြစ်သွားပြီး ထူးဆန်းသော အရောင်များ
ပြေလွင့်ကုန်ကြသည်။

‘တော့လား သမီး၊ ဝှိုကို တာမှ အန္တရာယ်
မပေးပါဘူး’ ဥရုဘေလာပသည် မာရီနာအား
ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်း မကမ်းမှ တစ်ခု
အသံတွေ ပေါ်လာပြီး ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင်
ဝေါ့ခနဲ လဲကျသွားသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

ဥရုဘေလာဗ က လဲကျနေသော သစ်ပင်ကြီးကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘တို့ဘောင်တွေဘက်ကို သွားကြမယ်၊ အဲဒီမှာ
ပိုကောင်းတယ်’

မာရီနာ၏ မျက်နှာတွင် ကြောက်ရိပ်ပေါ်နေ
သည်။ သို့သော် ဥရုဘေလာဗ က အပြီးအပိုင်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

‘ရေက သိပ်မနက်ပါဘူး ဆမီး၊ တို့ လျှောက်
သွားလို့ ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပါတယ်’

သူသည် နွယ်ပင်ကို ဆွဲကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။ အောက်မှ ရေကခါးလောက်သာ
ထောက်သည်။ သူက အပေါ်သို့ ပေးကြည့်ပြီး
ပြုံးလိုက်သည်။ မာရီနာက နွယ်တန်းဆွဲပြီးခန်းဆင်း
လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက ဝေးမထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ရေတွေကို ဖြတ်ကျော်ကာ တရွေရွေဖြင့်
တောင်တန်းဆီသို့ စတင် ထွက်ခွာ လာ ခဲ့ ကြ
လေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဥရုဘေလာဗ
သည် စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ရေက
တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။ ရေစီးကလည်း ပို၍
မြန်လာသည်။ ထို့နောက် အောက် ခံ မြေ ကြီး
မြင့်တက်လာပြီး သူတို့ ခြေထောက် အောက်မှ
မြေကြီး လှုပ်ခါသလို ထင်မှတ်ကြရသည်။

မာရိနာသည် သူ့ဖခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး
လန့်အော်လိုက်သည်။ သူ့ဖခင်၏ မျက်နှာတွင်
ကြောက်စိတ် ပေါ်လွင်နေသည်ကို မြင်လိုက်
ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးက သမီး၏
ခါးကို အမြန် လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး 'တို့ မြန်မြန်
လျှောက်မှ ဖြစ်မယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ အောက်မှ မြေကြီးသည် ကြွတက်ပြီး
တုန်ခါလာသည်။ ဥရုဘေလာဗသည် ရုတ်တရက်
ခြေကုပ် လွတ်သွားပြီး ရေထဲသို့ ယိုင်လဲသွားသည်။
မာရိနာက နိုးရာ သစ်ပင်ကလေး တစ်ပင်ကို
လှမ်းဆွဲပြီး အော်လိုက်သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
သူ့ဖခင်မှာ ဆူးချုံထဲတွင် ငြိနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ သူကဖခင်ကြီး၏လက်ကို ဆွဲထုလိုက်သည်။
ဖခင်ကြီးက သူ့ ခေးမကုပ်ဖြင့် ဆူးချုံများကို
ရှင်းပစ်ကာ နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

မာရိနာသည် မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ထူ့ကိုယ်သူ
ရွေ့လျားနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဆူးချုံများနှင့်
သစ်ပင်များအားလုံး အောက်ခံမြေကြီးနှင့်ကွာပြီး
ရေပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့ မျောနေသည်ကို သတိ
ပြုမိသည်။

ဥရုဘေလာဗသည် သမီးငယ်အား ကမ်းကျပ်စွာ
ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်းမျောပါ’ ဟု
သူက ပြောလိုက်သည်။

ပြောနေရင်းမှာပင် သူတို့ရပ်နေသော ကျွန်းမြေ
တစ်ခုလုံး ရေနှင့် မျောပါသွားပြီး အနီရောင်
သဲကျောက်တောင် တစ်ခု၏ တောင် ကမ်းပါးနှင့်
သွား၍ ထိုင်သည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်းမျောကြီး တို့ခန့်
ရပ်သွားသည်။ သစ်တုံး တစ်တုံး ပေါ်တွင် စီး၍
လိုက်ပါလာသော ဒုရယ်ကလေးတစ်ကောင်သည်
ကျွန်းမျောနှင့် တောင်နံရံ ထိသောအခါ သစ်တုံး
လူးလိမ့်သွားပြီး သစ်တုံးအောက်သို့ နစ်မြုပ်
သွားသည်။

ဤသို့သော သဘာဝ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရသော
အခါတောတွင်း သတ္တဝါမှန်သမျှ အသက်ဘေး
အတွက် ရုန်းကန် ကြံရသည်သာ ဖြစ်သည်။

၁၅

အသက်ဘေးအတွက် ရုန်းကန်ရသူများ အထဲတွင်
ဘီချူးလည်း ပါဝင်သည်။

သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေတွေ့ ဘောင်တင်
ခတ်နေကြသည်။ သူသည် ရေထဲ မျောပါသွားပြီး
တောင် ကမ်းပါးယံသို့ ရောက် သွားသည်။ ခြေ
လက်တွေ့ကို အတင်း ယက် ပြီး တောင် နံရံသို့

ကုပ်ခြစ်တက်သည်။ သူ ခြေကုပ် မိသောအခါ
တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် မောဟိုက်နေသည်။ ပါးစပ်
မှလည်း သွေးများအန်ထွက်လာသည်။ ချောင်းတွေ
တဟုပ်ဟုပ် ဆိုးနေသည်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်
ထားလိုက်သည်။ ဧတ္တမ္ပ မေ့မြော သွားသည်။

နောက်ဆုံး မိုးခဲသွားပြီး နေရောင် ပေါ်ထွက်
လာသည်။ တစ်တောလုံး ပွက်ပွက်ညံ့ကာ ဝေ
ပျက်သည်နှင့် တူနေသည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ
ကတူးလန်ကာ အမြစ်တွေက မိုးပေါ် ထောင်နေ
ကြသည်။ ကျောက်တုံးတွေ အက်ကွဲပြီး တစ်ခြမ်းစီ
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဘီချူးသည် မျက်လုံး များကို ပြန်ပွင့်
လိုက်သည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရှုံ့တွေပေကျပြီး
စေးကပ်နေသည်။ နေဝန်းက သူ ကျောပေါ်
တည့် တည့် သို့ ထောက် နေပြီ။ သစ်ပင်ရိပ်ကို
ရှာကြည့်သည်။ ခေါင်းထောင်ပြီး လေကို ရှုရှုကာ
အနံ့ ခံကြည့်သည်။ သူသည် မြေကြီး ပေါ်တွင်
ဝပ်ကာ တရွေရွေ ရွေ့လာခဲ့သည်။

မကြာမီ တွင် အလေ့ကျ ပေါက် နေသော
ကြံရိုင်းတောထို့ ထောက်လာသည်။ ကြံရိုင်းတောထဲ
တိုးဝပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူသည် ထိုနေရာတွင် အကြာကြီး နားနေ
သည်။ အန္တရာယ် ကင်းလောက် ပြုတု ငိတ်ချ

ခုသော အချိန်တွင်မူ ခရီးတစ်ထောက် ဆက်ရန်
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

မိုးခဲသွားပြီးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး
ထိန်လင်း ကြည်လင်လာသည်။

ကျေးငှက်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရေစီး
သံများ တသွင်သွင် ကြားရသည်။ တစ်တောလုံး
ပကတိ အေးချမ်းသာယာသော အသွင်ကို
ဆောင်လာသည်။ သို့သော် နေရာအနှံ့တွင်
တောကောင် မျိုးစုံတို့၏ အသေကောင်များဖြင့်
ပြန့်ကျဲ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိလေသည်။

‘တို့ ဘယ်များ ရောက်နေသလဲ မသိဘူး၊ ငါ
စဉ်းစားလိုတောင် မရဘူး’

ဥဂ္ဂဘေလာဗက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။

သူသည် သစ်ပင်ရိပ်တွင် လွဲရင်း အနားယူနေ
သည်။ ဝပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်တန်းကြီးကို
မြင်နေရသည်။

‘တို့ ဟိုတောင်တန်းကို အရောက်သွားရမယ်
သမီး’

မာရိနာက သူ့ ခြေချောင်းတွေကြားမှ ချွံတွေ
ကို ခွာထုတ်ပစ်နေသည်။ သူ့ ခေါင်း တွင် လည်း
အဝါရောင် ပန်းတစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။ သူ့ ဖခင်
ပေးခဲ့သော ကြက်ဆင်အမောက်မှာ ဘယ်အချိန်က
ကျပျောက်ခဲ့မှန်း မသိတော့။

သူက ဖခင်ကြီးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော
လိုက်သည်။

‘ကော် ဖတ် ပင် တွေ က အောက် ဘက် မှာ
ရှိတယ်၊ ဟို မြစ်ကမ်းနားမှာ တစ်တောကြီးပဲ’

ဖခင်ကြီးက ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

‘အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ ကော် ဖတ် ပင် တွေ
သွားလုပ်စရာ ကျန်သေးတာပဲ’

သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လျက် သူ့ လေး ကို
သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက်
သူက ပြောသည်။

‘လေးအတွက် အမဲဆီ ရှာရဦးမယ်၊ ဒီမှာ
ခဏနေဦး၊ ငါ မကြာခင် ပြန်လာမယ်’

သူ့ ဖခင်ကြီး ထွက်သွားသောအခါ မာရိနာ
သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထင်းရှာပြီး နေ လှန်း ထား
သည်။ မကြာခင်မှာပင် ဖခင်ကြီး ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ထင်းတွေက မီးဆိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ
ကြပြီ။

ဥရုဘေလာဗသည် တောဝက်ကလေး
တစ်ကောင်ကို တုတ်နှင့်လျှို၍ ထမ်းလာသည်။
သူသည် သားကောင်ကို ပစ်ချပြီး လေးကြိုးနှင့်
သစ်မြောက်တံးကို ပွတ်တိုက်၍ မီးပိုသည်။
သားကောင်ကို လှီးဖြတ်ပြီး သမီးဖြစ်သူအား
ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေးကိုင်းကို ဝက်သီ
ဖြင့် သုတ်လိမ်းနေသည်။

သူသည် မာရီနာ ဘာစကား ပြောမလဲဟု
စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သို့သော် မာရီနာမှာ
စကားပြောချိန် မရ။ ဝက်သားကို ခွဲတံနှင့်
ထိုးကာ တယ်ပြန် ညာပြန် မီးကင်ရင်း အလုပ်များ
နေသည်။

‘သစ်ပင်ရေတာက နောက်မှ လုပ်လဲ ပေါ့တယ်
သမီးရယ်’ ဖခင်ကြီးက စတင်ပြောလိုက်သည်။
‘ကျားသစ်ကို အရင်ရှာရဦးမယ်၊ ဒီအကောင်ကို မိမ့်
ဖြစ်မယ်’ မာရီနာက ဘာမှပြန်မပြော။ အစ်ဒီးယန်း
ကြီးက ခေါင်းကိုတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြော
သည်။ ‘ဒီအကောင်ဟာ မိုးစဲသွားတဲ့ အခါ
ချောင်းနားခင်းပြီး အဝေးရှုလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ
သူ့ခြေရာတွေ လောလောလတ်လတ် တွေ့နိုင်
တယ်၊ ဒါဆိုရင် ဒီကောင် ပြေးမလွတ်တော့
ပါဘူး’

မာရိနာက အသားကင်ကို လှီးဖြတ်နေရင်းမှ
'ကျားသစ်က ချောင်းနားသွားပြီး အစာ
မရှာပါဘူး ဖေဖေရဲ'

'ဒါပေမယ့် ဒီအကောင်က ရွာကို ရွာမှာ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဒဏ်ရာနဲ့ အကောင်ပဲ၊
သူ အစာလဲ သိပ်ဆာနေချေမယ်၊ ဒီတော့
လွယ်လွယ်ကူကူ အစာရနိုင်တဲ့ နေရာကို ကျိန်းသေ
သွားမှာပဲ' သူက ထရပ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။
'ငါ လေးကို ပြုပြင်ပြီးရင် ဖောင်တစ်ခု လုပ်မယ်၊
ထို့ သားအဖ ချောင်းကိုစုန်ပြီး ဖောင်နဲ့ဆင်းသွား
ရင်း ခြေထောက်ကြမယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သေချာ
ပါပြီ၊ အရင်လို မဖြစ်ရတော့ပါဘူး'

ဥရဘေလာဗ အဖို့ ကျား သစ် ခေ ခောင်း ၍
ပိုက်ဆံရမည့်အရေးမှာ အ မိ က မ ဟုတ် တော့။
ကျားသစ်ကို ဖမ်းမိဖို့ အရေးသည်သာ အမိက
ဖြစ်တော့သည်။ ပိုက်ဆံဆိုသည်မှာ ဘယ်လောက်ပင်
များများ တစ်နေ့ကျတော့ ကုန်သွားနိုင်သည်။
သို့သော် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကတော့ လူတစ်ယောက်
အတွက် အ ရေး အ ကြီး ဆုံး အ ရာ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရေးအတွက်ကိုသာ ဦးစား
ပေး ဆောင်ရွက်ရမည်။

သူက မာရိနာထံမှ အသားကင် တစ်တုံးယူ၍
အားရပါးရ စားသည်။

‘တကယ်တော်တဲ့ မုဆိုးကောင်း ဝမ်းယောက်
ဆိုတာ သားကောင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီး
သိနိုင်ရမယ်’ ဟု ပြောလိုက်ပြီး ချောင်းကမ်းနားသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် တောဘက်သို့
လှည့်ကာ အော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဟေ့ ကျားသစ်မ၊
နင် ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ၊ နင်ကို ငါ တွေ့အောင်
လိုက်ရှာမယ်ဟေ့’

ကျားသစ်ရေ ရောင်းလျှင် ပိုက် ဆံ ရ-မည် ဟု
သိထောင့်လည်း မာရီနာက ဝမ်းသာခြင်း မဖြစ်မိ။
သူ့ ဖခင်က လက်ထဲမှ ဓားမကုပ်ကို မြှောက်ပြပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ... သမီး၊ ဘာလဆောင် တစ်ပင် သွားရှာ
ချေ၊ တို့ ဖောင်လုပ်ကြရအောင်’

မာရီနာသည် တောထဲသို့ ဝင် လာ ခဲ့ သည်။
သူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်သာသာ
မရှိလှ။ သူ့ ဖခင်က သားကောင်ကို ဆနားနေစရာ
မလိုဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် သူက ဆနားနေ
မိသည်။ စက်ရာနှင့် မေ့မြောနေသော ကျားသစ်မ
ကလေးအား သူတို့ သားအဖက ကြီးနှင့်တုပ်ချည်
ကြတော့ ကျားသစ်မကလေး ရုတ်တရက် သတိ
ပြန်ရလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကျားသစ်မကလေး
သည် မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားနှင့် မာရီနာ

အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေက
ညို့ မှောင်ပြီး ပြုံးကျယ်သည်။ မျက်ကောင်တွေက
လည်း ရှည်လျားသည်။ အလွန်လှပသော မျက်လုံး
များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို မျက်လုံးများထဲတွင်
ကြေစက်လန့်ရိပ်များ ထပ်စွားစွာ ပေါ်လွင်နေကြ
သည်။ မာရီနာသည် ကျား သစ် မ က လေး ကို
ကြည့်ပြီး ဆန်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့အကြောင်းကို ယခု ပြန်ပြီး သတိရတော့
ဆက် မ တွေး ချင် တော့ လောက် အောင် ပင်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

မာရီနာသည် တောထဲတွင် ဘာ လ ဆာ ပင်
တစ်ပင် တွေ့ရသည်။ အကိုင်းတွေက ရှည်ပြီး
ဖြောင့်တန်းနေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဖောင်
ကြီးလုပ်ရန် နွယ်ပင်များ လိုက်ရွာသည်။ နွယ်ပင်
တွေသာမက ကြံပင်များလည်း တွေ့ရသည်။ သူ့
ဖခင်အတွက် ကြံတစ်ချောင်းချိုးပြီး ပြန်လာခဲ့
သည်။ ဖခင်ကြီးသည် လေကလေး တချို့ချန်ဖြင့်
အရိပ်ထဲတွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။

သူက မာရီနာ ကမ်းပေးသော ကြံချောင်းကို
ယူပြီး ဝမ်းသာအားရ ကိုက်ဖဲ့ကာ ကြံရည်စုပ်
သည်။ ထို့နောက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ... သမီး ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း၊ ကြံပင်တွေ

အရင်သွားခုတ်ကြရအောင်၊ ပြီးတော့မှ နွယ်ပင်နဲ့
သစ်တုံးတွေဖြတ်ပြီး ဖောင်ဖွဲ့ကြတာပေါ့!

ကြံတော့သို့ ရောက်သောအခါ ဥရုဘေလာဗ
က မာရီနာအား ဓားကို ကမ်းပေးပြီး ကြံခုတ်
ခိုင်းသည်။ သူကတော့ တောထဲဝင်ကာ ဖောင်ဖွဲ့ရန်
သစ်လုံးတွေ သွားကြည့်သည်။ မာ ရီ နာ ထည့်
ကြံချောင်းများခုတ်ပြီးသောအခါ နွယ်ပင်များနှင့်
စည်း၍ ပခုံးပေါ် ထမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဖခင်ကြီးက မာရီနာထံမှ ဓားကို ယူပြီး သစ်ကိုင်း
များကိုခုတ်ဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ နွယ်နှင့်စည်းကာ
ထမ်းယူလာခဲ့သည်။

ဖောင်က ရေရှည်သုံးစရာတော့မလို။ သွားလိုရာ
ခရီးကို ရောက်သောအခါ ထားပစ်ခဲ့လို ရသည်။
သို့သော် ဖောင်ကို ဖျက်ပစ်ခဲ့ရလျှင် ကောင်းမည်
လား။ သို့မဟုတ် ဝှက်ပစ်ခဲ့ရမည်လားဟု သူ
တွေးမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖောင်ကို
တော့လျှင် ဤနေရာသို့ သူတို့ ရောက်လာကြောင်း
လူဆိုးများ သိသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူဆိုးများအကြောင်း တွေးမိသော အခါ
ဥရုဘေလာဗက ရေညှိပြင်ပေါ်သို့ ထွ်ခနဲ တံတွေး
ထွေးလိုက်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော နာဂိအနည်းငယ် အတွင်းက ဘီချူး
သည် အင်ဒီးယန်း သားအဖ ခခန်းချနေသော
နေရာနှင့် ပန်းမဝေးတွင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဖခင်က အရိပ်အောက်တွင် လွဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး
သမီးက တောထဲဝင်လာချိန်တွင် ဘီချူးသည်
ထူထိုက်သားအဖအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်
နေခဲ့လေသည်။ မာရီနာသည် ဘီချူး အနီးမှ
ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဘီချူးသည် ကြံတောထဲ
တွင် အသာကလေးဝပ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ပထမတွင် ဘီချူးက မာရီနာအား ခုန်အုပ်ရန်
စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ
လုံးစွာ မဖြစ်နိုင်။ သူ အလွန် အားနည်းနေသေး
သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုနေရာမှ ရှောင်ထွက်
လာခဲ့သည်။ စိတ်ကို တင်း၍ ပြေးလာ ခဲ့သည်။
မောပန်းလာတော့မှ ရပ်နားလိုက်သည်။

ယခုအခါ ရန်သူနှင့် အတော်ဝေးလာခဲ့ပြီ။
သူလည်း အားအင်ကုန်ခန်းပြီး အလွန် ပင်ပန်းဝန
ပြီ။ သို့သော်လည်း ကြွက်သားများကို တအား
ညှစ်ပြီး သစ်ပင်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သစ်ပင်
ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်း ချိတ်တက်သည်။ သစ်ပင်ကို
ခြေသည်ဖြင့် အားပြု ကုပ် ခြစ် ထားသည်။

သို့သော် သူ့မှာ အားအင် မရှိတော့။ သစ်ပင်
ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ချောင်းမည်းသွားသည်။
သူ ဆယ်အရာကိုမျှ မမှတ်မိတော့။ သူသည်
တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ နေရာတွင် လဲကျ
လျက် ရှိလေသည်။

သူ့ အပေါ်မှ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် လင်းတ
တွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ ဤအချိန်
သည် သူတို့အတွက် ပွဲကော်တည်ရန် အချိန်ကောင်း
ဖြစ်သည်။ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင် များတွင်
သေခါနီး တိရစ္ဆာန် များနှင့် ပြည့်နှက်လျက်
ရှိသည်။ လင်းတတွေက ဧရာမ အကောင်ကြီးတွေ
ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးပြီး အတောင်နှင့်
အမြီးများက မည်းနက်နေသည်။ သူတို့၏ အမွှေး
မရှိသော ဦးခေါင်းတွေက ခရမ်းရောင်၊ အဝါ
ရောင်၊ ပြာရောင် များ။ အတောင် ကြီးတွေ
ဖြန့်လိုက်လျှင် ရှစ်ပေလောက် ရှည်သည်။ သူတို့၏
သံမဏိသွားလို ချွန်ထက်နေသော နှုတ်သီးများမှာ
သားကောင်ကို တစ်ချက်တည်းဖြင့် အရေခွံ
ခွာနိုင်ကြသည်။

အင်းဒီး ယန်း များတွင် လင်းတ ဖမ်းနည်း
ရှိသည်။ လင်းတများသည် အစာဝလျှင် တောင်
ပေါ်သို့ ပြန်သွားပြီး ခွေးသေခွေးမော အိပ်စက်

တတ်သည်။ ထိုအခါ အင်ဒီးယန်းများက
ကျော့ကွင်းနှင့် ထောင်ဖမ်းပြီး တောင်ပေါ်မှ ဆွဲချ
လာတတ်ကြသည်။

ရွာသို့ ဖောက်လျှင် ရွာလယ်မှ သစ်ပင်တိုင်
ချည်ထားပြီး လူတွေ ဝိုင်းအုံ့၍ ကြည့်ကြသည်။
လင်းတဖမ်းလာသူကို ချီးကျူးကြသည်။ အစာ
ဘယ်လောက်ပင် ကျေးကျေး လင်းတများသည်
မကြာခင် သေသွား တတ်ကြသည်။ ထိုအခါ
အင်ဒီးယန်းတွေက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။
သူတို့သည် အိမ်တွင် မွေးထားသော ထိရစ္ဆာန်
များကို ချစ်တတ် ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကျေးမွေး ပြုစု ထားပါ
လျက် ဤအကောင်တွေ ဘာကြောင့် သေကုန်
ကြသည်ကို သူတို့ နားမလည်ကြချေ။ အံ့ဩမဆုံး
ဖြစ်ကြရသည်။

ဧရာမ လင်းတကြီး တစ်ကောင်သည် သစ်ပင်
ပေါ်မှ ပျံဝဲကာ ဘီချူးအား မျက်ခြည် မပြတ်
စိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ မကြာမီတွင် သစ်ပင်
ပေါ်မှ အခြား လင်းတတွေပါ လင်းတကြီးနှင့်
ပူးပေါင်း လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက်တွင် လင်းတ အုပ်သည် ရဲတင်း
လာပြီး ဘီချူးအား ဝိုင်းဝန်း ထိုးဆိတ်ရန်

အနိမ့်သို့ ဝဲဆင်းလာကြသည်။ ကောင်ပံကြီးတွေ
တဖြန်းဖြန်း ခတ်ကာ တဝေါဝေါ အော်မြည်
နေကြသည်။ ဘီချူးက သတိနှင့် စောင့်ကြည့်
နေသည်။ အကြီးဆုံး လမ်းကသည် ဘီချူး၏
ပက်တစ်ကမ်းသို့ ဝဲဆင်း လာသည်။ ဘီချူးက
အရဲစွန့်ကာ သွားရော၊ လက်သည်းရော အသုံးပြု၍
တအား ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ဘီချူးသည် လမ်းက
ကြီး၏ လည်ပင်းကို တန်းလန်းကြီး ကိုက်ထား
သည်။ တခြား အကောင်တွေ တဝေါဝေါ
အော်မြည်ရင်း အုပ်စုကွဲပြီး အပေါ်သို့ ပျံ့ထက်
သွားကုန်ကြသည်။

ဘီချူးသည် ဆာ ဆာ ဖြင့် တစ်ကောင်လုံး
စားပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချောင်းကမ်းနားသို့
တရွေရွေ တွားလာခဲ့ပြီး ရေထောက်သည်။
ပြီးတော့ ရေစမ်းစမ်းတွင် ဝပ်ကာ နားနေ
လိုက်သည်။

နေလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာ
ခဲ့ပြီ။ မျောက်တွေ အူသံ ကြားရသည်။ ဘီချူး
သည် မျက်ဘောင်တွေစင်းပြီး ငိုက်မျဉ်းလာသည်။
မကြာမီတွင် သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဥရုဘေလဒဗ၏ စိတ်ရှည်မှုကား စံ တင် လောက်
 သည်။ သူသည် ဘယ်ကိစ္စတွင်မဆို စိတ်ရှည်သည်။
 ဘာ အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် မပြီးမချင်း သည်းခံနိုင်စွမ်း
 ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ယနေ့သည် မနက်ဖြန်
 နှင့် ဘာမှမထူး။ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်
 သည်လည်း သန်ဘက်ခါနှင့် ဘာမှမထူး။ သူ့
 အတွက် နေ့တိုင်းသည် အ ရေး ကြီး သည် ချည်း
 ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သစ်လုံးများခုတ်ပြီး
 သောအခါ ချက်ချင်း ပောင်မပွဲသေးဘဲ နေလှန်း
 ထားလိုက်သည်။ သစ် လုံး တွေ ခြောက် အောင်
 နှစ်ရက်တိတိ စောင့်ရမည်ဖြစ်သည်။

မာရီနာက ပေါင် မုန့် သီး ကို ဖြည်းဖြည်း
 လှီးသင်နေစဉ် သူ့ ဖခင်က သမီးငယ်ကို အကဲခတ်
 နေသည်။ မာရီနာသည် အရင်စလို ကိစ္စမရှိသလို
 သက်သောင့် သက်သာ လုပ်နေသည်။ သူသည်
 ပေါင်မုန့်သီးကို မီးဖိုပေါ်မှ အိုးထဲသို့ လှီးထည့်
 နေရင်းမှ ဖခင်ဘက်သို့ နှစ်ကြိမ် သုံး ကြိမ် မျှ
 ပြီးပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ အိုးထဲမှ ပေါင်မုန့်သီးများ
 အရည်ပျော်ပြီး အနေတော်ဖြစ်သောအခါ အိုးကို
 ခွင်ပေါ်မှချ၍ အေးအောင် ထား လိုက် သည်။

ထို့နောက် အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ကိုင်း
နိမ့်နိမ့်ကလေးများကို ကော်ရည်နှင့် သုတ်လိမ်း
သည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ရှဉ့်ခြေရာများ တွေ့ခဲ့ရ
သောကြောင့် ရှဉ့်ဖမ်းရန် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင် သူသည် အရိပ်တွင်လွဲကာ ကျားသစ်မ
ကလေး အကြောင်းကို တွေးရင်း သနားနေမိ
သည်။ သူ့ ဖခင်သည် ကျားသစ်မကလေးအား
တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်တွင် ကျိန်းသေ ဖမ်းမိ
တော့မည်မှာ သေချာပေသည်။

ညနေစောင်း ရောက်လာသောအခါ ကော်ရည်
သုတ်ထားသော သစ်ကိုင်းများတွင် ရှဉ့်သုံးကောင်
မိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် နေမဝင်မီ
ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီးသောအခါ စောင်တွေ
ခြုံပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

မနက်ဖြန်တွင် ကျားသစ်မကလေး၏ ခြေရာ
များကို ဆက်ဆက်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဥရုတေလာဗက
ကျိန်းသေ တွက်ထားသည်။ သူသည် စောင်ခြုံပြီး
လှဲနေရင်းမှ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ဒဏ်ရာ
ရထားသော ကျားသစ်မကလေးသည် ဤမျှအထိ
ရှောင်တိမ်း နေနိုင်သည်ကို သူ မစဉ်းစားတတ်
အောင် ဖြစ်မိသည်။

သူက တစ်ကိုယ်တည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

မိုး ရွာ ပေ မယ် ခြေရာတွေ ပျောက် မသွား
နိုင်ပါဘူး။ ပြန်တွေ့မှာ သေချာ ပါတယ်။
ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့ရင်တော့ ဒီအကောင် ပြေး
မလွတ်တော့ပါဘူး။ ဥရုဘေလဗဆိုတာ တခြား
လူမှ မဟုတ်ဘဲ တစ်ရွာလုံးမှာ အတော်ဆုံး
မုဆိုးဆိုတာ လူတိုင်း အသိ။ ကျားသစ်ရေကို
ခွာပြီး ရွာကို ယူသွားမယ်။ ဒါမှ ငါဟာ
အတော်ဆုံး မုဆိုးဆိုတာ သူတို့ကို လက်တွေ့ ပြသ
နိုင်မယ်။

၁၉

တကယ်တော့ ဘီချူးသည် အင်ဒီးယန်းသားအဖ
စခန်းချနေသော နေရာနှင့် များစွာ မဝေးလှ။
သူသည် ပတ်ဝန်းကျင် သစ် ဝါးနဲ့ များကို
ရွှေရှိက်ရင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ကိုယ်ကို
လူးလွန်ပြီး အပျင်း ဆန့်လိုက်သော အခါ
တစ် ကိုယ် လုံး နာကျင် သွား သဖြင့် အသံထွက်
အောင်ပင် အော်သည် လိုက်မိသည်။ ထို့နောက်
မှတ်ဉာဏ်များ ပြန်ဝင်လာပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို
သတိ ပြန်ရလာသည်။

မနီးမဝေးမှ အစားအသောက်နဲ့ ရသည်။ သူ့
ဝမ်းဗိုက်သည် ဟာနေသည်။ ရေဝပ် နားသို့

တူး လာ သော အခါ အောက် ပိုင်း တစ်ခုလုံး
အကြီးအကျယ် နာကျင်နေသည်။ သူ့ တက်ကြွခြင်း
မရှိတော့။ အသက်ရှင်လိုစိတ်ပင် တစ်ခါ တစ်ခါ
ပျောက်ပျောက် သွားသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး
ပွဲအိတ်လို ပျော့ခွေနေပြီ။ ခြေကုန် လက်ပန်း
ကျနေပြီ။

သူ့ တိုး တွား ဘီဘင်များ သင်ကြားပေး
ခဲ့သော ဥပဒေသကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။
'စိတ်ပျော့လျှင် သေလွယ်သည်' တဲ့။

သို့ဖြင့် သူသည် စိတ်ကိုတင်းကာ ရွှေသို့ဆက်၍
တူးလာခဲ့သည်။ ရိုးရာဆေးပင်တစ်ပင်ကို တွေ့၍
အရွက်များကို ငါးစားလိုက်သည်။ မကြာမီဘွင်
ပိုက် ထဲမှ အနာ သက်သာသလို ရှိလာသည်။
အားအင်များ ပြန်ပြည့်လာသလို ထင်မိသည်။
ကိုယ်ကို အသာဖော့ကာ ရေစပ်နားသို့ ကုပ်ခြစ်
ရွှေလျား လာခဲ့သည်။ လက်တစ်ဖက်ကို ရေထဲတွင်
ချထားရင်း အနီးသို့ ရောက်လာ မည့် ငါးကို
စောင့်ဆိုင်း နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ လက်ကို ရုတ်တရက် တုပ်ဆွဲ
လိုက်သည်။ လက်သည်း ကြားတွင် ငါးကြီး
တစ်ကောင် ပါလာသည်။ ငါးထစ်ကောင်လုံးကို
စားပြီးသောအခါ ရေစပ်မှ ပြန်ထက်လာသည်။

ကမ်းပါး မြက်တောကို ပြတ်ပြီး ချောင်းတစ်ဖက်မှ
သူ့ နယ်မြေရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

မကြာမီတွင် ချောင်းတစ်ပြင်လုံး ရေတွေ
ပြည့်လျှံ လာသည်။ တောင်ပေါ်မှ ရေစီးဆင်း
သံများ တဝေါ့ဝေါ့ ကြားရသည်။ ဤအသံကို
ဘီချူး မှတ်မိသည်။ ဤနေရာကိုလည်း မှတ်မိသည်။
သူ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။
ဤနေရာတွင် ခြံတောင်ပို့ တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်ကို
သူ တွေးမိသည်။ သို့သော် မကြာမီက ရေလျှံ
ခဲ့သောကြောင့် ခြံတောင်ပို့ ပျက်စီး သွားပြီ။
သန်းပေါင်း များစွာသော ခြံကောင်ကလေးတွေ
ရွှေ့တက်၍ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဘီချူးသည် ခြံတောင်ပို့ကို ကွေ့ရှောင်ကာ
တွားလာခဲ့သည်။ အသီးတွေ ပြုတ်သိပ် နေသော
ဆီမွေးပင် တစ်ပင် ဧွေ့ရသည်။

ထိုနေရာမှ ရွှေ့သို့ အနည်းငယ် ရွှေ့လာသော
အခါ ရေတံခွန် အရပ်သို့ ရောက် လာ သည်။
ကဲ့အက်နေသော ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားမှ
ပေတစ်ရာခန့် ရှည်သော ရေစီးကြောင်းကြီးသည်
အောက်ဘက်မှ ရေအိုင်ထဲသို့ တရဟော စီးဆင်း
နေသည်။

အဆက်မပြတ် တဝေါ့ဝေါ့ ရေကျဆီသည်
ဘီချူး အတွက် အလွန် စိတ်ချမ်းသာ စရာ

ကောင်းသော အသံပင် ဖြစ်သည်။ ရေကျသံ၊
ဆီမွှေပင်နှင့် ခြံတောင်ပို့ များသည် လိပ်သည်း
ကျောက် လိုက် ခေါင်းနှင့် ငှက်ပျော ပင် များ
ရှိသော သူ့ နယ်မြေ၊ သူ့ ဇာတိသို့ သွားရာ
ခရီးထောက် အမှတ်အသားများ ဖြစ်ကြသည်။

ရေတံခွန် သေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ ကျောက်
ဆောင် ကြီး များ သည် နေရောင် အောက် တွင်
တလက်လက် တောက်နေကြသည်။ ဤနေရာသည်
တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကျော်ရန် အသေချာ
ဆုံးသော နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုမှ လွန်လျှင်
မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီးနှင့် တောင်တန်းများသာ
ရှိတော့သည်။

ဘီချူးသည် ရွှေခြေထောက်များကို အားပြု
လျက် ကျောက် တောင် စွန်း တွင် ရပ်နေသည်။
သူ့ ဝမ်း ဗိုက် အောက် တွင် ရေတွေ ဆူပွက်ကာ
လျှင်မြန်စွာ စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။

သူသည် ရွှေသို့ လှမ်းခုန်ရန် အားယူလိုက်စဉ်
ခြေချော်ကာ ဖင်ထိုင် ကျလွှားသည်။ ထိုနောက်
ဖိထားသော စပ ရိန် ကို ပြန် လွတ် လိုက် သလို
လွှားခနဲ တအား ပစ်ခုန်လိုက်သည်။ ဆေးနေသော
သစ်ပင် တစ်ပင်၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားသည်။
သစ်ပင်ကို ကုတ်ခြစ်ကာ သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ကြီးစား
တက်သည်။ သို့သော် ခုတ် တရက် သစ် ကိုင်း

ကျီးကျပြီး ဘီချူးမှာ ရေစီးထဲ မျောပါ
သွားတော့သည်။ သူသည် သွေးရှူး သွေးတန်းဖြင့်
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း ရေအောက်သို့ ရောက်သွားပြီး
ကျောက်ဆောင် ကျောက်စွန်း များနှင့် သွား၍
ထိခိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သူ ပြန်ပေါ်လာသည်။ အသက်ကို
တဝ ရှိရှိလိုက်သည်။ သူ့ တစ် ကိုယ် လုံး
ထုံကျနေသည်။ ခြေထောက်တွေက ရိုက်နှက်ထား
သလို မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူသည်
သစ်ပင်များရှိရာသို့ ဖြတ်ကူးရန် အစွမ်းကန်ကြိုးစား
သည်။ သို့သော် ရေထဲ ရောက်သွားသဖြင့် ရေထဲ
ထဲတွင် ချာချာလည်လျက် ရှိသည်။ သ ဘာ ဝ
အ ဝိစိတ် ရုတ်တရက် ဝင်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို
ကျုံ့နိုင်သမျှ ကျုံ့ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေစီးက သူ့ကို ကမ်းစပ်သို့
ရိုက်ပုတ်၍ တင်လိုက်သည်။ သူ့ ပါးစပ်မှ ရေတွေ
အန်ထွက်လာကြသည်။ သူ့ အောက်တွင် ပျော့
အိအိ ရှိပြန်ကြီးသာရှိသည်။ ခ က တာ အား ဖြင့်
အရာခပ်သိမ်း ငြိမ်သက်သွားသလို ထပ် လိုက် ရ
သည်။

သတိပြန်ဝင်လာပြီး ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်သည်။
သူ ချောင်းကမ်းပါး ရှိပြန်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိ
နေသည်။ ပတ်ပတ်လည်ရှိ သစ်ပင် ချုံနွယ်များ

အားလုံး ထိန်လင်းနေကြသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး
မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာပြီး အသက်ပင်
ရွှေမရအောင် မှန်းကျပ်လာသည်။ ထို့နောက် သူ
သတိလစ်သွားသည်။ တစ်လောကလုံး မှောင်မည်း
ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရေတံခွန်မှ ရေစီးဆင်း
သံပင် ရပ်သွားသည်။

၂၀

ဥရုဘေလာဗသည် သားကောင် ခြေရာကို တွေ့ကို
တွေ့ရမည်ဟု သူ့ ကိုယ်သူ ကျိတ်၍ ပြောလိုက်သည်။
အကယ်၍ သူ အဘက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံ ရ လျှင်
လည်း သူ ကိုးကွယ်သော နတ်များက ကယ်တင်
ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သူသည် သစ်လုံးဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်တွေ
အပေါ်မှ ကျော်လွှားနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း
ရွံ့စွန်ထဲ ဗူးဆစ်အထိနစ်နေသည်။ ကျောက်ဆောင်
တွေ ပေါ်မှလည်း ရေတွေ တဝေဝါဝေ ဖြတ်စီး
နေကြသည်။ အပေါ်တွင် ရေတံခွန် ရှိသည်ကို သူ
သိသည်။ ရေတံခွန်ကို သူ မကြောက်။ သို့သော်
လည်း သစ်လုံးဖောင် ရေစီးနှင့် မျှော့ပါးသွား
အောင် ကျမ်းကျပ်မှု ဖာများကြီး လိုအပ်ကြောင်း
ကိုတော့ သူ ကောင်းစွာ သိသည်။ သူ အကြမ်း

လုပ်ထားသော တက်ကို အသုံးပြုပြီး ဖောင်ကို
ချောင်းဖျားသို့ လှော်ခတ်သောအခါ ရွံညွှန်များ
နှင့် ဗိုက်သရောများ ပိတ်ဆို့နေကြသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် နွယ်ကြိုး တစ် ပပ် ဖြတ် ပြီး
မာရီနာအား ပေးသည်။ မာရီနာက နွယ်ကြိုးကို
ရေပြင်ပေါ် အုပ်မိုးနေသော သစ်ကိုင် နိမ့်နိမ့်
ကလေးတွင် ချည်ကာ ဖောင်ကို ချောင်းလက်တက်
ဘက်သို့ ဦးတည်ဆွဲယူသည်။

မာရီနာမှာ ခါးအထိနစ်သော ရွံရေထဲတွင်
ရပ်လျက် နွယ်ကြိုးကို ပခုံးနှင့်ထိန်းပြီး ဆွဲလျက်ရှိ
ရာမှ သူ့အနီးတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက်
မြင်လိုက်ရ၍ ရပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုအရာကား နီပြာရောင် ငှက်သေ တစ်ကောင်
ဖြစ်သည်။ ပြန်ကားနေသော အတောင်များမှာ
ခြောက်ကပ်နေကြပြီ။ သူ့ဖခင်က မာရီနာ
စိုက်ကြည့်နေသည်မှာ သူ့အလွန် နှစ်သက်သော
ငှက်တောင်ကို လိုချင်သော ကြောင့် မဟုတ်
ဆိုသည်ကို သတိပြုမိသည်။ အကြောင်းထူး တစ်ခုခု
ကြောင့်သာ သူ ယခုကဲ့သို့ ငှက်သေကောင်ကို
စိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်။

မာရီနာက ဖခင်ဘက်သို့ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး
မလုံမလဲ အမူအရာဖြင့် မျက်နှာလွဲ သွားသည်။
ထို့နောက် ဖောင်ကြိုးကို ဆက်လက် ဆွဲနေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဖခင်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

သို့သော် မာရီနာက ပြန်မဖြေ။ ဖခင်မျက်နှာကိုပင် ပြန်မကြည့်။ ကေန္တတော့ အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိရမည်။ သူ လိမ်ညာရန် ကြံစည်နေတာလား။ သည်ကလေးမ တစ်သက်လုံးမလိမ်ညာဘတ်ပါဘူးဟု ဥရုကေလာဗက တွေးလိုက်သည်။

သူက မာရီနာ ဖောင်ကို ကြီးချည်ပြီးသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေ လိုက် သည်။ ထို့နောက် ဖောင်ကို ရေထဲတွင် လွှတ်လိုက်ပြီး သူသည် ငှက်သေခွံရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ထောက်သောအခါ ရေစပ်မှ ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် သား ကောင် ခြေ ရာ များ ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရသည်။ ခြေရာများမှာ အကွာအဝေးနှင့် အနေအထား ညီညီညာညာ မရှိကြ။ ကေန္တ သားကောင်သည် ခြေတစ်ဖက် ဒဏ်ရာရနေတာ ဖြစ်ရမည်။

‘ဒါ ကျားသစ်မကလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်’

သူက ယင်းသို့ ပြောရင်း မာရီနာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မာရီနာသည် စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်ဖြင့် ခြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူက ဖခင်မျက်နှာကို မကြည့်။ မာရီနာ၏

အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ အလှူခံ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

သမီး ဖြစ်သူအား မှတ်လောက် သား လောက်
ခပ် စပ် စပ် က လေး တစ်ချက် ရိုက် လိုက် ရ
ကောင်းမည်လားဟု သူ မိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော်
သူက ဒေါသစိတ်ကိုထိန်းကာ တိုးသင်းသာယာစွာ
ပြောလိုက်သည်။

‘တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို ဖအေထက် ပိုပြီး
အရေးထားရသလား’

မာရီနာ ငိုပါလေတော့သည်။ သူ့ကိုယ် သူ
လိပ်ပြာမလုံ၍ ငိုတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျားသစ်မ
ကလေးကို သနား၍ ငိုတာလား ဆိုသည်ကိုတော့
ဥရုဘေလာဗ မသိ။

သူက ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ...ငိုမနေနဲ့၊ တို့ ခြေရာခံလိုက်ကြမယ်’

မာရီနာက ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဒီဖောင်ကြီးကို ဆွဲရဦးမှာလား
ပေပေ’

ဖခင်ကြီးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိတ်ပြီး

‘မဆွဲနဲ့တော့၊ တို့ ဖောင် မလိုတော့ဘူး’

သူက ကြီးကို ဖြန့်ပြီး ခားနှင့် စာပိုင်းပိုင်း
ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်လုံးဖောင်သည်
ဧရမီးနှင့်အတူ ကျောက်ဆောင်တွေကို ကျော်ကာ

စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခြေရာတွေနားတွင် သွေးကွက်
များတော့ မတွေ့ရ။ သို့သော် တစ်နေရာတွင်
ခြေလေးချောင်း ရာ များ ပေါ် နေ သည် ကို
တွေ့ရသဖြင့် သူက 'အလို...ဒီကောင်က ဒဏ်ရာနဲ့
ခြေထောက်ကိုတောင် ဇားပြုပြီးထောက်သွားပါ
ကလား၊ ဒါပေမယ့် သူ အဝေးကြီး မပြေးနိုင်
ပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျောက် ဆောင် တွေ ပေါ်တွင် ခြေရာများ
ပျောက်သွားသောအခါ သူ သည် နောက်ဆုံး
ခြေရာကို တုတ်တစ်ချောင်း စိုက်၍ မှတ်သား
ထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် မြေကြီးကို စေ့စေ့
စပ်စပ် လေ့လာသည်။

သူက မြက်တောတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပြော
သည်။

'ဒီအကောင်ဟာ ဒီအနားက ရေအိုင်တစ်ဝိုက်
မှပဲ ရှိရမယ်၊ ရေအိုင်မှာ ငါးဖမ်း စားမယ်၊
ပြီးတော့...ရေတံခွန်ဘက်ကို ဆက်သွားလိမ့်မယ်'

သူ ပြေးထွက်သွားသည်။ ရေတံခွန် အစွန်မှ
လိပ်သည်။ ကျောက် တုံး များ ဆီသို့ ထောက်
သွားသောအခါ အမှတ်အသား များကို စေ့စေ့
စပ်စပ် ကြည့်ရှုသည်။ ထိုနောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ
ကမ်းတစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'သူ ချောင်းကို ဒီနေရာက ဖြတ်ကူးသွားတာ'

ရေ တံ ခွန် ဆီ သို့ မျော ပါ သွား တော့ သည်။
ဖောင်စည်ကြီးတွေ ပြေကာ သစ်လုံးတွေ ထိုးထိုး
ထောင်ထောင် ဖြစ်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး သူက
လက်ညှိုးထိုးပြရင်း 'ဟောဟိုမှာ မကောင်းဆိုးဝါး
တွေဆီ မျောပါသွားပြီ' ဟု လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

ပာရီနာကလည်း ရယ်နေသည်။ သည်တော့မှ
သူ့စိတ်လည်း ကြည်လင်သွားသည်။ သူ့ဖခင်ကြီး
ဘာကြောင့် ရယ်ကြောင်း သူက ချက်ချင်း
သတိရမိသည်။ သစ်လုံးဖောင် ပြုတ်ထွက်ပြီး
သစ်လုံးတွေ တစ်ချောင်းစီ ထိုးထိုးလှောင်ထောင်
ဖြစ်သွားပုံမှာ သူတို့ရွာမှ အာကုရီအား၏အိမ်နှင့်
တူသောကြောင့် ရယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။
အာကုရီအားမှာ ဘာအလုပ်ကိုမှ အဆင်ပြေပြေ
မလုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ် ပြိုပျက်နေပုံမှာ
သစ်လုံးဖောင် ပြိုပျက်သွားပုံနှင့် တူနေသည်။
ထို့ကြောင့် ဥရှဘေလာဗက 'ကြည့်လိုက်စမ်း
သမီး၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ အာကုရီအားရဲ့
အိမ်နဲ့ တထေရာ ထည်းပဲ' ဟု ပြောရင်း
တဟားဟားနှင့် ရယ်နေပြန်သည်။ အာကုရီအား၏
အိမ်ကား ရွာထဲတွင် လူတိုင်းသိသော ပြက်လုံး
တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ထို့နောက် ဥရှဘေလာဗသည် လတာပြင်
ပေါ်မှ ခြေရာများကို အကြာကြီး

ထို့နောက် သူက 'ဒီမှာ ခဏနေဦး' ဟု ပြောရင်း
ခါးမကုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးနောက် တောထဲသို့
ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သစ်ကိုင်း ရှည်ကြီး
တစ်ချောင်း ထမ်းကာ ပြန်ရောက်လာသည်။
သစ်ကိုင်းမှ အခက်အယက်များကို ဓားဖြင့် ရှင်းပစ်
လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကျောက်ပြားများပေါ်သို့ တက်ကာ
သူတို့ရွှေမှ ကျောက်ဆောင်များ၏ ခိုင်မာမှု ရှိမရှိကို
သစ်ကိုင်းဖြင့် ထိုးလှုပ် ကြည့်သည်။ သို့နောက်တွင်
လိပ်သည်း ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်သို့ လွှားခနဲ
ခုန်ကူးလိုက်သည်။ သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင်
ခြေစုံ ရပ်နေသည်။ သူ့ ခြေရင်းတွင် ရေတွေ
အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ရေ အတိမ်
အနက်ကို သစ်ကိုင်းဖြင့် ထောက်ကြည့်သည်။
ထောက်ခြေကို မထောက်မီ နေရာတွင် ရပ်ခြံရပ်ကာ
ရင်တတ်မှ အနာဂုဏ်ကို အမှတ်မထင် ကုတ်ခြစ်
နေသည်။

ထို့နောက် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။
နွယ်ကြီး တစ်ပင် ဖြတ်၍ မာရီနာ၏ ခါးတွင်
ချည်သည်။ မာရီနာက ကြောက်လန့်ဟန်ပြသော
အခါ သူ့က ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့ မာရီနာကို
နွယ်ကြီးနှင့်ထိန်းလျက် လိပ်သည်း ကျောက်ပြား
ကြီးဆီသို့ ဖြတ်ကူး လာခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့်

မာရိနာက တွေဝေသွားပြီး

‘သုက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးသွားရတာလဲ၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ နေရင်လဲ အတူတူပဲ မဟုတ်သေး’

ဥဇ္ဈဘေလာဗက ရယ်လိုက်ပြီးနောက်

‘နင် ဇော် ဇော် တုံး တုံး ကလေး မပဲ၊ ဒီအကောင်က သူ့ နေရာကို ပြန်သွားတာ၊ သူ့ နေရာက တောင်ကြားထဲမှာ၊ ငါ လေးထမ်းပြီး သူ့ နောက်က လိုက်နေတာကို သူ မသိဘူး၊ အေး.... သိကြစရာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်နေ... ငါ ဒီ မြားနဲ့ သူ့ လည်ပင်းကို ထုတ်ချင်း ခတ်သွား အောင် ပစ်ပြုမယ်၊ ဒါမှ ကျားသစ်ရေ မပျက်မစီးဘဲ ကောင်းကောင်းရမှာ’

သုတို့ သား အဖ နှစ်ယောက် အတူ ရပ်ကာ အောက်ဘက်မှ ရေရေပုံးနေသော ရေအိုင်ကို ငုံ့ကြည့် နေကြကုန်သည်။ စိမ်းဝါးရောင် တောချုံများ ကွယ်နေ၍ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မျှသာ မြင်ကြရသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသော ရေ ထု ကြီးသည် တောချုံများကို ဖြတ်ပြီး တရဟော စီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ရေစီးဆင်း ပြင်းလွန်းသောကြောင့် စကား ပြောလျှင် အော်ပြီး ပြောကြရသည်။

ဥဇ္ဈဘေလာဗသည် ကျောက်ဆောင် များကို ကြည့်ရင်း အကွာအဝေးကို မှန်းဆ နေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက် သွားသော အခါ
သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မြက်ခင်းစိုစိုတွင် ထိုင်ချ
လိုက်ကြသည်။

ဥရုဘေလာပသည် သူတို့ သားအဖ အဖြစ်ကို
တွေ့ပြီး တဟားဟား ရယ်နေသည်။ အခက်အခဲ
တွေ့လျှင် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်
ရင်ဆိုင် ပြေရှင်းတတ်ခြင်းမှာ သူ၏ အကျင့်ပင်
ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် သူသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သားကောင်
ခြေရာ များကို ရှာကြည့်သည်။ မည်သည့်
သဲလွန်စကိုမှ ရှာမတွေ့။ နေကို မော့ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ...အချိန် ရောက်ပြီ ပထမ တို့ အစာ
စားရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ခြေရာထပ်ရှာမယ်’

သူသည် ဓားကိုထုတ်ပြီး သစ်ကိုင်းကို ချွန်သည်။
ပြီးတော့ ရေစီးနေသော ချောင်းလက်တက်သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်းကို အပေါ်သို့
မြှောက်ပြီး ရေစပ်နားတွင် ရပ်နေသည်။ ခဏ
အကြာတွင် သစ်ကိုင်းကို ရေထဲသို့ တအားထိုးစိုက်
လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းကို ရေထဲမှ ဆွဲနုတ်လိုက်သော
အခါ အဖျားတွင် ခလေးပေကျော်ကျော် ငါးကြီး
တစ်ကောင် တန်းလန်းပါလာသည်။

သူက ကြီးစကို ကိုင်ပြီး ကျောက်ပြုတုံးများဆီသို့
ခုန်ကူးလိုက်သည်။ ကျောက်စောင်းတွေက အလွန်
ထက်သဖြင့် သူ့ ခြေဖဝါး အရေပြားထူထူကြီးကို
ရှသည်။ သူ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး မာရီနာအား
ပြောလိုက်သည်။

‘ကိုင်...ဒီဘက်ကို ခုန်ကူးလိုက်’ -

မာရီနာက အရှိန် ယူပြီး အစွမ်းကုန် လှမ်းခုန်
လိုက်သည်။ သူ့ ခါးကို ကြီးစည်းသွားပြီး
ခြေဖဝါးကိုလည်း ကျောက်စောင်းတွေ ရှသည်။
သူ ယိုင်ပြီး လဲသွားသည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက
ကြီးကို ဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ခြေကုပ် မပြုတ်ဘဲ
နီးရာ ကျောက်တုံးကို လှမ်း ကိုင် ထား လိုက်
နိုင်သည်။ ဖခင်ကြီးက ရယ်သဖြင့် မာရီနာကလည်း
လိုက်ရယ်သည်။ သို့သော် ရေအိုင်ထဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ မာရီနာ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

‘မကြောက်ပါနဲ့၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ’

ဖခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

မာရီနာက ကျောက်တုံးများ အပေါ်တွင်
ပြေးနေသည်။ သူ့ ဖခင်ကလည်း တစ်ဖက်မှနေ၍
ကြီးစကို ဆွဲပြီး အလိုက်သင့် လိုက်ပြေးသည်။
မာရီနာ၏ ခြေမျက်စိအထိ ရေတွေ အရှိန်ပြင်းစွာ
စီးဆင်းနေသည်။

ထို့နောက် မီးပိုပြီး ငါးကိ အင်စားကြသည်။
သားအဖ နှစ်ယောက် စား၍ပင် မကုန် လင်းတ
များနှင့် ခွေးအများအတွက် အများကြီး ကျန်နေ
သေးသည်။

ပြီးတော့ မာရီနာ၏ ခြေထောက်မှ ကျောက်
ရွာများကို ပြာသိပ် ပေးသည်။

သားကောင် နောက်သို့ လိုက်ရန် အချိန်တွေ
အများကြီး ကျန်သေးသည်။ ဤထက်ကမ်းတွင်
သားကောင်၏ နောက်ဆုံးခြေရာကိုလည်း မှတ်သား
ပြီးပြီ။ လော လော ဆယ် တွင် တအောင် တနား
လှဲလျောင်းရင်း ယနေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်
များကို စားမြုံ့ပြန်နေရန်သာ ရှိတော့သည်။
နောက် ဆက် လုပ် ရ နေ့ အလုပ်တွေ ထို့တော့
ကြိုပြီး တွေးနေစရာ မလို။ နောင်ခါလာ
နောင်ခါဈေးပဲ ထားလိုက်ပါတော့။

၂၁

ဘီချူး သတိပြန်ဝင်လာသည်။ နောက်ခြေများက
လုံးဝ အလုပ် မလုပ်တော့သလို ခံစားရသည်။
သူ့ အတွက် နောက် ခြေ နှစ် ချောင်း သည်
အသက်ကယ် ခြေနှစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့
ထို ခြေနှစ်ချောင်းကို တရွတ်ဆွဲပြီး အကာအကွယ်

ရှိရာသို့ သူ တွားသွားနေရပြီ။ သူသည် ဝတ်စား
မကြုံဖူးသော စိတ်အားငယ်မှုကို မှတ်မှတ် ရ ရ
ခံစားနေရသည်။

စိတ်ကို တအားတင်းပြီး ချုံ့တော့ ထဲသို့
တွားလာခဲ့သည်။ ဤနေရာကို သူမသိလေကလည်း
တဟူး ဟူး တိုက်ပြီး အေးစိမ့် နေသည်။ သူ
ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း
မတ်စောက်ပြီး လျှောသော ကမ်းပါးများကိုသာ
တွေ့ရသည်။

ဤနေရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင် ရှည်လျားပြီး
ခေါင်းပြားပြားနှင့် အဝါဝမ်း မြွေဆိုးကြီးများ
ရှိတတ်သည်။ အလွန် ရဲထင်း ပြီး ရန်သူကို
အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက်တတ်သော တောင်အမေရိက
မြွေဆိုးကြီးများ ဖြစ်သည်။

သူသည် မှောင်မည်းမည်း ထောင်ချောက်ဆီသို့
မော့ ကြည့် လိုက်သည်။ ဤ ဆင် ခြေ လျှော
ချောက် ကမ်း ပါး ကြီး ကို တစ်နည်းနည်း ဖြင့်
တက်ကိုတက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ရွှေလက်နစ်ချောင်းတို့ မြေကြီးတွင် တအား
ကုပ်၍ ကိုယ်ကို တရှုတ်တိုက် ဆွဲလိုက်သည်။
ပခုံးများ ပု ဝင် သွားပြီး ခေါင်းက ရွှေသို့
အနည်းငယ် တိုးလာသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို
လွန်ပြီး တွားတက်လာခဲ့သည်။

မကြာမီ တွင် ကျောက်ဆောင်ထိပ်နှင့်
နီးကပ်လာသည်။ နေလုံးကြီးက ခေါင်းပေါ်သို့
ထောက်နေပြီ။ သူ့နေကို မမြင်ခဲ့ရသည်မှာ
တော်တော်ကြာခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် အဝေးဆီမှ
ပြာရိညိုမှောင်နေသော တောင်တန်းကြီးများကို
လှမ်းမြင်ရသည်။ ဝေးတော့ တော်တော်
ဝေးသေးသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းတော့
နီးလာပြီဟူသော အသိကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ
မိသည်။ ထိုခရီးသည် သန်သန်မာမာ တိရစ္ဆာန်
တစ်ကောင်အဖို့ ဆိုသော် တစ်ခုခုသာ ခရီးသာ
ဖြစ်သည်။

သူသည် ကိုယ်ကို တစောင်းလှဲပြီး ရပ်နား
နေသည်။ ထို့နောက် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို
အားပြုပြီး ရွှေကြည့်သည်။ ရွှေ၍ မရ။
ခြေထောက်တွေ ထုံကျဉ်နေကြပြီ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ အနံ့လည်း ရသည်။
သမင်နှစ်ကောင် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ
ပြတ်လျှောက်လာသည်။ သူက ကိုယ်ကို ကျုံ့ပြီး
ခုန်အုပ်ရန် အားဆင်းလိုက်သည်။ ဤတွင် သမင်
များသည် မြောက်ခနဲ ထိုးခုန်ပြီး ချုံတောထဲသို့
ပြေးဝင်သွားကြသည်။ သူသည် လျှောက်လျက်ကာ
ငေးမော ကျန်ရစ်တော့သည်။ သူ တော်တော်
ဆာနေပြီ။

အမှောင်ရိပ်များ သန်းလာခဲ့ပြီ။ သူသည်
ထစ်တုံးကြီး တစ်တုံး အောက်တွင် လှဲလျောင်း
နေသည်။ တရားတမော အိပ်သည်။ ပြန် နိုး
လာသည်။ ဆာလာပြန်သည်။ တချိန်တည်းတွင်
ပို၍ လျှော့သော နေရာကိုလည်း တောင်တမိသည်။

ထို့နောက် မိုးလင်းလာသည်။ စိတ်ထဲတွင်
ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားမိသည်။ သူတို့ မျိုးစု အနံ့
ရသည်။ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာသည်။
နားစွင့်လိုက်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ ရွှေသို့
ဖြည်းဖြည်းတူးလာသည်။ အသံသံသံ ကြားသဖြင့်
ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ဟို ဟို သည် သည်
မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ဟော...တွေပြီ။

ဝဝကစ်ကစ် ကျားသစ်ကလေး နှစ်ကောင်။

ရက်သား အရွယ်မျှသာ ရှိ ကြသေးသည်။
မျက်လုံးကလေးတွေ ပြူးကျယ်ကျယ်နှင့် နောက်သို့
ပြန်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် နေရာ
မရွေ့ဘဲ အတော်ကြာကြာ ရပ်နေကြသည်။
ထို့နောက် ကျားသစ်ကလေးတစ်ကောင်သည် အရဲ
စွန့်ပြီး တိချူး အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။
တိချူးကို နမ်းသည်။ ခေါင်းကလေးထောင်ပြီး
ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ခုန်ပြေးသွားသည်။ ပြီးတော့
ပြန်လာပြီး တိချူးကို နမ်းနေပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ နောက် တစ်ကောင် ကလည်း
ဘီချူးသိသို့ လာပြီး နမ်းသည်။ ဣ နောက်
ဘီချူးကိုယ်ပေါ်မှ ခုန်ကျော်ပြီး သူတို့နှစ်ကောင်
မြူးထူးခုန်ပေါက်ကြသည်။ ပြီးတော့ နောက်သို့
ပြန်ဆုတ်ပြီး ဘီချူးကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။
သူတို့က ပျော်ပျော်ပါးပါး ကျီစယ်တာကို သူက
ဘာကြောင့် ထုံပြန်ခြင်း မပြုတာလဲ။ သူတို့
နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိကြသည်။ သူတို့သည်
နေရာတွင် ရပ်ကာ ဘီချူးအား စိတ်မဝင်စား
ဟန်ဖြင့် တောထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။
ခဏကြာတော့ တစ်ကောင်က သမ်းဝေလိုက်သည်။
ထိုနောက် သူတို့နှစ်ကောင်သည် ဇေအဓဓေတွင်
ညင်သာစွာ ယိမ်းနွဲ့ကစားနေသော မြက်ပန်း
တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

ကျားသစ်ကလေးနှစ်ကောင် ပြန်သွားကြသော
အခါ ဘီချူးမှာ အိပ်မောကျနေပြီ။ မကြာမီတွင်
ကျားသစ်ကလေးများ ပြန်ထောက်လာပြီး ဘီချူး
အနားတွင် ပွတ်သပ် ကစားကြသည်။ ဘီချူး
ပြန်နိုးလာသည်။ သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းရှုကာ
မြက်ခင်းပေါ်တွင် တစောင်းလဲ့သျှက် ရှိသည်။
ကျားသစ်ကလေးများက ဘီချူး အနား တွင်
ခုန်ပေါက် မြူးထူးကြသည်။ ဘီချူးကို ပွတ်သိး
ပွတ်သပ် ကျီစယ်ကြသည်။ ဘီချူး၏ နှာခေါင်း

များကို သူတို့၏ လက်သည်းကလေးများနှင့်
အသာအယာ ပွတ်ကစားကြသည်။ ဘီချူးက
မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်သောအခါ အော်မြူးကြသည်။

နောက်တော့ သူတို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။
ဘီချူးမှာ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြင့် မြက်ခင်း
ပေါ်တွင် လှဲလျက် ကျန်ရစ်လေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် အစာထောက်လာသည်။
ဘီချူး အနိုးရသည်။ ကျားသစ်ကလေး တစ်ကောင်
သည် အမှောင်ထဲတွင် ဝက်ကလေး တစ်ခြမ်းကို
ဆွဲယူလာသည်။ ဝက်ပေါင်မှာ သွေးစက်လက်နှင့်
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ရှိသေးသည်။ ကျားသစ်
ကလေးက တစ်ပေါင်ကို ဘီချူး၏ခေါင်းနားတွင်
ချပေးသည်။ ဘီချူးက ဝက်ပေါင်ကို ဆွဲယူပြီး
ဆာဆာဖြင့် အမ်းမရ ကုတ်ပဲ့စားသောက်သည်။
ကျားသစ်ကလေးများက အနီးမှ စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။

နေမြင့်လာသောအခါ အပူရှိန်ပြင်းလာသည်။
ကျားသစ်ကလေး နှစ်ကောင် ပြန်ထွက်သွားကြ
သည်။ နောက်ထပ် ပေါ်မလာကြတော့။

ဘီချူးမှာ ဗိုက်ပြည့်အောင် စားသောက်ပြီး
နောက် ငိုက်မျဉ်းလာပြန်သည်။ မကြာမီတွင်
သူ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ သူသည် ထုံကျဉ်နေ

သော နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆန့်တန်းပြီး စိတ်ချလက်ချ အိပ်သည်။

ပြန်နိုးလာသောအခါ လရောင် ဖွေးခနသော တောတောင်ဝန်းကျင်မှ အမှောင် ရိပ် များ နှင့် အပြာကွက်များကို အကြာကြီး ရုပ်ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီးနှင့် တောင်တန်းများဆီသို့ ဦးတည်ကာ တောတွင်းသို့ တရွတ်ဆွဲ၍ တွားဝင်လာခဲ့လေသည်။

၂၂

ဥရုဘေလာဗသည် သူ၏ မျက်လုံး နက်နက် သေးသေးကလေးများဖြင့် မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မာရီနာအား ပြောလိုက်သည်။

‘ဂီ ချွဲကွက်ကို ကြည့်စမ်း သမီး၊ ဘာသဘောလဲ သမီး သိရဲ့လား၊ ဒီအကောင်ဟာ ချွဲဘောကို မဖြတ်ဘဲ ရေကို ကျော်လို့ မရဘူး၊ သူ ချွဲဘောကို ဖြတ်နိုင်ရင် ခြေထုတို့ ကျန်ရစ်မှာပဲ၊ ငါ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘သူ့ ကော့ကို မာရီနာက လက်ခံသည်။ သူ့ဖခင်ကြီးသည် မသိဘဲနှင့် မပြောဟု သူက ယုံကြည်သည်။ ဥရုဘေလာဗသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်နှင့်

ပန်နှင့် ဖြန့်ကားပြီး ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဆက်ပြော
သည်။

‘ဒါပေမယ့် အခု ခြေရာ မတွေ့ဘူး၊ ဒီအကောင်
ချောင်းကို ဘယ်နေရာက ဖြတ်ကူးခဲ့တယ်ဆိုတာ
တို့ မြင်ခဲ့ရပြီပြီ၊ ငါ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊
သူဟာ ရေတံခွန်ကို ဖြတ်ပြီး ဘယ် လိုနည်း နဲ့ မှ
မကူးနိုင်ဘူး၊ သူ ဘယ်လောက်ပဲသန်သန် အပေါ်
ကို ဆန်ကူးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အဲဒီလမ်းကို လိုက်ရင် သူ သေတင်း သူ တူးတာနဲ့
အတူတူပဲ၊ ဒီတော့ ဒီကောင် ဒီနေရာက ဘယ်မှ
မသွားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊
ဒီအကောင် ဒီနေရာမှာ မရှိဘူး၊ သူ ဒီနေရာကလဲ
ဘယ်မှ မသွားနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာ သဘော လဲ၊
သူ ဒီနေရာမှာလဲ မရှိဘူး’

ဤတွင် မာရီနာက ထပ်မြင်ချက် ပေးလိုက်
သည်။

‘ဒါဆိုရင် သူဟာ ရေတံခွန် တစ်ဖက်စွန်း
ကျော်ပြီး သွားတာဖြစ်မှာပေါ့ ဖေဖေ’

ဥရုဘေလာဗ က တော်တော်ကြာသည်အထိ
ဘာမှ ပြန်မပြော။ နောက်ဆုံးမှ ‘ငါလဲ အဲဒီလိုပဲ
တွက်နေတာပေါ့ သမီး၊ ဒီအကောင် ရေတံခွန်ကို
ဖြတ်ကျော်သွားတာ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ သမီး
ဒီမှာ နေရစ်၊ ငါ သွားကြည့်ထိုက်မယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဖေဖေ၊ မကောင်း ဆိုးဝါး
တွေနဲ့ တွေနေဦးမယ်’

မာရီနာက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်နိုင်ပါ
တယ်၊ ဒီတော့ သမီးက အဆိပ်ရွက် နည်းနည်း
သွားရှာချေ’

မာရီနာ အဆိပ်ရွက် ရှာရန် တွက်သွားသည်။
ဥရုဘေလာဗက ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
တောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အောက်ချင်း ငှက်
တစ်ကောင်ကို လေးနှင့် ပစ်ဖမ်း လိုက်သည်။
ငှက်ခြေထောက်ကို နွယ်ကြိုးနှင့်ချည်ကာ ချောင်း
ကမ်းပါးအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ
မှတ်သားထားသော ရေအိုင်နားသို့ ရောက်လာ
သည်။ ကြိုးစကို ကိုင်ထားပြီး အောက်ချင်းငှက်ကို
ရေထဲသို့ ချလိုက်သည်။

ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။ သို့ဖြင့် ငှက်ကို ရေထဲမှ
ပြန်ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ချောင်းအထက်ဘက် တစ်
နေရာသို့ လျှောက်လာပြီး စောစောကအတိုင်း
ငှက်သေကောင်ကို ရေထဲသို့ ချလိုက်ပြန်သည်။
ရေထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီး ပရန်ညာငါး
တစ်အုပ် ပေါ်လာသည်။ သင်တန်းခေးသွားလို
ထက်သော ၎င်းတို့၏ သွားများဖြင့် ငှက်သေကို
ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ ၁၅ စက္ကန့်အတွင်း ရေမျက်နှာပြင်

ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဥရုဘေလာဗသည် ကြီးစကို
ရေထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ငှက်တစ်ကောင်
လုံးတွင် အရိုးစုချည်းသာ ပါလာတော့သည်။

မာရီနာသည်အဆိပ်ရွက်များကို အိုးနှင့်ကျိုကာ
တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် မွှေ နေ သည်။ ။ ရှုံ့ ရောင်
တောက်ပြောင် လာသောအခါ ဥရုဘေလာဗက
စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး 'ကဲ...ရပြီ၊ ရပြီ'
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြက်တစ်ဆုပ်ကို စုပ်တံလုပ်ကာ
အောက်ချင်းငှက် အရိုးစုတွင် အဆိပ်ရည်များကို
သုတ်လိမ်းပြီး သစ်ကိုင်းတွင် ဆွဲချိတ်၍ ခြောက်
အောင် ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဥရုဘေလာဗ
သည် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
နေသည်။ အဆိပ်ရည်များ ခြောက်သွားသော
အခါ အရိုးစုများကို ပြန်ယူပြီး အပိုင်းကလေးများ
ချိုးကာ ဆွဲကြိုးကဲ့သို့ ကြိုးဖြင့် သီလျက် သွ.
လည်ပင်းတွင် စုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မာရီနာ
အား ပြောသည်။

'အိုးကို စပ်စပ် ဆေးပစ်လိုက်၊ နို့မဟုတ်ရင်
တောစောင့်နတ်တွေ စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်'

မာရီနာသည် အိုးကိုယူကာ သဲစိုစိုဖြင့် ပွတ်တိုက်
သည်။ တကယ်တော့ ကြို သို့ နတ်ကိုးခြင်းအလုပ်ကို
သူက အယုံအကြည် မရှိ။ သို့သော် အဆိပ်ရည်

ကျိထားသော ဆိုးဖြင့် စားစရာများ ချက်စားလျှင်
သေတတ်သည်ဟုတော့ သာသနာ ပြုတစ်ယောက်က
သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဖခင်
လုပ်တာ လုပ်သင့်လို့ လုပ်တာပဲ ဟူ၍ ပင် ကျေနပ်
လိုက်ရတော့သည်။

‘သမီး ဒီကစောင့်နေ၊ ငါ့မကောင်းဆိုးဝါးတွေ
ရှိတဲ့ အခေါင်းထဲ သွားကြည့်မယ်၊ အဲဒီမှာ
ကျားသစ်မကလေး ရှိနိုင်တယ်’ ထဲ့ စကားကြောင့်
မာရီနာ မျက်နှာညှိုးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
လည်ပင်းမှ အရိုးစုဆွဲကြိုးကို လက်နှင့် တို့ထိကာ
‘မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ငါ့ကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်
ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ အကာအကွယ် လုပ်ထားပြီ’

သူ ကျောက်ခေါင်းရိရာသို့ လျှောက်ထွက်သွား
သည်။ ရေသံများက မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်ဟည်း
နေသည်။ သူသည် အရိုးစုဆွဲကြိုးကို လက်ဖြင့်
တို့ထိပြီးနောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ‘အဆိပ်ရည်၊
အဆိပ်ရည်’ ဟူ၍ ပါးစပ်မှ အော်ရွတ်သွားသည်။
ကျောက်ခေါင်းထဲသို့ ငှက်ကြည့် လိုက် သော အခါ
ကြောက်စိတ်ပင် ဝင်လာမိသည်။ ကျောက်ခေါင်း
က အတော်နက်သည်။ ရေလုံးများ ချိတ်ခတ်ပြီး
အပေါ်သို့ ပြာထွက်နေသည်။ ရေပြာထွက်စု
တစ်ဝိုက်တွင် သက်တန်ဝိုင်းကြီး ပေါ်နေသည်။

ကျောက်ခေါင်းကို ရေလုံး ရှိက်ပုတ်သံများ ကျယ်
သည်ထက် ကျယ်လာသည်။

ကျောက်ခေါင်းသို့အဆင်းလမ်းက မတ်စောက်
ပြီး ချွဲတေ့နှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဥရုတေလာဗ
ချိတ် တွယ် ထား သော ကျောက် စွန်း ကြီး က
ရုတ်တရက် အောက်သို့ပုံကျသဖြင့် ဆူးချုံတစ်ချုံ
ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ တစ် ချုံ လုံး တိုင်
ပုရှက်နီများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူ့ လက်ထဲမှ
လေးကို လွတ်ချလိုက်ရာ သစ်ပင်မြင့်မြင့် တစ်ပင်၏
အကိုင်းတွင် သွားချိတ်နေသည်။ ဥရုတေလာဗ
သည် ခြေကုပ်ရသွားသောအခါ အောက်ဘက်သို့
ရေညှာဆင်းလာသည်။ သစ်ပင်ပေါ်သို့ မျောက်
တစ်ကောင်လို တက်သည်။ သူ့ အဖို့ လေး မရှိလျှင်
လူ သေ နှင့် အ တူ တူ ပင် ဖြစ် သည်။ သူသည်
ကျောက်ခေါင်း အောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ
ခြေတစ်ဖက်ကို ကျုံ့ထောထဲသို့ အ မှတ် တ မဲ့
ချထားရာ ခြေမျက်စိမှ ရုတ်တရက် ဖစ်ခဲနေပြစ်သွား
သဖြင့် လန့်ရွံ့ပင် အော်လိုက်မိသည်။ ကေန္တတော့
သူ့ကို မကောင်းဆိုးဝါး နှောင့် ယှက် ပြီ ဟု
ထင်လိုက်သည်။ သို့သော် ခြေထောက်ကံ ပြန်ရုပ်
လိုက်သောအခါ အဆိပ်ပြင်းသော မြေကလေး
တစ်ကောင် တန်းလန်းပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။ ခြေထောက် အပေါ်ပိုင်းသို့ တဖိုင်း

ရှိုးဖြင့် မြေဆိပ်တက်လာသည်ကို ခံစားရသည်။ သူသည် မြေကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ပြီး နောက် ခါးကြားမှစားကို နှုတ်ကာ စားဦးဖြင့်ခွဲချလိုက်ရာ မြေခေါင်းမှာ နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး ပြတ်ကျသွားတော့ သည်။

မြက်တောထဲတွင်လည်း တခြား မြေတွေ့ရှိနိုင် သေးသည်။ သူ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးလာခဲ့ သည်။ ရေညိုကွက်ကို နင်းမိပြီး ခြေချော်ကာ လဲကျသွားသည်။ မျက်လုံးထဲမှ အောင့်လာသလို လည်း ခံစားရသည်။ သို့ဖြင့် မြေ ကိုက် သော ဒဏ်ရာကို စားဖြင့် အ သာ ခွဲ လိုက် ပြီး နောက် သွေးကို စုပ်ပစ်ရန် ခြေထောက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မ ယူလိုက်သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာက အပြင်ဘက် ခြေမျက်စိဘေးတွင် ဖြစ်နေ၍ သူ့ ပါး စပ် နှင့် ထက်ပအောင် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် အနီးဆုံး ရေအိုင်ခွက် တစ်ခုသို့ တရွတ်ဆွဲလာခဲ့ပြီး ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်၍ ဒဏ်ရာကို ဖိကြိတ် သည်။ ရေအိုင်ထဲသို့ သွေးများ စီးကျသည်။ ခြေ တစ်ချောင်းလုံး နာကျင်လာသည်။ ချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ဒဏ်ရာကို ကျောက်ခဲနှင့် ထပ်၍ နာနာဖိပြန်သည်။ ရေအိုင်ထဲတွင် သွေးတွေ နီရဲ ကုန်သည်။

ခဏကြာတော့ နာကျင်မှုများ ပျောက်သွား
သည်။ သူသည် ရေအိုင်ဘေးတွင် ပက်လက်ကြီး
လန်ကာ မောဟိုက်နေသည်။ တင်ပါးကို မီးစနှင့်
ထိုးလိုက်သလို ခံစားရသည်။ မျက်လုံး တွေ
ပူနဲ့ဝေလာသည်။ 'မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ၊
မကြာခင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်' ဟူ၍ ပယောဂ
ဆရာများ ပြောဖူးသော စကားကို သတိရ
မိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ လေထဲတွင် လွင့် မျော နေသလို
ခံစားရသည်။ အသက်ကိုလည်း ပပ်ပန်းကြီးစွာ
ရှူရှိုက် နေရသည်။ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း လုံးဝ
ပိတ်သွားတော့မတတ် ခံစားရသည်။ ရပ်ကို ဖွင့်ပြီး
အသက်ကို ကြိုးစား ရှူရှိုက်သည်။ နာကျင်မှုက
ရင်ဘတ်အထိ ဆောင့်တက် လာသည်။ ကိုယ်ကို
တွန့်လိမ်ပြီး အော်လိုက်မိသည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က
ကောက်ကွေး နေသည်။ လည်ပင်း ကလည်း
တွန့်လိမ်ပြီး ကျိုးတော့မတတ် ခံစားရသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရွှံ့နစ်နေသည်။
နံ့တောင်းက နာလာပြန်သည်။ ဘယ်လိုမှ မအောင့်
နိုင်တော့၍ အော်ညည်း လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ
စီးကျလာသည်။ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနေလိုက်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တော့ထဲတွင် လူးနေပြီ။ နာကျင်
မှုက သည်းမခံနိုင် လောက် အောင် ပြင်းထန်

လာသည်။ မျက်စိထဲတွင် ကျားသစ် ခြေရာများ
မြင်ယောင်လာသည်။

ထို့နောက် သူ့ မျက်လုံးတွေ မှောင်ကျ
သွားတော့သည်။

၂၃

မာရီနာသည် သူ့ ဖခင်ကို မြင်လိုက်တော့ လန့်သွား
မိသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် သွားပြီး
မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်သည်။ ဥရုဒဘလာဗ
သည် ကျောက်ခေါင်း အစွန်တွင် လက်တစ်ဖက်ကို
ဆန့်တန်းလျက် မျက်မမြင် တစ်ယောက်လို ဒယ်း
ဒယ်င်နှင့် လျှောက်လာ သည်။ ခြေထောက်
တွင်လည်း ဒဏ်ရာတွေနှင့်။ ပြီးတော့ ဦးခေါင်းမှ
ခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ရှုံ့တူ ပေကျံနေသည်။
ဘယ်ဘက် ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး ထောင်ကိုင်း
ပြီး ပုရွက်နီ များနှင့် ပြုတ်ခဲ နေသည်။ ပခုံးနှင့်
ကျောကုန်းတွင် ပုရွက်မည်းများ တရွရွ တက်နေ
ကြ သည်။ ပုရွက် ကိုက်ရာ ကို လိမ်း ပေး ရန်
ဆေးရွက်ကြီးကလည်း ပရှိတော့။

မာရီနာက သူ့ ဖခင်ကြီးအား ပြေးဖမ်းပြီး
တခွံခွံဖြင့် ငိုလေ တော့ သည်။ ဖခင်ကြီးက
တည်ငြိမ်စွာဖြင့် နှစ်သိမ်းကား ပြောသည်။

‘သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး သမီး၊ ငါ့ကို
မြေကိုက်လိုက်တာ၊ အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ၊
မျက်လုံးတွေသာ....’

သူက မာရီနာအား ပုခွက်တွေ ကိုက်မည်စိုး၍
တန်းခွာလိုက်ပြီး မြက်ခင်း ပေါ်တွင် ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ခြေထောက်ကို ကိုင်မပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘ပေးစမ်း၊ သမီးအင်္ကျီက အဝတ် စ တစ် စ
ဆုတ်ပေးစမ်း’

မာရီနာက အင်္ကျီအနားကို ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီး
မီးဖိုနားသို့ သွားကာ အဝတ်ပေါ်တွင် ပြာတွေ
ထည့်ယူလာသည်။

‘သမီး လုပ်ပေးမယ်၊ သမီး လုပ်တတ်ပါတယ်’
ထို့နောက် သူက ဒဏ်ရာများတွင် ပြာသိပ်
ပေးရင်း ‘အဆိပ်တွေကို ကျွန်မ စုပ်ပစ်လိုက်ရင်
ကောင်းမယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့ဖခင်ကြီးက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘မလိုပါဘူး၊ သိပ်မကျေနပ်တော့ပါဘူး၊ ငါ
ရေထဲမှာ ညစ် ထုတ် ပစ် ခဲ့ပြီး ပြီ၊ မ ကောင်း
ဆိုးဝါးတွေ သောက်ကြလိမ့်မယ်’

သူက ပြေးပြီး ရယ်နေသည်။ မာရီနာ က
နားမလည်သလို ကြောက်တက်တက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ဒဏ်ရာ တွင် ပြာတွေ ထပ် သိပ် ပြီး
အဝတ်စနင့် စည်းပေးလိုက်သည်။

‘ဖေဖေက သိပ်ကြာနေတာကိုး၊ သမီး ပြင်
တွေးပြီး ပူလိုက်ရတာ’

ဥရှဘေလာဗက ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

‘ဟော...တွေ့လား၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အရိုးလဲ
မကျိုးပါဘူး၊ ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက် မိ လို့
အရေပြား နည်းနည်း ပွန်းသွားတာ လောက်ပါ’

တကယ်တော့ သူ့ ဒဏ်ရာ က တော် တော်
ပြင်းထန်သည်။ အကယ်၍သာ သူသာ လုပ်သင့်
လုပ်ထိုက်တာတွေကို မလုပ်ခဲ့လျှင် သူ့ အသက်
ရှင်နိုင်စရာ မရှိဟု ယုံကြည်သည်။

မာရီနာမှာ ဖခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘သမီးတို့ ဒီအလုပ်ကို စွန့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ် ဖေဖေ၊ ပျောက်သွားတဲ့ ကျားသစ်
နောက် လိုက်နေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့
ကော်ဖတ်ပင်တွေ သွားမှတ်တာပဲကောင်းပါတယ်၊
နော် ဖေဖေ နော်’

သူ့ဖခင်ကြီးက ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘ဒီကောင် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး သမီးရှဲ့၊
ဟောဟိုက ပေါင်မုန့်ပင်တောထဲ ဝင်သွားတာပါ၊
ငါ ခြေရာ တွေ တွေ ခဲ့ တယ်၊ ငါ ပြောတာ

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ ရေတံခွန်ကိုကျော်ပြီး သွားတာ၊
သူ နောက်ခြေတွေလဲ ဒဏ်ရာရနေတယ်။ သူ
ကျောဦးတောင် ကျိုးနေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။
ဒီကောင် ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်နဲ့
တွေ့မှာပါ။

မာရီနာက ငိုနေပြန်သည်။

‘ဒီကောင်မလေး ရူးနေပြီ ထင်တယ်။ ဘာ
ငိုနေရတာလဲ။ မကြာခင် နေဝင်တော့မယ်။ အဲဒီ
အချိန်ကျတော့ ငါ့မျက်လုံးတွေလဲ ပြန် မြင်
လာပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ ကျားသစ်မလေးကို
ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့။’

သို့သော် သူ့ ဗျက်လုံးများက နောက်တစ်နေ့
ကျတော့မှ လုံးဝဥဆုံ ပြန်မြင်သည်။ နေမုန်းတည့်
ချိန် ရောက်သော အခါ သူသည် ထိုင်ရာမှ
ကယိုင်ကပါး ထပြေး တုတ်တစ်ချောင်း ဖြတ်သည်။
ထို့နောက် လေးကို ပခုံးတွင် ချိတ်ပြီး တောင်ဌေး
အကူအညီဖြင့် ပေါင်မုန့်ပင်တောထဲ ဝင်သွားသည်။

မကြာမီတွင် သူ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ဒီကောင်ဟာ နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းကို
ထရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး သွားတာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ
သိပ်ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်သေမှာပဲ။’

ခြေရာများက သစ်တောကို ဖြတ်ပြီး အနောက်
ဘက် မြက်ခင်းပြင် ကျယ်ကြီး ဆီသို့ ဦးတည်

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

သွားသည်။ ဥရုဘေလာမသည် တောင်ငွေကို
တ ဧေါက်ဧေါက် ထောက် ကာ ခြေရာ အတိုင်း
လိုက်လာခဲ့သည်။ မာရီနာလည်း သူ့ နောက်မှ
ဆက်လိုက် လာသည်။

၂၄

ဥရုဘေလာမ ထင် သ လို ဘီချူး၏ ကျောရိုး
မကျိုးပါ။ အာရုံကြောများ ခွံတုပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
နာကျင်နေသည်။ သို့သော် စိတ်ကို တင်း၍ သူ
ရွေ့သွားသည်။ အင်အားကို ညှာသုံးပြီး တရွေ့ရွေ့
ရွေ့သည်။ သူ ရွေ့သွား၍ အသံပလံပြစ်မှာကိုပင်
ဂရုမစိုက်မိတော့။ သို့သော် အကယ်၍ ရန်သူနှင့်
ကြုံလျှင် တိုက်ခိုက် နိုင် လောက် အောင် တော့
အင်အားတွေ ရှိနေသေးသည်ဟု သူ့ ကိုယ်သူ
ယုံကြည် သည်။ အနည်းဆုံး ထွက်ပြေးနိုင်သည့်
အင်အားတော့ ရှိသေးသည်ဟု ထင်သည်။ သူသည်
စိတ်ရော ကိုယ်ရော ဗဟိုမသာ ပြစ်နေသည်မှာ
မှန်သည်။ သို့သော် အားမာန်၊ ယုံကြည်မှုနှင့်
စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာမှုကတော့ အပြည့် ရှိနေသည်။

ရပ်ဘတ်မှ နာကျင်မှုများ ပျောက်သွားကြပြီ။
မကြာမီ နောက်ခြေ များလည်း ယခင်ကထက်
လှုပ်လို့ရှားလို့ လွယ်ကူလာသည်ကို သတိပြုမိသည်။

နာကျင်နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း အနာကို သည်းခံပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေလျားနည်းကို သူ ကောင်း
ကောင်း နားလည်လာသည်။

ယခုအခါ တောကလည်း ယခင်ကလောက်
မထူတော့။ တဖြည်းဖြည်း ပါးလာပြီး ခြောက်သွေ့
မှုလည်း ရှိလာသည်။ ဆူးချုံနွယ်ပင် များလည်း
ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိတော့။ ငှက်ပျောပင်များ၊
သရက်ပင် များနှင့် ပေါင်မုန့်ပင် များလည်း
မရှိကြတော့။ တောသံ တောင်သံ များပင်
ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကို
ဖြတ်ပြီး လေညှင်းတိုက်စေသံ သဲ့သဲ့သာ ပေါ်ထွက်
နေသည်။ ဤအသံကား ရင်းနှီး ကျမ်းဝင်သော
အသံ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာမှ ရွှေသို့ မျှော်ကြည့်
လိုက်လျှင် တပြန့်တပြော ကျယ်ဝန်းလှသော ဝါညို
ရောင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို မြင်နေရပြီ။ ဝေးလံ
လှသော တစ်ဖက်အစွန်းတွင် ရေမြောင်း ချောင်း
ကန်များ စတင်သည်။ ထိုမှ အလွန်တွင် ကား
သူ့ အိမ်၊ သူ့ လိုက်ခေါင်း တည်ရာ တောင်တန်းကြီး
ရှိလေသည်။

၂၅

မာရိနာသည် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး တုန်ခါသွား
သည် အထိ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ သူ့

ရုပ်သွင်သည် ကလေးဆန်သော အမူအရာများ
ပျောက်ကွယ်သွားကာ အရွယ်ရောက်ပြီးသော
မိန်းမတစ်ယောက်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။
ထို့နောက် ကလေးဆန်ဆန် ပြုမှုလှုပ်ရှားလိုက်
သော အခါ လူကြီးဆန်သော အသွင်အပြင်များ
လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြန်သည်။

သူသည် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးဆီသို့ မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဥရုဒေသလာဗနှင့် မာရီနာတို့သည်
တောတွင်းနေ အင်ဒီးယန်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏ အိမ်သည် တောထဲမှာသာ ရှိသည်။ သူတို့
မအုတ်ဖူးဆေးသော ဤဒေသသည် သူတို့အဖို့

အန္တရာယ်မျိုးစုံနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်။ ဤ
ဒေသတွင် အန္တရာယ်မှ ပုန်းကွယ်စရာ သစ်ပင် မရှိ၊

ရေငတ်လျှင် သောက်စရာ ရေ မရှိ။

ဤမျှ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဒေသကို သူ့
ဖခင်ကြီး အနေဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဖြတ်ကျော်

လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု မာရီနာက အလေးအနက်
မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ မျှော်လင့်ချက်မှာ

မျှော်လင့်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ
အကောင်အထည် မပေ၍ နိုင်သော မျှော်လင့်ချက်

မျှသာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့
ဖခင်ကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို မာရီနာက သိပြီးသား

ဖြစ်သည်။ သူ့ ဖခင်ကြီးသည် အခက်အခဲကို လွယ်လွယ်နှင့် စွန့်လွှတ်တတ်သူ မဟုတ်။ အခက်အခဲ ကြုံရလေလေ သူ့ မာနက ကြီးမားလာလေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် သေဘေး ကြုံရမည် ဆိုသည့်တိုင်အောင် နောက် မဆုတ်တတ်သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

ဥရုဒဘလားသည် သစ်ပင် အောက်တွင် ထိုင်ရင်း အဝေးကုန်လျက် ရှိသည်။ သူသည် နေရာမှ ထ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေသည်မှာ တော်တော် ကြာသွားပြီ။ သူ့ သမီးငယ်အား အသိမပေးသေးသော်လည်း သူ့ စိတ်ထဲကတော့ လွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

မာရီနာက ဖခင်ကြီးဘေးတွင် ထိုင်ရင်း မြေကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့် ရေးခြစ် ကစားနေသည်။ ဖခင်ကြီးက စကားပြောလိုဟန် မရှိသော်လည်း မာရီနာက စ၍ ပြောလိုက်သည်။

‘လွင်ပြင်ကြီးက အန္တရာယ် များပါတယ် ဖေဖေ၊ ချေလဲ မရှိဘူး’

‘အန္တရာယ် မများပါဘူး’ ဥရုဒဘလားက ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ‘မိလွင်ပြင်ကြီး အကြောင်း တို့ မသိသေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိတာ၊ မသိသေးတာကို ကြောက်နေရင် အလကားလူ

၀၀၀၀၀၀

ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဘာအန္တရာယ်တွေ ရှိနိုင်
မှာလဲ၊ လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ ဘာအကောင်တွေမှ
မရှိဘူးဆိုတာ သမီးလဲ သံသားပဲ’

‘အဲဒါကြောင့် သမီး ပြောတာပေါ့၊ ဘာ
အကောင်မှ မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် သမီးတို့လဲ ဘယ်လို
နေနိုင်ပါ့မလဲ...’ မာရီနာက ကျိုးကြောင်း
ညီညွတ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ အန္တရာယ်ကို မာရီနာက ကြိုတင်
တောင်းဆိုပြီးဖြစ်သည်။ တောတွင်းသား အင်ဒီးယန်း
တို့သည် နေပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် မရှိကြချေ။
တောရိပ်တောင်ရိပ်ထဲတွင်သာ နေထိုင်ကြသူများ
ဖြစ်၍ နေပူထဲသို့ ခဏ ထွက်လိုက်လျှင်ပင် အရေ
ပြားတွေကို နေပူလောင်ပြီး မနေတတ်မဆိုတတ်
အောင် ခံစားရတော့သည်။ ထို့ပြင် မှက်၊ ခြင်
စသော အင်းဆက်ပိုးကောင် တို့၏ အန္တရာယ်
ကိုလည်း အင်ဒီးယန်းများ အလွန် ကြောက်ကြ
သည်။ အထူးသဖြင့် ပုရွက်ဆိတ်များကို ပို၍ပင်
ကြောက်ကြသေးသည်။

‘သမီးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး’ ဥဗျဘေလာဗက
တည့်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘တလောတုန်းက
ရွာထဲက လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားခဲ့ဖူးပါပြီ၊
ရေပါသွားရင် ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးတဲ့၊
တို့လဲ ရေတွေ လုံလောက်အောင် ထည့်ယူသွားကြ

မ္မာပေါ့၊ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူတွေ ပြောတဲ့အတိုင်း
လိုက်ကြည့်တာ မနားပါဘူး' သူက အဝေးမှ
သစ်ပင်တန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း..... 'ဟောဟိုမှာ
သစ်ပင်တွေ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ
ချောင်းတွေ မြစ်တွေ ရှိမှာပါ၊ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရ
သလိုပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဝေးစရာရာ၊ ရေရာ၊ အိပ်
စရာရာ အားလုံး ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်'

မာရီနာ၏ မျှော်လင့်ချက်များ၊ အားလုံး
လွင့်ပြေသွားသည်။ သူက စိတ်ပျက် လက်ပျက်သံ
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

'ကျားသစ်လို တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင် အနေနဲ့
ဒီလွင်ပြင်ကြီးကို နေမပူခင် အမြန်ဆုံး ပြတ်ကူး
နိုင်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်...' သူက ဖခင်ကြီး၏
ခြေဆောက်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး 'ဖေဖေက
ဒီခြေဆောက်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြန်မြန်
လျှောက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ'

'ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျားသစ်က သေတောင်
သေနေပြီ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မြက်ရှည်တောထဲမှာ
စန့်စန့်ကြီး လဲနေရာပေါ့၊ သို့က ဒီအထိ ခရီး
ပေါက်လာပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ ကောင်းပါ
မလား၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကျားသစ်ရေကို စွန့်ပစ်ခဲ့မို့
ကောင်းပါလော့၊ အဲဒါဆိုရင် စွန့်ရတဲ့ တခြား
လူတစ်ယောက်ယောက်အတွက် တမင် ထားပစ်ခဲ့

သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့ 'သမီး' သူက လက်ညှိုးထိုး
ပြရင်း 'ဟောဟိုမှာ တွေ့လား၊ ခြေရာတွေက
ရှင်း နေ တယ်၊ လွယ် လွယ် နဲ့ လိုက် သွား ရဲ့ ပဲ၊
ဒီအကောင်ဟာ ခုနကပဲ မြက်တောထဲ ဝင်သွား
ခါစ နို့သေးတာ' ထိုနောက် လက်ထဲမှ တုတ်ကို
ငွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး 'သူဟာ ဟောဟိုဘက်က လာပြီး
ဟို စိမ်းစိမ်းစိုစို မြင်နေရတဲ့ ဘက်ကို သွားတာ၊
အဲဒီမှာ ငှက် ပျော့ပင် တွေ ရှိ တယ်၊ ချောင်းလဲ
ရှိတယ်၊ သူ အဲဒီကို ဦးတည်ပြီး သွားတာ၊ တို့ကလဲ
အဲဒီကို လိုက်သွားရဲ့ပဲ'

'သူက မြက်ရှည်တောထဲက ပြန် လှည့် ပြီး
သမီးတို့ ဖြတ်လာတဲ့ချောင်းကို ပြန်လာချင် လာမှာ
ပေပေ

'ဟင့်အင်း မလာနိုင်ဘူး၊ ငါ ပြောခဲ့ပြီပဲ၊
ဒီအကောင်ဟာ လမ်းကို ကွေ့ကောက်မသွားဘူး၊
ဖြောင့် ဖြောင့် တန်း တန်း သွား နေ တာ၊ သူ
တောင်တန်းဆီကို သွားနေတာ၊ အဲဒီမှာ သူ နေရာ
ရှိတယ်၊ ဒါတော့ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊
ငါ ပြောတာ မလွဲနိုင်ပါဘူး'

သို့သော် သူ ခြေထောက်က မတ်တတ်ရပ်လို့ပင်
မရ။ သူ အနေဖြင့် သူ့ မာနနှင့် ညီမျှသော
အကြောင်း ပြချက် ကို ရှာ၍ မ ရ နိုင် တော့။
ဤအချက်ကို မာရီနာက ကောင်းစွာ သိ သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ရှက်ရှက်နဲ့ပင် ပြောလိုက် ခ
တော့သည်။

‘ဖေဖေက မကြောက်ပေမယ့် ဖေဖေသမီးက
ကြောက်တယ် ဖေဖေ၊ ဒီ လွှင် ပြင် ကျယ် ကြီး ကို
သမီး မဖြတ်ရဲဘူး’

ဥရုဘေလာဗက သမီး ငယ် အား လက်ဖြင့်
အသာပုတ်လိုက်ပြီး

‘ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ သမီး၊ ဖေဖေ
ပါလာပဲ၊ ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး’

မာရီနာက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နေထုမှ
ထထွားကာ မီးဖိုသည်။ ထိုနောက် ကော်ဖီအိုးကို
တည်သည်။ ကော်ဖီ ဆူသောအခါ ဖခင်ကြီးထံ
ယူလာပြီး ပေးသည်။ ဖခင်ကြီးက ကော်ဖီကို
ဖြည်းဖြည်း သောက်နေသည်။ သူ့အတွက် တန်ဖိုး
ရှိသော အချိန်တွေ ကုန်သွားပြီ။ အချိန်ကုန်သွား
သည်နှင့်အမျှ သားကောင်အနေဖြင့် အင်အားတွေ
ပြန်ပြည့်လာနိုင်သည်။ ဤအချက်ကို တွေးပြီး သူ
စိုးရိမ်မိသည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် ရှိသေး
သည်။ ကျားသစ်တွေက မြွေတွေလိုပင် တစ်ကောင်
နှင့် တစ်ကောင် သဘာဝချင်း မတူကြဟူသော
အချက်ကို သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူသည်
ဤ ကျားသစ်မကလေးကို လေးစား ချင် စိတ်ပင်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ကွေးထပ်

လျက် ကျောက်ခေါင်းထဲမှ သူ တွားထွက်လာ
ခဲ့ရပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပြီး သူ တွေးမိ
သည်။ ဤ ကျားသစ်မကလေးသည် နောက်ခြေ
များကို အဆုံးမပြုဘဲ ချောနေသော ကမ်းပါး
စောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ တက်နိုင်တာလဲ။
အစာရေစာ မစားရဘဲ ဒီသတ္တဝါ ဘာကြောင့်
ဒီလောက်ထိ အသက်ရှင်နေရတာလဲ။

သူက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်
သည်။

‘တို့နှစ်ယောက်စလုံး သန်မာတယ်၊ ကျားသစ်မ
ကလေးရော ငါရော သန်မာတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ငါက သူ့ထက် ပိုပြီး သန်မာတယ်’

လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးသည် သူတို့ နှစ်ယောက်
အတွက် အားပြိုင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ ဤ လွင်ပြင်ကို
ကျားသစ်မကလေးက အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်
နိုင်ခဲ့လျှင် ဥရှုဘေလာဗ အနေဖြင့် သားကောင်ကို
ဘယ်တော့မှ ရွာတွေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။
သို့သော် လွင်ပြင်၏ အခြား တစ်ဖက် သို့
သားကောင် မရောက်မီတွင် သူက လိုက်၍မိခဲ့လျှင်
မူကား.....။

ဥရှုဘေလာဗသည် သစ်ပင်တွင်ကျောမိုထိုင်ရင်း
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထိုဒနာက် သမီး
ငယ်အား အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘တို့ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ကြမယ်။ မနက် နေရောင်
လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လွင် ပြင် ကို ဖြတ် ပြီး
သားကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်’

ထိုနောက် သူသည် မီးစိုနားသို့ တွားသွားပြီး
ပြာပူနှေးနှေးထဲတွင် သူ့ ခြေထောက်ကို ချသည်။
မာရီနာက ဖခင်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို ပြာတွေနှင့်
ပွတ် လူး ပေး သည်။ အပ် ဒီး ယန်း ကြီး သည်
ခြေထောက်ကို ပြာလိမ်းခံရင်း စိတ် ကူး ယဉ်
အိပ်မက် မက်နေသည်။

ကျားသစ်ရေကို ထမ်းပြီး သူ့ရှာသို့ပြန်ရောက်
သွားသော အခါ ရွာ မှ လူ တွေက သူ့အား
သူ့ရဲကောင်းကြီးပမာ ဝိုင်း၍ ကြည့်နေ ကြပုံကို
စိတ်ကူးဖြင့် အိပ်မက် မက်နေသည်။

၂၆

သီချင်းသည် အဆုတ်တွေ ပြုတ်ကျကော့မတတ်
အတင်းပြေးသည်။ ပထမတွင် ခြေလေးချောင်း
စလုံးကို စုံချပြီး ပြေးသည်။ နာကျင်မှုက မခံမရပ်
နိုင် လောက် အောင် ပြင်း ထန် လာ သည်။
သည် တော့ မှ ညှာ အက် ရှေ့ ခြေ ထောက် ကို
ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ပြီး ခြေ သုံး ချောင်း တည်း နှင့်
ဆက်ပြေးသည်။

၀၃၇

၀၀၃၅၀

မြက်ရှည် တောကို အကင်းတိုး ဝင် တော
မြက်ဝင်ရှည်ကြီးများက သူ့အပေါ် အုပ်မိုး
နေကြသည်။ လမ်းပေါ်က ရသားသည် နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဦးတည်ရာသို့ စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။
သွယ်လျသန်မာသော မြက်ပင်ရှည်များသည် သူ့
ရွှေတွင် ပြားခနဲ ပြားခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

အတော်ကလေး ကြာ သွား ပြီးသော အခါ
ဦးတည်ရာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းရန် သဘာဝ
အသိစိတ်က အလိုလို ပြောလာသည်။
ဘေးတစ်ဖက်ကို ကျေဝိုက်ပြီး ဆက်ပြေးသည်။
ငှက်ပျောတောဘက်သို့ ဦးတည်သော မူလ
လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။
ထိုနေရာတွင် ချောင်း ရှိသည်။

လွင်ပြင် အလယ်တွင် သစ်ရွက်အုပ်ဆိုင်ကော
လိလိကြီး တည်ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
တော့ရသည်။ သစ်ပင် ခြေရင်းတွင် လှည့်ပတ်ပြီး
ရေ ရှိရှိ အနံ့ခံကြည့်သည်။ ဘာအနံ့မှ မရ။ သူ
သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်သည်။ သစ်ကိုင်းကြီး
ပေါ်တွင် ပြား ပြား ဝပ်ကာ တရွေရွေ
ရွေလာသည်။ လေထဲတွင် မကြာခဏ အနံ့ခံ
ကြည့်သည်။ လေက သူ့နောက်ဘက်မှ ညှင်းညှင်း
သာသာ သုတ်ဖြူးနေသည်။ သူ့နောက်မှ
လိုက်လာသော ရန်သူအနံ့ မရ၍ ဝမ်းသာ

သွားသည်။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် မေးတင်ပြီး
မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ နေက
သူ့ခေါင်းပေါ် ထောက်နေပြီ။ ဤအချိန်တွင်
လှုပ်ရှားသွားလာရန် မကောင်းတော့။

သို့နောက် ရုတ်တရက် လည်ဆံ့ မွေးများ
ထောင်သွားပြီး ကြောက်စိတ် ဝင်လာမိသည်။
အောက်ဘက်မှ အနံ့သစ် တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ထောင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို အနံ့လာရာ
ဘက်သို့ စူးစိုက်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
အဝါရောင် မြက်ခင်း နောက်ခံတွင် လှုပ်ရှား
နေသော အမည်းကွက်များကို မြင်လိုက်ရသည်။
ဆက်တိုက်လိုပင် ခွေးဖောင်သံများ ပေါ်ထွက်
လာကြသည်။

သူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး
မြက်တော့ကို ဖြတ်၍ ပြေးပြန်သည်။
ကြောက်စိတ်ကြောင့် အပြေးက မြန်ဆန်လှသည်။
ခွေးတွေက သူ့အနံ့ကို ရသွားကြပြီ။

ခွေးတွေက စုစုပေါင်း ၁၂ ကောင်။ အမြဲတမ်း
သားကောင်လိုက်နေရသောကြောင့် နံရိုးကျဲကျဲနှင့်
ပိန်ညော့နေကြပြီ။ သူတို့၏ အညှိရင့်ရောင်
အမွှေးများက ရှည်လျားပြီး ညစ်ပတ်ပေခရ
နေကြသည်။ နှုတ်သီးများက စုတ်ချွန်းချွန်း။

နားရွက်တွေက ဦးခေါင်း နောက် သို့ လန် ကာ
ပြားကပ်နေကြသည်။ ရွှေဆိုးမှ ခေါင်းဆောင်
ခွေးသည် ရွှေခြေ နှစ်ချောင်းကို တုံ့ခနဲ အရှိန်
သတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို နောက်သို့ လှည့်လျက်
ကျယ်လောင်စွာ အူလိုက်သည်။ နောက်လိုက်
ခွေး များက သားကောင် ခြေရာ အတိုင်း
ပြေးလိုက်ကြသည်။

ခွေးသုံးကောင်ကို သားကောင်နောက်လိုက်ရန်
အထူး လေ့ကျင့် ပေးထားသည်။ သူတို့က
သားကောင်ကို အထေ ဖြစ်စေ အရှင် ဖြစ်စေ
မိအောင် ဖမ်းပေးရန် ဖြစ်သည်။ မုဆိုးက
မြင်းစီး၍ ရွှေမှ သွားသည်။ နောက်လိုက်
ခွေးများက မုဆိုးနောက်မှ လိုက်ကြသည်။ သူတို့
နောက်ကမှ ခေါင်းဆောင်ခွေးက လမ်းကြောင်းကို
ထိန်း၍ လိုက်လာသည်။ လမ်းကြောင်းအတိုင်း
မလိုက်သော ခွေးကို ခေါင်းမှုဆောင် ခွေးက
ကိုက်သတ်မည် ဖြစ်သည်။

မုဆိုးက ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားမည်းသည်။
ကာ ကိ ရှပ် အင်္ကျီ နှင့် ဆောင်းဘီ စုတ် ကို
ဝတ်ထားသည်။ သူသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ
ခုန်ဆင်းကာ မြေကြီးပေါ်တွင် လေးဖက်
ထောက်လျက် သားကောင် ခြေရာကို စစ်ဆေး

ကြည့်ရှုသည်။ ထို နောက် နောက် ဘက် သို့
လှည့်ကြည့်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျားသစ်ဟေ့...ကျားသစ်...ကျားသစ်’

သူသည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်သို့ သက်သောင့်
သက်သာ ပြန်လည် ခုန်တက်ပြီး မြင်းပုကလေးကို
ကြိမ်သွင်းကာ ရွှေသို့ ခုန်းစိုင်းနှင်သွားသည်။

နောက်လိုက် မုဆိုးများကလည်း ရယ်မော
ဟစ်အော်ကာဖြင့် ကျားပုတ်သီးများကို လေထဲတွင်
ဝှေ့ယမ်းရင်းခေါင်းဆောင်မုဆိုးနောက်မှ ခုန်းစိုင်း
လိုက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ခိုးအားငှက်နှင့်
ငှက်ကုလားအုတ် လိုက်ရန် ထွက်လာ ကြသော
ပေါင်းနှင့် အင်ဒီးယန်းကပြား ကောင်းဘွဲ့ပြင်များ
ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် ကျား သစ် နှင့် ခွေး များ
ဖြတ်သွားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း မြင်းကို
ခုန်းစိုင်းကာ တပျော်တပါး လိုက်လာကြသည်။
မုဆိုးတစ်ယောက်က ဆိုလျှင် ဓားမြှောင်အသွားကို
သွားနှင့် ကိုက်၍ ခုန်းစိုင်းလာသည်။

ခွေး ဟောင် သံ များ ပြောင်း သွား သည်။
သားကောင်ကို မိတော့မည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်က
အချက်ပြလိုက်သည်။ နောက်သုံး ယောက် က
မြင်းများကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး စကားဝိုင်းပွဲ
လိုက်ကြသည်။ ခွေးများက ကျားသစ်ကို ဝိုင်း၍

တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ မှ ဆိုး သုံး ယောက် က
ကျားသစ်၏ ခြေထောက်ကို ကျားပွတ် သီး ခြင်္စင်
ဝင်ရိုက်ကြမည်။ ထို့နောက် တစ် ယောက် က
ကျားသစ်လည်ပင်းကို ဓားမြှောင်ဖြင့် လှီးဖြတ်
လိုက်မည်။ ဤတွင် အလဲလိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားမည်။
အလွန်လွယ်ကူသော အလုပ်ပင် ဖြစ်သည်။

၂၇

ဘီချူးသည် အသက်လ၍ ပြေးရင်း အသက်ကို
ကြိုးစားပြီး ချွန်နီ နေရ သည်။ သူ့ ရွှေတွင်
မြက်ပင် ရှည်ကြီးများ မရှိကြတော့။ သစ်တော
ထဲသို့ ဝင် ရန် တစ် မိုင် သာ သာ က လေး သာ
ကျန်တော့သည်။

သူသည် ခေါင်းနှင့် အခြီး တို့ ကို ကိုယ်နှင့်
တစ်ဖြောင့်တည်း ဖြစ်နေအောင် မြေကြီးနှင့် ကပ်
ထားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှ ညှပ်၍ လိုက်လာသော
ခွေး နှစ်ကောင်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်
ကြည့်နေရသေးသည်။ နောက်ဘက် အဝေးဆီမှ
လူတွေ အော်ဟစ်သံနှင့် မြင်းခွာသံများ ကြားရ
သည်။ သူ့ ခြေထောက်များ အရှိန် လျော့
လာသည်။ ခွေးတွေ ပြေးနှုန်းက သူ့ ပြေးနှုန်း
ထက်တောင် ပို၍ မြန်လာသည်။ သူ့ ဝမ်းဗိုက်မှာ

အနာပွင့်သွားသဖြင့် ပါးစပ်မှ သွေးတွေ ထွက်လာ
 ကြပြန်သည်။ နာကျင်မှုက မခံမရပ် နိုင်စေောင်
 ပြင်းထန်လာသည်။ သို့သော် သူက အပြေးမရပ်။
 အန္တရာယ် ကင်း မည့် တောထဲသို့ ရောက် ရန်
 အလွန် နီးကပ်နေပြီ။ သူ လှည့်ပြား ခံလိုက်ရ
 ကြောင်း ရုတ်တရက် သိလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်
 ခွေးသည် ရိုးရိုး ပြေးလာရာမှ လမ်းကြောင်း
 ပြောင်းကာ တေးမှစိုက်၍ ဘီချူးဆီသို့ တန်းတန်း
 မတ်မတ် ပြေးလာနေသည်။ သူ မျက်လုံးတွေက
 အရောင် တလက်လက် ထွက်နေသည်။ သွားတွေက
 ပွေးပွေးပြူကော ချန်မြဲနေသည်။

ဘီချူးက ရှောင်ပြေးတော့ဘဲ ရန်သူကို
 ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ရွှေခြေနှစ်ချောင်းကို
 ဆန့်ပြီး ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ခွေးနှင့် ဘီချူးတို့
 နှစ်ကောင်စလုံး လေထဲတွင် ပက်ပင်းဝင်တိုက်
 မိကြသည်။ ဘီချူး နောက် လန် ပြီး လှိမ့်သွား
 သည်။ ချန်ထက်သော သွားများကဲ့ သူ
 လည်ပင်းကို စူးဝင်ကြသည်။ သူက နောက်ခြေ
 နှစ်ဖက်ကို စုပြီး အောက်မှနေ၍ တအား ကုပ်ဆွဲ
 လိုက်သည်။ သံမဏိလို မာကျောလော ခြေသည်း
 များက ခွေး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဆွဲပွင့်လိုက်သည်။
 သူ မြေကြီး ပေါ် တင် ကမန်း ကတန်း ခြေစုံ

ရပ်လိုက်သည်။ ခွေးသည် မိုက်ပေါက်ပြီး မြေကြီး
ပေါ်တွင် လဲနေပြီ။

ဘီချူ။ သုတ်ခြေ တစ် ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့
သည်။ မကြာမီတွင် ချောင်းနားသို့ ရောက်လာ
သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော ခွေးတွေ
ရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခုန်ဆင်းကြသည်။
သို့သော် ဘီချူ က ခွေးတွေထက် ရေ ကူး
မြူးသည်။ မြင်းတွေ ရေထဲ ခုန်ဆင်းသံနှင့် ကူတွေ
အော်ဟစ်သံများ ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာသည်။
သူ ခေါင်းမတ် လည်က တစ်ဝိုက် မြည်သံလိုလို
ကြားလိုက်ရပြီး တွန့်ခနဲ ထစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

ကံဘားလျှော်စွာပင် တစ်ပက်ကမ်း၌ လဲကျ
နေသော သစ်ပင် တစ်ပင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
သူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့ပြီး
ငှက်တစ်ကောင် ပမာ အစ်ကိုင်းတွေ ကြားထဲ
ချောခနဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ
စိတ်ချသွားရပြီ။ သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် မြာ မြား
ဝပ်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ
ရွှေထုပ် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ပြောရိလက်
နေသည်။ သူ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်
သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင် ထပ်၍ တွေ့သည်။ သစ်ပင်မှ
တစ်ဆင့် တွယ်ကပ်ပြီး ကျောက်ဆောင် ပေါ်သို့
တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ မကြာမီတွင်

ကျောက် ဆောင်
ကိုယ် ရှိန် သတ်ပြီ
နောက်တွင် တ
မုဆိုး ခွေး ဝ
ခွေးယောင်ဆီ
တဟားဟား ဝ
ကျောက်ဟော
စေးရွှံ့ သွားသ
သိရူးသည်
အပေါ်မှ အုပ်စိုး
ပေါ်တွင် ရပ်နေသည်
သည်။ ကိုနောက် စူးဝေ
သည်။ အတော်ကလေး
ရွှေသည်။ ခြေလက်များ
ဖြစ်နေသည်။ ချောင်းဝေ
ပေးလိမ့် သွေးတွေ ကျလာ
အိုင်ကမ်းတွင် ရေ တဝ
အရိပ်ရသော ဝှက်ပျော
တူးလာခဲ့သည်။ လွဲအိ
တစ်ဘက် လိကျသွားဝေ
တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်
သည်။ ခွေးကိုက်ထားသေး
ဖြစ်သည်။ နားရွက်နေခက်

သူ တော် တော်
င် သူ အိပ်ပျော်

ယခု အကြိမ်
ရှာက် ခဲ့ စ ပူး။
စကျစ်ပါအောင်
ပြားပြားဝပ်နေ
ပြီး ဆုတောင်းနေ
ပြောင်း ပါ စေ နဲ့....။
ပါစေနဲ့....။
တာသာ ဖြင့် ရယ်ရယ်
များ ကြားနေရသည်။
ဟိန်းဟောက် ဆဲဆို
သည်။ မှ ဆိုး များ သည်
နသော နေရာနှင့် မနိုး
ဖြတ်မောင်းသွားကြခြင်း

ဝသက်ပင် မရွှေမိအောင်
ပးဘဝတုန်းက ရွာထဲကို
လည်း ဤ အ တိုင်း ပင်

ငြိမ်နေခဲ့ရသည်။ သူသည် မျက်တောင်ပင် မခတ်ရဲ
သည်အထိ ကြောက်လန့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံး
များက မာရီနာ၏ နောက်စေ့ကို စိုက်ကြည့်နေ
ကြသည်။ မာရီနာလည်း သူ့ လိုပင် အလွန်
ကြောက်လန့်နေသည်။

စပိန်ကပြား ကောင်းဘွဲ့ပြင်တွေ့ ယခုကဲ့သို့
ရောက်လာကြခြင်းမှာ တော နက် ထဲ ကို သွား ပြီး
အင်ဒီးယန်းတွေကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း
သုတ် သင် ချေ ဟူ၍ တစ် ယောက် ယောက် က
လက်ထောက်ချလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကို
ဥရုဘေလာဗ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ဤသတင်းသည် ရွာထဲတွင် လူတိုင်းပါးစပ်ပျား
သို့ ရောက်နေသည်။ စပိန်ကပြား ကောင်းဘွဲ့ပြင်
များက အင်ဒီးယန်း လူဆိုးတွေထက်ပင် ပိုဆိုး
သေးသည်ဟု လူ ကြီး တွေ က ပြော ကြ သည်။
အင်ဒီးယန်း လူဆိုးတွေက ယော ကျား တွေ ကို
ကျွန်လုပ်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို သူတို့၏ သားများ
နှင့် ပေးစားကြသည်။ ဤလုပ်ရပ်မှာ တစ်နည်း
အားဖြင့် ခံ သာ သေး သည်။ စ ပိန် က ပြား
ကောင်းဘွဲ့ပြင်တွေ့ကမူ အင်ဒီးယန်းတွေကို ဘာ
အကြောင်းမှမရှိဘဲ အပျော်သဘောဖြင့် လိုက်ထတ်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥရုဘေလာဗသည် သမီး ငယ်၏ လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်နေ
သည်။ စိတ်ထဲကလည်း မြင်းစီးသမားတွေ သူတို့
သားအဖ၏ အနံ့ မရနိုင်အောင် လေးကြောင်း
ပြောင်းမသွားပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေ
မိသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် သူတို့ သား အဖ
ဝပ်နေသောနေရာနှင့် အလွန်နီးကပ်စွာ ဖြတ်သွား
ကြသည်။ သူတို့၏ ချွေးနံ့များပင် ရသည်။ သို့သော်
ကံကောင်းထောက်မ၍ လေကြောင်းက မပြောင်း။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် အ သံ တွေ ဝေး ၍ ဝေး ၍
သွားကြသည်။ ဥရုဘေလာဗတို့ သားအဖသည်
နေဝပ်သည်အထိ ထိုနေရာတွင် ဝပ်မြဲ ဝပ်နေ
သည်။

အန္တရာယ် ကင်းပြီဟု စိတ်ချရသော အချိန်
ရောက်တော့မှ ဝပ်နေရာမှ ပြန် ထ ကြ သည်။
အသံပလံများကို နားစွင့်ကြသည်။ လေ ထဲ တွင်
အနံ့ခံကြည့်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဥရုဘေလာဗက တုန်ယစ်သော
အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ထို့ မိနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊
မိမ္မာ ညအိပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရွှေမှာ ရေရှိ

နိုင်တယ်၊ အဲဒီရောက်ရင်တော့ ဒီ ကောင် တွေ
အန္တရာယ်ကို ကြောက်စရာ မရှိတော့ဘူး'

မာရီနာမာ ကြောက်လှန့်၍ တာမ ပြန်ပပြော
နိုင်အောင် ပြစ်နေသည်။ သူ့ ဖခင်ကြီးက ရှေ့မှ
မြန်မြန် လျှောက် ပြီး သူက လည်း နောက်မှ
သုတ်သုတ်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးမှာ ခြေးစောက်
နာနေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံး
တွင် အခြားတစ်ဖက်မှ တောစပ်သို့ ရောက်လာ
ကြသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် အလင်း ရောင်
မြင်ရပြီ။ တောချုံထဲတွင် ပုန်းစရာ ကျင်းတစ်ကျင်း
တွေ့သည်။ ကျင်းထဲတွင် ဝပ်ပုန်းကြသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် စကား မပြောကြ တစ်ယောက်
မျက်နှာကိုပင် ထစ်ယောက် မကြည့်ဝံ့ကြ။

နေ အတော် ကလေး မြင့်၍ ကောင်းကင်
တစ်ပြင်လုံး ကြည့် လင် လာ သော အချိန်တွင်မှ
ဥရုဘေလာဗ မှာ ရယ်နိုင် မောနိုင် ပြစ်လာသည်။
သူက ပြောသည်။

'သမီး တွေ့ရပြီ ဟုတ်လား၊ သတ္တိရှိတဲ့လူကို
တောစောင့်နတ်တွေက ကူညီတယ်ဆိုတာ၊ အခုလဲ
ငါ ဒုက္ခရောက်နေတာမြင်လို့ သူတို့က ကယ်တင်
လိုက်တာပဲ'

ထိုနောက် သူသည် လက် ကိုင် တောင် ဝှေး
ဇာသစ် တစ်ချောင်း ခုတ်သည်။ ယခင် တောင်ဝှေး
မှာ မြက်ရှည်တောထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ။ သူသည်
တောင်ဝှေးအကူအညီဖြင့် တောစပ်တွင် ခေါက်တို့
ခေါက်ပြန် တော်တော်ကြာကြာ လမ်းသလားနေ
သည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး
ဘက်သို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သို့သော်
တောစပ်နှင့် ဝေးလှမ်းသော နေ့ရာ ကို တော့
မသွားရဲ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ လိုက်ရှာနေသော
အရာကို တွေ့ရလေသည်။

သူက တောက် တစ်ချက် ခေါက်ပြီး ပြော
သည်။

‘ဒီအကောင်ပြေးတာ သိပ်မြန်တာပဲ သမီး။
ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း။ သူ့ ခြေရာတွေ’ မာရီနာ
ထောက်လာပြီး ခြေရာတွေကို ကြည့်သည်။ ဖခင်ကြီး
က ဆက်ပြောသည်။ ‘တွေ့ တယ် မ ဟုတ် လား။
ကောင်းဘွဲ့ပြင်တွေ ဒီအကောင်ကို လုံးဝ မဖမ်း
နိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ခွေးဟစ်ကောင်
ကောင်တော့ ကျားသစ်မကလေးကို ကိုက်လိုက်ပုံ
ရတယ်’ သူက ရေညှိပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်သွား
ပြီးနောက် ‘ဒတ်ရာရနေတဲ့ ကျားသစ်မကလေးက
ကောင်းဘွဲ့ပြင်တွေရဲ့ မြင်း တွေ နဲ့ ခွေး တွေ ကို
ကျော်ဖြတ်ပြီး ပြေးနိုင်တာတော့ တကယ် အံ့ဩ

စရာပဲ သမီး၊ ဒီအကောင်ဟာ သာမန် ကျားသစ်
တစ်ကောင်တော့ မဖြစ်တန်ရာဘူး၊

တောထဲသို့ အနည်းငယ် ဝင်ကြည့်သောအခါ
ဘီချူး၏ ခြေသည်းရာများ ထင်နေသော သစ်ပင်
ကိုင်းကိုင်းကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည်
ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။
ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ
ဥရုဘေလာပက ပြောသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ တို့ လာခဲ့ကြတာ နည်းနည်း
နော့နော့ ခရီး မဟုတ်ပါလား၊ ရွာက လူတွေကို
ပြန်ပြောပြတဲ့အခါ သူတို့က တို့အတွက် သိပ်ပြီး
ဂုဏ်ယူမှာပဲ သမီး’

သူတို့ အနီးအနားတွင် သားကောင်ခြေရာများ
တွေ့ရသည်။ ရေတသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော
ချောင်းလက်တက်ကလေး တစ်ခုလည်း ရှိသည်။
ဥရုဘေလာပသည် ရေစပ်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးကို ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

‘ဟန်ကျတာပဲ သမီး၊ ဒီမြေက ရွှံ့မြေတွေပဲ၊
တို့ အိုးလုပ်လို့ ရတယ်’

မူလပါလာသော အိုး မှာ မြက်တောထဲမှ
ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးလာ စဉ်က
မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မာရိနာသည် တုတ် ထစ် ချောင်း ရှာ ပြီး
ရှုံ့ တွေ့ ကို တူး ဆွ သည်။ ရေ ဝပ် နား တွင်
တွင်းတစ်တွင်း တူးသည်။ ရှုံ့တွေ့ကို တွင်းထဲ
ထည့်သည်။ အပေါ်မှ ရေပျန်းသည်။ ပြီးတော့
ခြေထောက်နှင့် နှင်း နယ် သည်။ ရှုံ့ တွေ့ သ မ
သွားသေးစေခါ ရှုံ့တူးကြီးကို ယူပြီး ဖခင်ဆီသို့
ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဥရုဒေဝလောဗက သက် ချောင်း များ ကို
ကျပ်လည်စွာအသုံးပြုပြီး ရှုံ့တူးတို့ အိုးပုံဖော်သည်။
အိုးပုံရသောအခါ မီးဖိုသည်။ မီးတောက်တွေ
ငြိမ်း ကျ သွား သော အခါ ပြာပူထဲသို့ အိုးကို
ထည့်သည်။ အပေါ်မှ ပြာပူ ထပ်ဖုံးပေးသည်။

ကိုနောက် မာရိနာက မီးဖိုနားတွင် ထိုင်စောင့်
ကျန် ရစ် ပြီး ဖခင် ကြီးက ဖမ်းစား ရွာ ရန်
ထွက်သွားသည်။

တောထဲတွင် ပေါင်းကြီးမြွေ အသေတစ်ကောင်
တွေ့သည်။ လက္ခဏာများကို စစ်ဆေးကြည့်သော
အခါ တောဝက်များ ကိုက်သတ်သွားကြောင်း
တွေ့ရသည်။ သူသည် ဝမ်းသာသွားပြီး သားကောင်
နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်လာသည်။ မကြာမီတွင်
တောဝက်အုပ်ကို တွေ့ရတော့သည်။ တောဝက်
အုပ်က ရေ တွက်၍ ပင် မရ။ သူသည် ခြေကို
ဖော့နှင်းကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သည်။

သူလိုချင်သော သားကောင်ကို ရွေးပြီးသောအခါ
လေး တွင် မြား ထပ် ကာ သုံး ဆင့် ဆက် ပြီး
ပစ်ခင်းလိုက်သည်။

ဥရှုစောသားသည် သားကောင်ကို ထမ်းပြီး
သမီးငယ် ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ သ မီး ငယ် က
မီးဖိုတစ်ဖို ထပ်ဖိုသည်။ ဖခင်ကြီးက သားကောင်ကို
အရေခွံခွာသည်။ အလားတိုးများကို ခွံတံနှင့် ထိုးပြီး
မီးကင်သည်။

လှိုဏ်နောက် သား အဖ နှစ် ယောက် ဗိုက်
ပြည့်အောင် စားသောက်ကြသည်။

စားသောက် ပြီးသော အခါ ဖခင် ကြီး က
တောဝက်ရေများကို အညှင်းအညှင်း ခွဲစိတ်သည်။
မာရီနာက အိုးကို ချည်နှောင်ရန် သားရေကြီး
ကျစ်သည်။ ဖခင်ကြီးက သားရေမြား ခပ်ကြီးကြီး
တစ်လွှာဖြတ်၍ ခြေထောက်မှ အနားကို ပတ်တီး
စည်းထားလိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ့အပို့
ဘောင်ဝှေး မလိုအပ်ဘူး။ ပတ်တီးက တောင်ဝှေးထက်
ပိုကောင်းသည်။

နေ့မှန်းမတည့်မီတွင် သူတို့ သားအဖ ခရီး
ဆက်ကြပြန်သည်။ တိ ချူး ၏ ခြေ ထု အ တိုင်း
လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘိချူးသည် မီးခိုးနဲ့ ရ၍ ရုတ်တရက် လန့် နိုး
 လာသည်။ ဦးခေါင်းကို ဆတ်နေ ထောင်ကာ
 မျက်လုံး ကစား ကြည့် လိုက် သည်။ နောက် ပြန်
 လှည့်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။ ဂျိုးဂျိုးဂျွတ်ဂျွတ်
 အသံများ ကြား ရ သည်။ အသံက အလွန်
 နီးကပ်သည်။ သူ့ဘေးနားမှ သမင်တစ်ကောင်
 ချုံတောဖြတ် တိုးသောအသံဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှ
 အနည်းငယ် အလွန်တွင် မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေ
 သော မီးဖိုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘိချူးသည်
 ဆတ်ခနဲခြေစုံထရပ်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲက
 ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် အော်ညည်းသံ သဲ့သဲ့
 ထွက်သွားသည်။ သို့သော် သူ့သွေးရူးသွေးတန်း
 ထပြေးတော့သည်။

မကြာမီ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ရောက်လာသည်။
 ရေထဲ ခုန်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းကို ဖော်ထားသည်။
 မီးခိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။ အသံကို နားစွင့်သည်။
 သူ့အဖို့ ရေကူးရတာက ပြေးရတာထက် ပို၍
 သက်သေသင့်သက်သာ ရှိသည်။ နာကျင်မှုကိုလည်း
 ပို၍ ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။

သစ်ပင်များပေါ်တွင် မျောက်တွေ ဆူညံစွာ
 ခုန်ကူး ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးခိုးလုံးက ပို၍

ကြီးလာသည်။ မီးနှံကလည်း ပို၍ ပြင်းလာသည်။
မီးတောက်ကိုပင် မြင်လာရသည်။

ဘီချူး၏ ပတ်ဝန်းကျင် တစ် ခွင် လုံး တွင်
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ တောကောင်တွေ မရပ်
မနား ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးရှိုက်ကမင်္ဂမရပ်နိုင်
အောင် ပူပြင်းလာသည်။ သင်းခွေချပ် တစ်ကောင်
အောင်းကျင်းထဲ ပိတ်လှောင်ပြီး မီးမြှိုက်ခံရသဖြင့်
ငယ်သံပါအောင် အော်ညည်းသံ ကြားရသည်။
စာကလေးလောက်ရှိသော ကျိုင်းကောင်တစ်အုပ်
ရေမျက်နှာပြင်ကို ဖြတ် ပြီး တစ် ဖက် ကမ်း သို့
သွေးရှူးသွေးတန်း ကူး ခတ် လာ ကြ သည် မှာ
အနီရောင် ကော်ဇောကြီး တစ် ချပ် ဖြန့် ခင်း
ထား သည် နှုမ့် တူ သည်။ အ သေ ကောင်
ကျိုင်းကောင်များမှာ ရေပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
ကြီးတံတားကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ မ သေ သော
ကျိုင်းကောင်များက ထိုအပေါ်မှ အုပ်လိုက်ချီတက်
လာကြသည်။

မီးစွဲလောင်သော သစ်ကိုင်းများ လေပြင်းနှင့်
လွင့်ပါလာပြီး ရေမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မီးစွဲလောင်
နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ မီးညှန်တွေက တချို့
သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများအထိ ရောက်နေကြပြီ။

ဘီချူးသည် ကမ်း ပေါ် သို့ လေး လံ စွာ
ချိတ်တွယ်တက်သည်။ တောပိးက ရေပြင်အထိ

ပြန်လာနေသဖြင့် သူ့အတွက်လည်း လုံခြုံမှု
မရှိတော့။ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း လေပူတွေကလည်း
နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်ကြသည်။ ဘီချူးသည်
မျောက်တွေ၊ သမင်တွေ၊ ကော့ဂက်တွေ၊
မပျံနိုင်သော ငှက်တွေနှင့်အတူ ရောပြီး အသက်လှ
ပြေးလာခဲ့သည်။ တခြားကျားသစ်
တစ်ကောင်လည်း ဘီချူး၏ ရှေ့မှ လှစ်ခနဲ
ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ တောကောင်များ၏ အော်သံ
များနှင့် မီးရှိုက်ကြောင့် လေပြင်းတိုက်သံများ
အပေါ်မှ သားကောင် အညော်နဲ့ များ
တအောင်းအောင်း ပေါ်ထွက်လျက် ရှိသည်။

ဘီချူးအပေါ်သို့ မီးခွဲလောင်နေသော
သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ကျိုးကျလာသည်။ သူ့အမှေး
များကို မီးခွဲလောင်သည်။ သူသည် ကိုယ်ကို
အတင်းတွန့်လိမ်ကာ သစ်ကိုင်းအောက်မှ ရှမ်းထွက်
လိုက်သည်။ မြက်ပန်းကိုင်းတောကြီးကို ထိုးဖောက်
ပြီး ချောက်ကြားတစ်ခု၏ အောက်ခြေသို့ လိမ်ကျ
သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ရေမရှိ။ သို့သော်
အနီးအနားမှ ရေစီးသံများ တင်ဝါဝါ
ပေါ်ထွက်နေသည်။ သူသည် ရေစီးသံလာရာဘက်
သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာသည်။ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။ သူ့တေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရေတွေ
ပွားပွားလှုပ်နေသည်။ သူ့အပေါ်ရှိ ရေအိုင်

တပ်ခုမှ ရေများ ကျောက်ဆောင်များ ပေါ်သို့
စီးကျနေရာသို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရေမှန်ရေမှားများ
တဖွားဖွား ပန်းကျနေကြသည်။ သူသည်
ရေမှန်များအောက်မှ ထွားရွေသွားသည်။ မြေကြီး
နှင့် ဝမ်းဗိုက်ကပ်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။
စိုထိုင်းလတ်ဆတ်သော လေကို တဝကြီး ရှူရှိုက်
လိုက်သည်။ ဤနေရာတွင် သူ လုံခြုံသွားပြီ။
အန္တရာယ် မရှိတော့။ တောမီးတွေ အလိမ္မာလျှောက်
ငြိမ်းသွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေရန်သာ ရှိတော့
သည်။

၃၀

ဥရုဘေလာဗလည်း မရ တွေ့ရသည်။ ပထမတွင်
သူသည် တောမီးကို အမှတ်မထင်ပင် ရှောင်လာ
ခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်အတွက် တောမီးသည်
အန္တရာယ်မရှိလှ။ လွယ်လွယ်ကူကူပင် ရှောင်ကွင်း
နိုင်သည်။ တော မီးလောင်ခြင်းမှာ တောတောင်
တို့၏ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

အင်မီးယန်းများသည် တောထဲ ထောင်ထဲတိုင်
တစ်နေ့လုံး ခရီးသွားကြပြီး ညကျတော့ မီးဖို
ကလေးများ ပိုပြီး စခန်းချကြသည်။ မနက်အရက်
တက်ချိန်တွင် ခရီးဆက် ထွက်ကြတော့ မီးဖိုမှ

၃၅၃

မီးကြွင်းမီးကျန်တွေ တစ် စ တစ် စ ပြန့် ပွား ပြီး
တောမီးကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ တောမီးသည်
ရေစပ် သို့မဟုတ် ရေညှိတောထောက်တော့မှ သူ့
အလိုအလျောက် ရပ်သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
မြက်ခြောက်တော့ကို စွဲလောင်ပြီး မီးတွေ ပြန့်ကုန်
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ခြောက်ပင်ကို စွဲလောင်
ပြီး သစ်ပင်ကြီး လဲကျသည်။ ထိုအခါ လေတိုက်၍
မီးပွားတွေလွင့်ကာ တစ်တောလုံး မီးတွေပြန့်ကုန်
တော့သည်။

သို့သော် တောမီးသည် ကြောက်စရာ မဟုတ်၊
မိုင်တစ်ရာလောက် မီးတွေပြန့်ကုန်သည့်တိုင်အောင်
မီး မ လောင် သည့် နေ့ ရာ တွေ မိုင်ပေါင်း
ထောင်သောင်းမက ကျန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်
မီးဖိုခဲသော လူများသည် တစ်နေရာတွင် မီးကို
ရှောင် နေ ပြီး နောက် မီးမလောင်ရာ အရပ်သို့
ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားနိုင်သည်။

ယခုလည်း လေကြောင်း ပြောင်း သွား သော
အခါ ဥရုတေလာဗသည် မည်းမှောင်နေသော
ကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက်
လေးနှင့်မြားကို ပခုံးတွင်ချိတ်လိုက်ပြီး သမီးဖြစ်သူ
အား ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့၊ တို့ ဒီနေရာက
အမြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဟောဟိုမှာ သစ်ပင်

တွေ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ရေ ရိမှာ
သေချာတယ်'

သူတို့သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာ
ခဲ့ကြရာ မကြာမီတွင် သစ်တောထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
ကြသည်။ ဥရုဘေလာဗ ပြော ခဲ့ သည့် အ တိုင်း
ရေနက်အိုင်ကြီး တစ်အိုင် တွေ့ရသည်။ ရေအိုင်
ပတ် လည် တွင် ကျောက်ဆောင်မြင့်ကြီးများက
ဝိုင်းရံထားသည်။ ဥရုဘေလာဗသည် ရေအိုင်ထဲသို့
ခုန်ဆင်းပြီး နီညိုရောင် လိပ်သည်းကျောက်ဆောင်
ဆီသို့ ကူးလာသည်။ ရေ အိုင် အ လယ် ၌
ကျောက်ဆောင်များ အဆင့်ဆင့် တည်ရှိနေပုံမှာ
ကျုံးပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံထားသော ရှေးဟောင်း
ဘုရား ကျောင်း များ နှင့်ပင် တူနေသည်။ သူက
နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မာရီနာသည်
ရေလွှာများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ခတ်ရင်း
တူးလာနေသည်။

ကျောက်ဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ မာရီနာ
သည် ရေ တစ် ဝက် မြုပ် နေ သော ပြင်ညီ
ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဗူးထောက် သိုင်ချ
လိုက်သည်။ ဥ ရ ဘေ လာ ဗ က လေးကို
ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် လှန်း ထား လိုက် ပြီး
မြားစူးများကို ပြောင်နေသည်။

ထို့နောက် မာရီနာက ရေစိုနေသော အထုပ်ကို
ပြေသည်။ ဝက်သားကင်တုံးကြီး တစ် တုံး ကို
ယူကာ ဖခင်ကြီးအား ပြသည်။ သူ့ ဖ ခင်
ဘာပြောမည်ကို စောင့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။
ဖခင်က ယူမလာရန် ပြောခဲ့သော်လည်း သူက
ယူလာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့
ဖခင်က ရယ်ပြုံး ပြောသည်။

‘ဒါကြီး ဘာလို့ ယူလာရတာလဲ သမီးရယ်၊
ဒီနေရာမှာ ဟင်းစားဆိုတာ ပရားပါဘူး၊ တချိန်
မရှေး ရှာလို့ ရနိုင်ပါတယ်’

မာရီနာက တောမီးလောင်နေသော နေရာကို
မေး ဝေ့ ပြု ပြီး ‘ဘာလဲ၊ ဖေဖေက ဟို တောမီး
လောင်ထားတဲ့ အကောင်တွေကို ပြောတာလား၊
အဲဒါတွေက စားလို့ မကောင်းဘော့ဘူး ဖေဖေရှေး
မီးကျွမ်းပြီး တူးခြစ်နေကြပြီ’

ဥရှေးဘလာဗသည် မာ ရီ နာ ၏ စ ကား ကို
ရယ်စရာတစ်ခုလို့ ယဘောထားပြီး အ ကြာ ကြီး
ရယ်နေသည်။ ထို့နောက် ဝက်ကင်သားကို စားဖြင့်
နှစ်ပိုင်းလုံး၍ စားသည်။ သူက သိပ်မစားသော်
လည်း သမီးဝယ် ကျေနပ်အောင် စား ပြုခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဝက် သား ကင် စား ရင်း သူတို့
ပတ်ပတ်လည်တိုင် လောင်နေသော တော မီး ကို

ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ ပြောင်လက်နေသော
ကိုယ်ခန္ဓာမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျနေ
ကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် သူ တို့ အပေါ် သို့
မီးပွားများ ကျလာသည်။ ထိုအခါ ရေ ထဲ သို့
ကမန်းကတန်း ပွတ်ချပစ်ရသည်။

ရေအိုင်က တော်တော်ကျယ်သည်။ အနည်းဆုံး
ဟိုဘက်ဖီထက် ပေ ၆၀ ရာ၊ ခြောက်ရာခန့် ရှိသည်။
စားသောက် ပြီးသော အခါ မာရီနာ သည်
ရေအတိမ်အနက်ကို သိချင်၍ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။ သူ ချက်ချင်း ပြန်တက်လာပြီး သူ့
အရပ်မမီကြောင်း ပြောပြသည်။

ဥရုဘေလာဗက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်
'ငါ ပြောသားပဲ၊ ဒီသစ်တောနားက ရေက
နက်လိမ့်မယ်လို့'

ထို့နောက် သူသည် ရေစိုနေသော ကျောက်
ဆောင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်ပြီး မာရီနာအား သူ့
ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်း ခိုင်း သည်။
မာရီနာက အနာတွင် စည်းထားသော သားရေစ
ကို ပြန်ခွာသည်။ ပြီးတော့ ရေဆွတ်ပြီး အနာပေါ်
ပြန်စည်းပေးသည်။

ထို့နောက် သူက မေးလိုက်သည်။
'ကဲ... အခု သမီးတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ'
ဥရုဘေလာဗက ပခုံးကို တွန့်လိုက်ပြီး

‘ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး၊ တောမီးငြိမ်းတဲ့အထိ ဒီမှာပဲ စောင့်ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့မှ သားကောင်ခြေရာ ပြန်ရှာရမယ်၊ တောမီးလောင်ထားတော့ ခြေရာ ရှာရတာ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး’

မာရီနာက မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

‘ကျာ သစ်မကလေးခမျာ မီးထဲများ ပါသွား ပြီလား မသိဘူး ဖေဖေ’

‘မပါပါဘူး၊ ဒီအကောင်က မီးမလောင်နိုင်ပါ ဘူး၊ ဒီအကောင်ကို မိမိ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်’ သူ့မျက်နှာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သူ့နှုတ် ကျားသစ်မကလေးတို့သည် တစ်ယောက်ခြေရာကို တစ်ယောက် အချိန် အတော်ကြာကြာ လိုက်ခဲ့ကြ ပြီးပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် ဝေးကွာ သွား ကြ သည်။ အခုအချိန်တွင်မူ သူတို့၏ ပြိုင်ပွဲသည် အဆိုးသတ်တော့မည်။ သို့သော် ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မည်မျှကွာဝေးသည် ကိုတော့ မည်သူမျှ မသိကြ။ ဥရုဘေလာဗက သူ့စကားကို အဆိုးသတ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါလို အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ မုဆိုး လက်ကတော့ ဒီအကောင် ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူး’

ဆည်းသာချိန် အလင်းရောင်တွင် ရေဒိုင်ဝန်းကျင်
တစ်ဝိုက် ကြည်လင်လာသည်။ ရေ အိုင် ပေါ်
အုပ်မိုးနေသော သစ်ကိုင်းများ မီးလောင်ကုန်ကြ
သည်။ ရေမှိုင်းရေမှိုင်းများကြောင့် စုတ်စိုနေသော
သစ်ကိုင်းကြီးအချို့သာ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်နေခဲ့
ကြသည်။ မကြာမီတွင်ပင် စိမ်းစိုနေသော မြစ်ကွင်း
ကို မြန်၍ မြင်ကြရသည်။ ချုံ နွယ် ပင် များ၊
သစ်ပင်ပျိုများနှင့် မြစ်ပန်းတောကြီးများ မြန်၍
ပေါ်လာကြသည်။

ဥရုဘေလာဗနှင့် မာရီနာတို့သည် လိပ်သည်း
ကျောက်ပြားကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မီးလောင်
ထားသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေကြသည်။

ဥရုဘေလာဗက ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရှလာ
သလို ပြောလိုက်သည်။

‘တို့ ဒီနေရာက ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ
ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး’

သူက လေးနှင့် မြွေတို့ကို စစ်ဆေးသည်။
ထို့နောက် ဓားမကုပ်ကို ကျောက်ပေါ်တွင်
သွေးနေသည်။ ဓားသွေးပြီးသောအခါ မြေအိုးကို
လက်ဆစ်နှင့် ခေါက်ကြည့်သည်။ မြေ အိုးက

ကောင်းသည်။ ကဲ့အက်ခြင်း မရှိ။ ပြီးတော့ သူ့
ခြေထောက်မှ သားရေပတ်ကို ပြန်ခွာလိုက်သည်။

‘တို့က မီးလောင်ပြာတောမှာ အကြာကြီး
လျှောက်သွားရမှာ၊ ပြာတော နင်းသွားရတော့
ခြေထောက်နာ အထွက်တော့ အတော်ပဲ၊ ဒါနဲ့
သမီး ဟိုတက်ကမ်း ကူးသွားတုန်းက သစ်နွယ်ပင်
တွေ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား’

‘တွေ့ခဲ့တယ်၊ အများကြီးပဲ၊ ရေထန်ထဲ ပြန်ကျ
နေကြတယ်’

‘ဒါဆို ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့၊ ခဏကြာ
တို့ သွားကြတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မသွားခင် ငါ
သစ်နွယ်ပင်တွေ သွား ရှာ လိုက်ဦး မယ်၊ ဒါမှ
ငါးဖမ်းလို့ ရမှာ’

သူသည် ဓားကို ခါး ကြား တွင် ထိုးကာ
ရေထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ တစ်ဖက် ကမ်း သို့
ကူးသွားပြီး သစ်နွယ်ပင် များ ဖြတ်ယူသည်။
သစ်နွယ်ပင်များကို ထုထောင်းပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်
လျှင် ငါးတွေ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်လာ
ကြမည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်တော့ သစ်နွယ်ကိုင်း
ဆုံးလေးကိုင်း ခုတ်ယူသည်။ အနီး အနား တွင်
ခရမ်းရောင် မဟော်ဂနီပန်းများ တွေ့ရသဖြင့်
လေးငါးပွင့် ခူးယူလိုက်သည်။ မာရီနာအတွက်
လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။

ထိုနောက် မာရီနာရှိရာသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။
ထိုအချိန်တွင် ဘီချူးက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေ
လေသည်။

၃၂

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် ဘာ အ နံ့ မှ မရ။
ရေစီးနှင့် ရေမှုန်များက အ နံ့ အား လုံး ကို
ဆေးကြောပစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ အနီးတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေသော
ဥရုဘေလာဗကို မြင်သောအခါ ဘီ ချူး သည်
ထိတ်ခနဲ လန့်သွားမိသည်။ ဥ ရု ဘေ လာ ဗ သည်
သူနှင့် သုံးလေးလှမ်းမျှသာ ဝေးသည်။

ဥရုဘေလာဗသည် ဘီချူး၏ ခေါင်းပေါ်မှ
ကျောက်စွန်းကို လက်နှင့် လှမ်းဆွဲသည်။ ထိုအချိန်
တွင် ဘီချူးက တစ် ချက် တည်း နှုတ် အုပ် ပြီး
ရှေ့ခြေ သည်း နှင့် ကုပ် ဆွဲ လိုက် မည် ဆို လျှင်
ဥရုဘေလာဗ၏ ဗိုက်ပေါက်ပြီး အူတွေ ထွက်သွား
နိုင်သည်။ သို့သော် ဘီချူးက ဘာမျှ မလုပ်။
နေရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဝပ်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ ဥရုဘေလာဗ ပြန်ဆင်းသွား
သည်။ ဘီချူးသည် အတန်ကြာသည်အထိ နေရာ
တွင် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေဆဲ။

ဥရုဘေလာဗသည် သစ်နှယ်ပင်များကို ထုထောင်းပြီးနောက် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် ငါးတွေ ပေါ်လာကြသည်။ ငါးတွေ မျက်လုံးကန်းပြီး ရေပေါ်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေကြသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ငါးတွေကို လိုက်ကောက်ကြသည်။ ထစ်ဒါဇင်လောက် ရသည်။

ဥရုဘေလာဗသည် ငါးတွေကို စုပုံပြီး မီးရှိုက် မသေသေးထော ပြာပူထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် ကျောက်ဆောင် ထိပ်ပေါ်သို့ တက်ကာ မြောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မီးလောင်ထားသော သစ်ကိုင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး အဝေးမှ စိမ်းစိမ်းရှိစို့ တောတန်းကို မြင်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် တောမီး ရပ်သွားသည်။ ကေန္တ မြစ်ချောင်း တစ်ခုခု ရှိသည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော် ခရီးကတော့ တော်တော် ဝေးသည်။ လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်တို့တွင်မူ မီးလောင်ထားသော သစ်ပင်များကိုသာ မြင်ရသည်။ သို့နောက်ဘက်တွင်တော့ စိမ်းဝါရောင် မြက်ရှည်တောကြီး။ ထိုနေရာကား မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးပင်တည်း။

သူ ကျောက်ဆောင်ထိပ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။
'တို့ အခုအချိန်က ဝပြီး ခရီးဆက်မယ်ဆိုရင်
မမှောင်ခင်မှာ ဟောဟိုက တောတန်းစိမ်းစိမ်းကို
ထောက်နိုင်လိမ့်မယ်'

ဥ ရှု ဘေလာဗ က သူ့ အ မှောင် ရိပ် ကို
ကြောက်ကြောင်း မာရီနာ မသိစေချင်။ သူက
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သားကောင်တွေ ဝိုင်းနေ
သည်ကို သဘောကျသည်။ သို့သော် အဓိက
တော့ အမဲလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမဲ
လိုက်ခြင်းသည် သူ၏ အသက်လည်း ဟုတ်သည်။
ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ဟုတ်သည်။

'တို့ ဒီမှာ ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆက်ထွက်
ကြမယ်'

မာရီနာက ပြာပုံကို လှမ်းကြည့်ပြီး

'ဒါဆို ဟိုငါးတွေ မစားတော့တူးလား'

'တို့ ဒီနေ့အတွက် စားပြီးပြီ၊ ကဲ....သွားမယ်၊
လုပ်'

မာရီနာက အထုပ်ချည်ထားသော ကြီးပြားကို
နဖူးတွင် သိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေအိုးကို
လည်ပင်းတွင် ကြီးနှင့် ဆွဲပြီး သူ့ပခင် နောက်မှ
လိုက်လာသည်။

သူတို့ သည် နေလုံး ပျောက်သည် အထိ
လျှောက်လာကြသည်။ ချောင်းသို့ ရောက်သော

အခါ ရေတိမ်ပိုင်းမှ ဖြတ်ကူးသည်။ သူတို့ ရွှေတွင်
မတ်စောက်သော ဆင်ခြေလျှောကြီး ကာဆီး
နေသည်။ ချောင်းကမ်းပါးပေါ် မှ ဆူကာ
နွယ်တန်းကြီးပေါ်တွင် ဆူကာသီးမှည့်များနှင့်
ပြတ်ခဲနေသည်။

‘ဟန်ကျတပဲ သမီး၊ ထို့တော့ ဒီနေ့အဖို့
ငါးမီးဖုတ်တွေကို စားဖို့ မလိုတော့ဘူး’

သူတို့သည် အလင်းရောင် မပျောက်ခင် ဆူကာ
သီးများ ဆုတ်ခူးကြသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုသည်။
မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ ဆူကာသီး စားကြသည်။

မကြာမီတွင် စောင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးခြုံကာ
အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

မာရီနာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့
ဖခင်ကို မခတ္တရ။

သူသည် ကော်ဖီ စေ့ လက် ကျန် များကို
ကျောက်ခဲနှင့် ထူကာ အမှုန်ထောင်းသည်။
ရေသွားခပ်ပြီး ကော်ဖီကျိုသည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ
အိုးနားတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။

ဓနုညက သူ့ဖခင်ပေးထားသော မဟော်ဂနီ
ပန်းများမှာ ညှိုးနေ ကြပြီ။ သို့သော် သူက
လှည့်မပစ်။ သူ့ဖခင်က သူ့အား ပန်းတွေ
ပေးခြင်းမှာ ကျားသစ်မကလေးကို မမိ မိအောင်

လိုက်ဖမ်းရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တပင်
ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥရုဘေလာမသည် ရစ်ငှက် နှစ်ကောင် ဆွဲပြီး
ပြန်ထောက်လာသည်။ ငှက်တွေကို မြေကြီးပေါ်
ပစ်ချလိုက်သည်။

မာရီနာက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

‘သားကောင်ခြေရာ တွေခွဲသဖွား ပေပေ’

သူက မာရီနာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သူက မီးတွေလာတော့ အနီးဆုံး ရေရှိရာကို
ပြေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါ ချောင်းကမ်းပါးလျှောက်ပြီး
တော်တော်ဝေးဝေး သွားကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
ကျားသစ်နှစ်ကောင် ခြေရာတွေရတယ်။ တစ်ကောင်
ကတော့ ဘီချူးပဲ၊ သူဟာ တောမီးလောင်နေတဲ့
ဘက်က ပြေးလာတာ၊ သူ ဒီကို ထောက်လာတာ
သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ချောင်းနား ထောက်တော့
သူ ငါ့ဖမ်းမလို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖမ်းလို့
မရဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ ရေဘဲ တစ် ကောင် ကို
လိုက်ဖမ်းတယ်၊ ရေကဲက ထွက်ပြေးတော့ မမိ
လိုက်ပြန်ဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ ဟာ ပြန် လှည့် လာ ပြီး
ရေဘဲဥတွေကို စားတယ်၊ အခုဆိုရင် သူဟာ
တောင်တန်းဘက်ကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ သွားနေပြီ၊
ဒီအကောင်ဟာ ခေါင်းမှာလဲ ဒဏ်ရာ ရထားပုံ
ရတယ်၊ ခူးကိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ သူ လဲအိပ်နေတဲ့

အဲဒါ သူ့ခေါင်းဟာ ဒီလိုဒီလို ခါယမ်းနေတယ်
ပြီးတော့ သူ့ကို တော မီး လဲ လောင် ထား
သေးတယ်

မာရီနာက မျက်လုံးတွေ ပြူးကာ အံ့သြစွာဖြင့်
ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဒါတွေအားလုံး ဖေဖေက တယ်လို လုပ်ပြီး
သိတာလဲ’

သူက ကျားသစ်မကလေးအတွက်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိသော်လည်း သူ့ ဖခင်၏ ဗဟုသုတကိုတော့
အံ့သြမိသည်။

‘ဒါက သူ့ သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ အမှတ်အသား
တေကို ကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာပဲ၊ သူ့ဟာ ဆူးချို
တစ်ချို့ကို ဝင်တိုးမိတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ အမွှေးတွေ
ကျွတ်ကျန်ရစ်တယ်၊ အမွှေးတွေကို မီးလောင်
ထားတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီအကောင်
ကြာကြာခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင် သေလိမ့်မယ်’
သူက ငှက် နှစ်ကောင်ကို မာရီနာထံသို့ ပစ်ပေး
လိုက်ရင်း ‘ကဲ...ဒါတွေ ကိုင်လိုက်၊ တို့ ကပ်စားကြရ
အောင်’

မာရီနာသည် ပစ်လှပ် လှမ်းသို့ သွား ကာ
ငှက်သေတွေကို အမွှေးနှုတ်သည်။ သူ့တို့ ကိုယ်ခန္ဓာ
သည် ပူနွေးနေဆဲ ရှိသေးသည်။ သို့နောက်
ငှက်တွေကို ရင်ခွဲပြီး အပိုင်း အပိုင်း တုံးသည်။

စွဲတံနှင့် သိသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုပြီး ငှက်သားကို
မီးကင်သည်။

မာရီနာသည် တချိန်လုံး စကား တစ်ခွန်းမျှ
မပြော။ သူ့ ဖခင်က လေးနှင့်မြားတွေကို တသသ
လုပ်နေသည်။ သံစူး တပ်ထား သော မြားရှည်
ကြီးကို ဂရုတစိုက် ဖြောင့် နေ သည်။ လေးကို
ဟန်ပါပါဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် တင်ကြည့်သည်။
မာရီနာသည် သူ့ ဖခင် လုပ်နေပုံကို တစ်ချက်
စောင်းကြည့်ရာမှ ဖခင်က လှည့် အကြည့် နှင့်
ဆုံသွားပြီး သူ့ မျက်နှာကို ဆက်ခနဲ တစ်ဖက်သို့
လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

သူ့ ဖခင်က သမီး ဖြစ်သူ၏ ဤ အပြုအမူကို
သဘောမကျ။ စိတ်ထဲက ဒေါသ ထွက်မိသည်။
သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ မပြော။

ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက် တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်နုနုပင် ငှက်သားတွေ စားကြသည်။

စားသောက် ပြီးသောအခါ ဥရုဘေလာဗ
သည် နေရာမှ ထရပ်ပြီး မာရီနာအား ခေါင်း
တစ်ချက် ဆတ်ပြ လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ
လျှောက်ထွက်သွားသည်။

မာရီနာသည် ခေါင်း ဝိုက်စိုက်ဖြင့် နောက်မှ
လိုက်ပါ လာခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ ဘီချူးသည် ကိုယ်ကို စောင်း၍ ထူးဆန်းစွာ ပြေးလျက် ရှိသည်။

သူ့ လည်ကုပ်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် ကျောရိုး တစ်လျှောက် နာကျင်နေသည်။ သူ့ လှုပ်ရှားမှု တွေက နှေးကေး လာသည်။ ဦးခေါင်းကလည်း တုန်လိမ်တုန်လိမ် ဖြစ်နေသည်။ သတိကင်းလွတ်ပြီး မကြာခဏ လဲကျသွားသည်။

သို့သော် လည်း အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူသည် ခံနိုင်ရည်ရှိလာသည်။ နာကျင်မှုသက်သာ စေရန် မြက်တွေကို စားသည်။ အင်အားပြည့်လာ သလို ထပ်မံသည်။ လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ရန် ကျောက်ဆောင်စွန်းပေါ်သို့ တက်သည်။

ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ ကိုယ်ကို အတင်းဆဲ ကာ လေးလေးလံလံ တတ်ရသည်။ ထိပ်သို့ရောက် သောအခါ တစောင်းလဲကျသွားသည်။ ပင်ပန်း လွန်း၍ မော့ဟိုက်နေသည်။ အမောပြေသွားတော့ ကျောက်ဆောင်ထိပ်စွန်းသို့ ဖြည်းဖြည်း ခြေလာခဲ့ သည်။ တောင် ကုန်း များနှင့် သစ် တော ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ စာတိနယ်မြေဖြစ်သော တောင်တန်းများ
ကို ပြတ်သားစွာ မြင်ရသည်။ များစွာ မဝေး
လှမ်းတော့။ သူ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး အားအင်
တွေ ပြည့်ဝလာသလို ထင်မိသည်။

သူသည် မြေကြီးကို ဝမ်းဗိုက်အပ်၍ လှဲနေသည်။
ခေါင်းကိုထောင်လျက် စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်
ထိပ်ဖျားများကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့
ဦးခေါင်းသည် ယခင်ကလို တုန်လိမ်ခြင်းမရှိတော့။
လည်ကုပ်မှ ဒဏ်ရာတူင် သွေးတွေ ခဲနေကြပြီ။
အနာမှာလည်း သူ့ အလိုအလျောက် တဖြည်းဖြည်း
နှုတ် ကျက်လာပြီ။

လော့လော့ဆယ်တိုင် သူ့ အနေဖြင့် အနားယူ
ရန် လိုသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ မွေးရပ်မြေနှင့်
များစွာမဝေးလှမ်းတော့ဟူသော အတွေးကြောင့်
သူ အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မြန်မြန်ရောက်
ချင်စိတ်က ပြင်းပြနေသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် မကြာမီ တွင်
သူနှင့် တစ်သက်လုံး ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီး လာခဲ့သော
အရိပ်အာဝါသထဲတွင် လှဲအိပ်ရပေတော့မည်။ သူ
ကြားနေကျ အသံများနှင့် နံနေကျ အနံ့များရှိရာ
နယ်မြေသို့ မကြာမီ ရောက်ရှိ ပေတော့မည်။ ထို
နေရာသို့ရောက်လျှင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ။

ဘာကိုမျှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ ထိုနေရာသည်
သူ့ကို မွေးဖွားရာဒေသ၊ သူ့အိမ်ရှိရာဌာန။

ဥရုတေလာဗသည်လည်း တောင်တန်းကြီးကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူသည် ပေရှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် မြင့်သော
သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ အမြင့်ဆုံး
အကိုင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အပြာရောင်
ကောင်း ကင် အောက်မှ တောင်ထွတ် များ မှာ
တောထဲမှ မီးပြတိုင်များနှင့် တူးနေသည်။ ထိုနေရာ
သို့ ရောက်ရန် တစ်နေ့လှည့် သုတ်ခြေတင်ရပေဦး
မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်
မနက်တော့။

ဥရုတေလာဗသည် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင်
အကြာကြီး ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာ သုန်မွန်နေ
သော မာရီနာအား ပြုံးရွှင်လာအောင် မည်သို့
လုပ်ရမည်နည်းဟု သူ အကြံ ထုတ်နေသည်။ သူ
သစ်ကိုင်းတွေကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လျက်
သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေသော မာရီနာအား
အပေါ်သို့ တက်လာရန် လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်
သည်။

မာရ်နာက သူ့ ဝတ်ရုံကို ကိုယ်ပေါတွင် တင်း
တင်း ပတ်စည်းလိုက်ပြီးနောက် သစ်ပင်ပေါ သို့
တက်လာသည်။ လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်သော
အခါ ဥရုကေလာဗက မာရ်နာ၏လက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ပြီး သူ့ဘေးသို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

မာရ်နာ ထိုင်သာအောင် ထစ်ကိုင်း များကို
တွန်းဖယ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အဝေးမှ အနီရောင်
တောင်ထွတ်များဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ‘ဟော
ဟိုက တောင်ထိပ်နီနီကို မြင်တယ် မဟုတ်လား
သမီး၊ အပြာရောင် ကျောက်ဆောင်တွေ၊ အစိမ်း
ရောင် ငှက်ပျော့ထောင့်တွေနဲ့လေး၊ အဲဒါ ကျားသစ်
မလေးနေတဲ့ နေရာပဲပေါ့’

မာရ်နာ၏ မျက်နှာ အမူအရာက ဘယ်လိုမှ
ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။

‘ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတိအကျပြောနိုင်
တာလဲ’ ဟု အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

ဖခင်ကြီးက မြေကြီးပေါတွင် သားကောင်၏
ခြေရာကို လေ့လာသလို သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကဲကို လေ့လာနေသည်။ ပြီးတော့ သူက
ဖြည်းဖြည်း ပြောသည် ‘ကျားသစ်မလေး ဟာ
ဦးတည်ချက် ပြောင်းပြောင်း ပြေးနေတယ် ဆိုတာ
ငါပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ တို့ပထမဆုံး ခြေရာတွေတွေ့ခဲ့တဲ့
နေရာကစပြီး တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာတာ၊

ဒါဟာ သူ့ ဟိုတောင် တန်း တွေ ဆီကို ပြေးနေ
တယ် ဆိုတာကိုပြတာပဲ။ အဲဒီ တောင်တန်းတွေက
ကျားသစ်တွေရဲ့ နယ်မြေပဲ။ ဒါကို ငါ ကောင်း
ကောင်း သိတာပေါ့။ ငါက မုဆိုးပဲ။ အဲဒီနေရာ
ဟာ သူ့ နေရာ၊ သူ့သွားနေတဲ့နေရာ၊ ဒါအမှန်ပဲ။

မာရီနာသည် သူ၏ ဝတ်ရုံအနားစကို လက်
ချောင်းများဖြင့် တွန့်လိမ်ကစားရင်း အကြာကြီး
စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံး သူက ပြောသည်။

‘သမီးတို့ တောတွေ တောင်တွေ ကိုချည်း
ဖြတ်ပြီး တသွားတည်း သွားနေကြတာပဲ။ သမီးတို့
ဟာ ကိုယ့်အိမ်ရိုရာကို သွားနေကြတာမဟုတ်ဘူး။’

‘ဟုတ်တာပေါ့။ တို့က ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်သွား
နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘိချူးကတော့
သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားနေတာ၊ သူ့အိမ် သူပြန်ပြီး
သေဖို့ သွားနေတာ။’

မာရီနာထံမှ စကား ပြန် မရ သော အခါ
ဥရုတေလာဗသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို ရုတ်တရက်
သတိ ဝင်လာမိသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်
နိုင်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တွေးမိသည်။ ဤအချက်
သည် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ လုံးဝ
သံသယ ကင်းသည်။ ဤ ဘာမျှ မဟုတ်သော
ကျားသစ် မကလေးသည် သူနှင့် သူ့ သမီးတို့၏

အကြားတွင် အမည်မဖော်တတ်သော လျှို့ဝှက်ချက်
တစ်ရပ်ကို ဖန်တီးပေးလိုက်လေပြီ တကား။

သို့သော် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဘယ်လိုမှ
မလုပ်တတ်တော့။ ဤ အခြေအနေ ရောက်နေပြီး
ခါမှ သူ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမှာလား။ သူ့ အနေဖြင့်
အချိန်ကုန် လှုပ်နှိုးခံကာ အရင်းအနှီး များစွာ
မြှုပ်နှံ ထားပြီးသော အလုပ် တစ်ခုကို ဤ
အခြေအနေ ရောက်တော့မှ ပြန်ဖျက်ပစ်လိုက်
ရတော့မှာလား။

သူ စဉ်းစားနေသည်။

ဟင်္ဂါးအင်း။ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝ မဖြစ်ဘူး။
ဆုံးဖြတ် ပြီးသော အလုပ် တစ်ခုကို ပြီးမြောက်
အောင် လုပ်ကို လုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို မာရီနာ
သဘော ပေါက်အောင် လုပ် ရမည်။ သူ့ ကို
သင်ခန်းစာ ပေးရမည်။ ကလေး တစ်ယောက်၏
မိက်မဲသော စိတ်ကူးကြောင့် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်
ကြီးကို ပြန်ဖျက်ပစ်ရမည်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသော
လုပ်ရပ် မဟုတ်။ ဤအချက်ကို မာရီနာ သဘော
ပေါက်အောင် သိပြရမည်။

၃၆

ဘီချူးသည် ရည်းခြည်းမှန်မှန် ပြေးလျက် ခို့သည်။
ကိုယ့်အိမ်ကို မြင်နေရပြီ ဟူသော စိတ်ကြောင့်

နာကျင်မှု များကို အောင်ခံပြီး မျှော်လင့်ချက်
အပြည့်နှင့် ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု အချိန်တွင် သူသည် အခက်အခဲ ကို
ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ ဤအချက်ကို သူ တွေးမိသည်။
ယခုအချိန်တွင် သူ့အဖို့ နေရာ ရေသသည်
အကြောင်း မဟုတ်တော့။ အချိန်ကာလသည်သာ
အဓိက ဖြစ်သည်။ သူ့ အိမ်သို့ ထောက်လျှင် သူ့
အတွက် အချိန်တွေ အများကြီး ရနိုင်သည်။

ယခု သုံးလေးရက် အတွင်းတွင် သူ၏ ရှည်လျား
သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် အတော်ကလေး ပိန်လို့
သွားခဲ့သည်။ သူသည် သားကောင်ကိုပင် လိုက်၍
မရချင်တော့။ စောစောပိုင်းက ငါးတစ်ကောင်ကို
ဖမ်း၍ မရခဲ့ခြင်းသည် သာတေပင် ဖြစ်သည်။ သူ့
လှုပ်ရှားမှုတွေက နှေးကွေးနေပြီ။ သူသည် ခရီး
တစ်လျှောက်လုံးလိုလို ငှက်ဥများနှင့် ဆေးဘက်ဝင်
သစ်ရွက်များကိုသာ စားလေ့ရှိခဲ့ရသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် သူသည် အစာကိုပစ္စည်းအောင် မစားခဲ့ရခြင်း
နှင့် အဆာလွန်ခြင်း တို့ကြောင့် အားအင်တွေ
အများကြီး ကုန်ခန်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘီချူးသည် ဆင်ခြေ လျှောက်ကို သတိဖြင့်
ထက်ရင်း၊ ဧရာတိမ်ကို ဖြတ်ကူးရင်း၊ ရွံ့တော့ကို
ဖြတ်ကျော်ရင်း၊ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်း တို့ကို
တိုးဖောက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြေးနေသည်။

ယင်းသို့ပြေးလာရင်းမှလည်းသူ့ ရွှေအဝေးကြီးတွင်
မြင်နေရသော သဲကျောက်တောင် ထုတ် ဆီသို့
မကြာခင် ခေါင်းမော့၍ မျှော်ကြည့်တတ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် အန္တရာယ် ဟူသမျှ နောက်တွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။ လောလောဆယ်တွင် သူ့ အဖို့
စိတ်ရှည်ရန်သာ လိုအပ်သည်။ သူ့ သေရမည့်
အချိန်သည် ပျားစွာမဝေးတော့ ဆိုသည်ကို သူ
သိထားပြီး ဖြစ်သည်။

၃၂

ဥဂ္ဂတေလာဗသည် တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ
ရပ်လိုက်ပြီး ကော်ဖီရိုင်းပင်မှ ကော်ဖီသီး ပျားကို
အငမ်းမရ ခူးဆွတ်နေသည်။

ဤနေရာမှာ မြေပြန့် ဖြစ်သည်။ ရွှေစု
တောင်တန်းများကို ထပ်ထပ် ရှားရှား မြင်နေရ
သည်။

သူသည် ဒူးနှစ်ဖက်ကို ထောက်ကာ ကော်ဖီ
သီးများကို ခူးဆွတ်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်နေရင်းမှ
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်။
တချိန်တည်းတွင် မာရီနာအား အလျင် အမြန်
လှမ်းဆွဲပြီး ချုံကွယ်သို့ တွန်းထားလိုက်ရင်း

၃၃

ချုံတောကို ဖောက်၍ လှမ်း ကြည့် လိုက်သည်။
ဟော... သူ မြင်ရပြီ။

ဝါညိုထောင် လှုပ်ရှားမှု။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်
မျှသာ ပျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော လှုပ်ရှားမှု။
သို့သော် ဤမျှဆိုလျှင်ပင် သူ့ အနေဖြင့် ကျေနပ်ပြီ။
လုံလောက်ပြီ။ ခေါင်ရမ်းပင်များ ပေါက်နေသော
ချုံတန်းအလွန်မှ ကွက်လပ်ကို ဘီချူးဖြတ်သွား
တုန်း သူ ပျတ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် မြင်ကွင်းမှ ရိပ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

သူ မျက်လုံးတွေ တောက်မြောက် လာသည်။
စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလာသည်။ သားကောင်ကို
ဖြုတ်ခြင်း မြင်လိုက်ခြင်းသည် သူ့ လုပ်ရပ်၏
အကျိုး သက် ရောက် မှု ကို သာဓက ပြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သူက စိတ်အား ထက် သန် ခွာ ဖြင့်
မာရီနာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဘီချူးဟာ
ဒီနေရာမှာပဲ ရှိသေးတယ်လို့၊ သမီး မြင်လိုက်တယ်
မဟုတ်လား’

သူက တောစပ် တောင်စွယ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်
နေ သည်။ မာရီနာက ဖြည်းဖြည်း က လေး
ထလာပြီး သူ့ ဖခင်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။
ဥရုဒေလာဗက ထပ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါဟာ ပန်းနီနီတွေ ရှိတဲ့နေရာပဲ၊ အဲ ဟို
တောင်ကျန်းရဲ့ တစ်ဖက်ပေါ့၊ အဲဒီ ဧရာဝတီရင် တို့
ခရီးဆုံးပြီ.....၊ တို့လုပ်ငန်း အောင်မြင်ပြီ’

တောင်စွယ်က သူတို့အပေါ်မှ စီးမိုးနေသည်။
အနည်းဆုံး သုံးမိုင်လောက်တော့ ဝေးလိမ့်မည်။
သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီအကောင်ဟာ အစာရှာရင်း လျှောက်သွား
နေတာ၊ ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ ဒီအကောင် ငါ့လက်က
ပြေးမလှတ်နိုင်တော့ပါဘူး’

မာရီနာက ဘာမှ ပြန် မပြော။ သူ သည်
တောင်စွယ်ကိုသာ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။
ဖခင်က သမီး၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ကဲ....သမီး၊ ခရီးဆုံးတော့ ဧရာဝတီပြီ၊
ဖေဖေ နောက်ကို မိအောင်သာ လိုက်ပေတော့’
သူက တောင်စွယ် နောက်ဘက်မှ တောင်တန်း
မြင့်မြင့်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။
‘တကယ်လို့ ဖေဖေကို မျက်ခြည် ပြတ် သွား ရင်
အဲ ဟိုက ကျောက်ဆောင်ပြာပြာကြီးတွေ ဆီသာ
အဧရာဝတီလာခဲ့၊ ငါ အဲဒီမှာ ရှိမယ်၊ အဲဒါဆိုရင်
အားလုံးပြီးပြီ’

ဥရုဘေလာဗသည် ဘေးကို ခါးကြားတွင်
တင်းတင်း ထိုးညှပ်ပြီး လေးနှစ်မြားကို ပခုံးတွင်
လွယ်လိုက်သည်။

ဤအကြိမ်သည် သူ့ သမီး ငယ်အား
တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရသော ပထမဆုံး
အကြိမ် ဖြစ်သည်။ သမီးငယ်က ကြောက်နေသည်။
ဖခင်ကြီးက တစ်ချက် လှည့်ကြည့် ပြီးနောက်
ရွေ့သို့ ပြေးထွက် ပေးခဲ့လေသည်။

လေက ညှင်းညှင်းကလေး တိုက်ခတ်နေသည်။
မန်ကျည်းရွက်များပင် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ သို့သော်
ဥရုဘေလာဗအဖို့တော့ အနေတော်ပင် ဖြစ်သည်။
သူ့ အနံ့သည် ရွေ့သို့ မသွားဘဲ နောက်သို့ ပြန်သွား
နေသည်။

သူသည် နောက်ဆုံးတိုက်ပဲ့အတွက် အင်အားကို
စုစည်းထားပြီး ခြေဖျားထောက်လျက် ရွရွကလေး
ပြေးလာသည်။ ပြေးနေရင်းမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ
သို့လည်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ တီချူး
ဦးတည် ပြေးသွားသော တောင်တန်း ဆီ သို့
အလွယ်ဆုံး ရောက်ရှိနိုင်မည့် ဖြတ်လမ်းကို ရှာဖွေ
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တောင်တန်းသို့ ရောက်သည်
အထိ ခနောက်ထပ်သားကောင်ခြေရာများတွေ့ချင်မှ

တွေ့မည်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ အသင့်
အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။ သားကောင်ကို
ပစ်ဖမ်းရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

သားကောင်ကိုပစ်သတ်ရမည့် နေရာကိုပင် သူက
မှန်းဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ အနီးထောင် ကျောက်
ဆောင်များကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ သူ ရပ်ပြီးတွေးကြည့်
သည်။ ဘီချူးသည် ဤနေရာမှ ကျော်တက်ရမည်။
သူ သေချာပေါက် ပြောနိုင်သည်။

လက်တစ်ဖက်က ခါးကြားမှစားကို တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အခြားတစ်ဖက်က ဒူး တစ်ဖက်
ကို ထိန်းထားသည်။ သူ့ နောက်မှ မာရီနာ
ပြေးလိုက်လာသံ ကြားရသည်။

အစိမ်းထောင် ကြက်တူရွေး တစ်ဖုတ် သစ်ပင်
ပေါ်မှ လန့်ဖျံသွားကြသည်။ သူ့ ရွေးတုတ် ပျဉ်းကတိုး
ပင်ကြီးတစ်ပင် လဲကျနေသည်။ ဖြည်းဖြည်းကလေး
ကျော်တက်ပြီး ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။ မာရီနာ
လဲကျသံ ပြန်ထသံ ကြားရသည်။

ပေခုနစ်ဆယ်ကျော်မြင့်သော ဆူးပင်ကြီးတွေက
သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ မဏ္ဍပ်လို အုပ်ခိုထားသည်။
မြေကြီးပေါ်မှ ဆူးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှောင်ပြီး
ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နေရသည်။ မာရီနာ
လည်း သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ကပ်လိုက်
လာသည်။

ကုန်းမြင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက်
စိုစွတ်သော မြေနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းလာပြန်သည်။
ပတ်ပတ်လည်မှ ရေစီးသံများ ကြားလာရသည်။
နေထိုင်ထဲသို့ ထွက်လာလိုက်၊ မြှောင်မည်းသော
တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်၊ ဆူး ချုံ တော ကို
ဖြတ်လိုက်၊ ဆစ်တောထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ဖြင့် ခရီးက
တော် တော် ကြမ်း သည်။ သို့သော် သူက မမူ။
လက်ထဲမှ ဓားမကုပ်ကို အသုံးပြုပြီး ရွှေသို့ဥာ
ခရီးဆက်မြဲ ဆက်လျှောက်လျက် ရှိသည်။

မာရီနာ၏ လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။
စိတ်မရွည်စွာဖြင့် ပြန်လှည့်ပြီး ပြေးလိုက်လာသည်။
မာရီနာသည် နွယ်ချုံတွင် ငြိကာ ထွက်ပေါက်မရှိ
ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျ
နေသည်။

ဖခင်ကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်
သည်။ ထိုနောက် နွယ်ကြီးကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပေး
လိုက်သည်။ မာရီနာ၏ လက်မောင်း နှစ်ဖက်တွင်
ခြစ်ရာ ရှုထုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော်
ယင်းတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖခင်ကြီးက ရွှေသို့ ဆက်
ပြေးသည်။ မာရီနာလည်း သူ့နောက်မှ ဆက်လိုက်
လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သစ်တော ပါးသွားပြီး ချုံတောသို့ ရောက်လာ
သည်။ ထိုနောက် တောအုပ်ကလေး တစ်ခုသို့

ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ မြေပြန့်မြောက်တော့။
ပြီးတော့ အပြာရောင် လိပ်သည်း ကျောက်ဆောင်
ကြီးများ။

ကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် အောက်ခြေ
ရှုပ်ဖက်လတာပြင်ကို အုပ်မိုးလျက် ရှိသည်။

ဥရုဘေလာဗသည် ရွှံ့တေထဲသို့ ဆင်းလာ
သည်။ ပထမ ဒူးဆစ်နှစ်သည်။ နောက်ခါးလောက်
ရောက် လာ သည်။ ရွှေ သို့ တိုး မ ပေါက် နိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်သို့ပြန်လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ သူ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။
သူ နောက်တွင် မာရီနာ ရောက်နေပြီ။ သုံးလေး
ကိုက်မျှသာ ကွာဝေးသည်။ ရွှံ့တွေ စုပ်ပြီး နှစ်သွား
မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်
အနေဖြင့်တော့ ပြဿနာမရှိနိုင်။ ကိုယ်ကို ဝေးပြီး
ဖြည်းဖြည်း ကူးသွားလျှင် ရနိုင်သည်။ သူက
ဒေါသ ပါပါဖြင့် မာရီနာ ဘက်သို့ လှည့်ပြီး
အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ဘာလို့ ဒီလောက် လောနေရတာလဲ၊
အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ’

သို့သော် မာရီနာက ဘာမှပြန်မပြော။

ဥရုဘေလာဗ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မျှော့တွေ
နှင့် မည်းနေသည်။ သူ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း
ပိုးကောင်တွေ တဝီဝီနှင့် ပိုင်းအုံပျံသန်းနေကြသည်။

သူက ပိုးကောင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သွေးခွေး
သွေးတန်း ယပ်ထုတ်ပစ်နေသည်။ သူ့ ကသက်ရှု
မြန်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစား
နေရသည်။ မာရီနာကတော့ သူ့ဆီသို့ တိုးလာ
နေဆဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခွံ တော ကို ကျော် လွန်
လာသည်။ ကုန်းမြေပေါ်သို့ တွား တက် သည်။
အနီးမှ ရေကြည်အိုင်ကလေးဆီသို့ တွားလာခဲ့ပြီး
ကိုယ်ကို ရေထဲသို့ လှိမ့်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက်
ကိုယ်ပေါ်မှ မျော့တွေကို တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်
ပွတ်သိပ်ချသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့ အနားမှ ရေထဲသို့ မာရီနာ
ရောက်လာသည်။ သူက မာရီနာအား လှမ်းဖက်ပြီး
မာရီနာ၏ ခြေထောက်မှ မျော့တွေကို ဆွဲဖြုတ်
ပေးသည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် တော်တော်ကြာကြာ
နားနေကြသည်။ နောက်ဆုံး သူက ပြောသည်။

‘သမီး ပီမှာ နေရစ်ရင် ပိုကောင်းမယ်၊ ငါ့ကို
ဒီကပဲ စောင့်နေပါ။ ငါ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်။
အဲဒီတော့မှ ချောင်းရိုးဟက်ဆပ် ပြီး ကော်ဖတ်ပင်
သွားမှတ်ကြတာပေါ့’

မာရီနာက သူ့ဖခင်၏ စကားကို သိပ်
မယုံချင်။ သို့သော် ဘာမှတော့ မြန်မေပြော။

ခေါင်းကိုသာ ခါးယမ်းပြုလိုက်သည်။ ထိုနောက်
ဥရုဘေလာပ ထိုင်ရာမှထပြီး ခရီးဆက်ပြန်သည်။
မာရီနာလည်း ဖခင်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။
သူတို့ရွှေတွင် မတ်စောက်သော အနီရောင်
ကျောက် ဆောင် ကြီးများ အုပ် မိုး ကာ ဆီး
နေသည်။ ဤနေရာသည် ဘီချူးအား ပစ်သတ်
ရမည့် နေရာဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး နှစ်မိုင်လောက်
တော့ ဝေးသေးသည်။

၃၉

လေကြောင်းက ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်။
လေနှင့်အတူ အနံ့မျိုးစုံ မျောပါလာ ကြ
သည်။ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့၊ ရှောက်နဲ့၊ ပင်စိမ်းနဲ့၊
မာလကာနဲ့နှင့် ရေနဲ့များ...။ ယင်း အနံ့ များနှင့်
အတူ ရန် သူ ၏ အနံ့ကိုလည်း ဘီချူး၏
နှာခေါင်းက ရှုရှိုက်မိသည်။

သူ့ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် အညှစ်ခံခဲ့ရသည်ကို
သတိရပြီး ရုတ်တရက် လန့် သွား မိ သည်။
လည်ပင်းမှ ကြီးနဲ့လည်း နံလာသည်။

ကမန်းကတန်းဖြင့် ပုန်းစရာ နေရာ ရှာကြည့်
သည်။ အနီးအနားတွင် အနီရောင် ကျောက်ဆောင်
တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်ဆောင် ပေါ်တွင်
ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ပိတ်ဆီးနေသည်။

ကျောက်ဆောင် အောက်သို့ ပြေးဝင်သည်။
အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံး
ရှင်ရှင်နှင့် နားကို စွင့်ထားသည်။

သူတို့သည် ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် သူ့ဆီသို့
ရွေ့ရှု လာနေကြသည်။ အကွာအဝေးမှာ ကိုက်
တစ်ထောင် ပင် ရှိ မည် မဟုတ်။ သူ ချောင်း
တစ်ချက် ဆိုးသည်။ နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံး
ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေ မကောင်း။

ဤနေရာမှ ကျောက်ဆောင် များသည် သူ့
အဖို့ ထောင်ချောက်နှင့် ဘာမျှ မထူး။ အပေါ်သို့
မော့ ကြည့် လိုက် သည်။ ဆင်ခြေ လျှော ကြီးက
တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မိုးသို့ထိုးနေသည်။ ထိုနေရာ၏
ထိပ်ဆုံးတွင် သူ့အိမ် ရှိသည်။ ထို နေရာသာလျှင်
သူ့အတွက် အလုံခြုံဆုံး ဖြစ်သည်။ စိတ်ချရဆုံး
ဖြစ်သည်။

သူ ဆက်လက်ပြီး ရွေ့လျားသည်။ အတတ်
နိုင်ဆုံး၊ အမြန်ဆုံး တွားတက်သည်။ မာကျော
သော ကျောက် ဆောင် များနှင့် အဝါရောင်
မြက်တောက်ကို ဖြတ်ကျော်သည်။

လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဘာအကာအကွယ်မှ
မရှိ။ သူ့ လှိုင်းရွာမှုကို ရန်သူ လှမ်းမြင်နိုင်သည်။
သို့သော် သူ၏ မြန်ဆန်မှုကို သူ စိတ်ချသည်။
ယုံကြည်သည်။

ဤသို့ တွေးကြောက် နေရင်းမှပင် သူ့ကို
မျက်နှာ မြင်သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူ
ဘာ ဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ တခြား ဘာမှ လုပ်စရာ
မရှိတော့။ ရန်သူထက် လျှင်မြန်ကြောင်းကို
လက်ကုန်ပြသရန်သာ ကျန်တော့သည်။ ဤအချိန်
တွင် သူ့အဖို့ နာကျင်ခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ကို
လုံးဝ စဉ်းစားနေရန် မရှိတော့။ အဓိကပန်းတိုင်မှာ
တောင်ထိပ်ပေါ်မှ မိမိ၏ လိုက်ခေါင်းသို့ အမြန်ဆုံး
ရောက်ရန်သာ ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် နောက်ခြေ နှစ်ချောင်းကို မြဲမြံကုပ်၊
အမြီးကို ဖင်မှစာပ်၊ ရွှေခြေနှစ်ချောင်းကို ရွှေသို့
အားပြုပြီး ကိုယ်ကိုလှန်းထိုးကာ အားကုန်သွန်၍
ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

၄၀

ဥရုစောလာမသည် စပိန်ကပြား နွားကျောင်းသား
များကဲ့သို့ပင် 'ကျားသစ်ကွ... ကျားသစ်' ဟူ၍
သံကုန် အော်လိုက်သည်။ သူ့အဖို့တော့ အောင်သံ
ကျူးရင့် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မနားတမ်း ပြေးလာရင်း ပခုံးပေါ်မှ
လေးနှင့်မြားကို ဖြုတ်ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက်
နေပူပြင်ကို ကျော်ဖြတ် နိုင်အောင် ပြေးနှုန်းကို

၁၈၉

နှစ်ဆ တိုးလိုက်သည်။ မာရီနာက နောက်ဘက်မှ
အော်ခေါ်သည်။ သို့သော် သူ့က ပြေးနှုန်းကို
မလျော့။ သူ့ အသက်ရှူ မြန်လာသည်။ သူ့
ခွန်အားကို ဤ အချိန်အတွက် စုစည်းထားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

မာရီနာ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။
လူးလဲပြန်ထပြီး ဆက်ပြေးသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး
မှာ နာကျင်နေသည်။ အဆုတ်တွေ ကွာကျတော့
မည်လား ထင်ရသည်။ သို့သော် သူ့က အား
မလျော့။ စိတ်ကိုတမ်းပြီး ပြေးမြဲ ပြေးလာသည်။

သူ့ဖခင်က သူ့ရှေ့ တော်တော် ဝေးဝေးသို့
ရောက်သွားပြီး သူ့ ထင်တာထက် ပို၍ မြန်နေ
သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ ဖခင်ကြီးသည် တစ်မိုင်
ကျော် အကွာအဝေးအထိ ရောက်ရှိသွားပြီး။

ဘီချူးကို ထင် ထင် ဂွား ဂွား မြင်နေရပြီ။
သူသည် တောင်တန်းဆီသို့ ဦးတည်ပြီး အနီးထပ်
ကျောက်ဆောင် များ ပေါ် မှ ပြေးနေသည်။
ဘီချူးက သူ့ ဖခင်ထက် အများကြီး ခြေသာနေ
သည်။ ဤသည်မှာ ဗွဲစိတ် သို့မဟုတ် ခံနိုင်ရည်ပင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် မကြာမီတွင် ဘီချူးအနေဖြင့်
ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာနိုင်သည်။ ထိုအခါ ဘီချူး
နှင့် သူ့ ဖခင်တို့၏ အကွာအဝေးများ နီးသည်
ထက် နီးလာမည်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မပြေး

နိုင်သောအခါ ဘိဗျူးက နောက် ပြန် လှည့် ပြီး
ရန်သူကို သွေးရှူးသွေးတန်း တိုက်ခိုက်တော့မည်။
ထိုနောက်တွင်တော့....။

မာရိနာ ဆက်၍ မတွေ့ဝံ့တော့။

သူ ငိုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ရွှေ သို့ သာ
ပြေးမြဲ ပြေးနေသည်။ အကယ်၍ သူ အမောဆို၍
လဲကျသွားလျှင် သို့မဟုတ် လက်လျှော့ အရှုံးပေး
လိုက်လျှင် သူ တစ်သက်တာတွင် သူ အလိုချင်
ဆုံးသော အရာအားလုံး အလကားဖြစ်သွားလိမ့်
မည်။ ထို့ကြောင့် ထို အသိစိတ်ဖြင့်ပင် သူ ဆက်၍
ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ဥရုဘေလာဗသည်ကမ်းပါးစောက်
ခြေရမ်းသို့ ထောက်လာခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည်
လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျေးသံ ငှက်သံများပင်
မကြားရ။

သူသည် ပါးပပ်ကို အကျယ် ကြီး ဟ ပြီး
လတ်တတ်သော လေကို အခမ်းမရ ရှိုက်သွင်းနေ
သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတေ့နှင့် ရှူနှစ်နေ
သည်။ ရင်အတ်မှ လှုပ်ရှားမှုက လေးလံလာသည်။
စည်းချက် မှန်လာသည်။

သူသည် လေးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ယူလိုက်
သည်။ ညာလက်ဖြင့် အကောင်းဆုံး မြှင့် ကို
ရွေးလိုက်သည်။ လေးညှို့ကိုတစ်ရန်သာ ကျန်တော့

သည်။ ဘေးဘီကို မျက်လုံး ဝင့်ကြည့်လိုက်သည်။
ဇေဇေဝါဖြစ်သွားသည်။

ဘီချို: မရှိတော့။

၄၁

ရွှေဘက်ခြေလှမ်း ငါးဆယ်ခန့်တွင် အ နီ ရောင်
ကမ်းစောက်ကြီး ကာဆီးနေသည်။ ကျောက်နံရံ
ကြီးတွင် ဟိုနေရာ သည်နေရာ ကဲ့အက် နေ ပြီး
အက်ကြောင်းများမှ ရှိ ရေ တွေ စီး ဆင်း လျက်
ရှိသည်။ ထိပ်ဆုံးတစ်နေရာမှ အဖြူရောင် ရေစီး
ကြောင်း တစ်ခုသည် အောက်ဘက်မှ ကျောက်
ဆောင်များပေါ်သို့ စီးဆင်းနေပြီး ရေဦးသည်
ကမ်းစောက် အောက်ခြေမှ ချောင်း လက်တက်
ကလေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြာသည် ပူပြီး ငြိမ် နေ သည်။
နောက်ဘက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံများ
ကြားရသည်။ ဥရုဘေလာဗက အ သံ မ ပြု ရန်
နောက်လှည့်၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

သူ့ သမီးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ ထိတ် ခ နဲ့
ဖြစ်သွားသည်။

မာရီနာ၏ မျက်လုံးတွေ ပြုံးကျယ်နေသည်။
သူသည် မောလွန်း၍ ပင့်သက်လိုက်နေသည်။ သူ၏
ခြေလက်များမှာ အရုပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် တစ်ပတ်လည်က နောက်ပြန် လန်ကျ
သွားသည်။

ဥရုဘေလာဗက ပြေး သွား ပြီး မာရီနာ ၏
ဘေးတွင် ဒူးတစ်ဖက် ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်
သည်။ မာရီနာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာ ထူမ
လိုက်သည်။ အင်အားကို ခံနိုင်စွမ်းရည်ထက် ပိုသုံးခဲ့
သောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရကြောင်း တွေးလိုက်
မိသည်။

သူက တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘သမီး... သမီး...၊ ဖေဖေ ပြောသားနဲ့ သမီး
ရယ်၊ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်လို့
ဖေဖေ ပြောခဲ့သားနဲ့...’

မာရီနာက ကမ္မီးရှူးထိုးဖြင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း
ပြသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်လှည့်ပြီး လေးဖက်
ထောက်၍ ကုန်းထသည်။ သူ အတန် ကြာသည်
အထိ ထိုင်ပြီး အနားယူနေသည်။ သူ့ခေါင်းကို
အောက်သို့ စိုက်ထားသည်။ ထို့နောက် သူ ယိုင်လဲ
သွားပြန်သည်။

ဥရုဘေလာဗသည် ခြေမကိုင်မီ လက်ကိုင်မီ
ဖြစ် နေ သည်။ ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ပြေးလှည့်သည်။
မာရီနာ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လေးလံစွာ ထရပ်

လိုက်သည်။ သူ့ တစ် ကိုယ် လုံး တုန်နေသည်။
ထိုးနာက် သူက လျှာလေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။
'ရ... ပါ... တယ်၊ ရ... ပါတယ်၊ သမီး ဘာမှ
မဖြစ်စေဘူးပါဘူး'

သူ နေရာတွင် ပြန် ထိုင် ချ လိုက် သည်။
ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ကိုယ်ကို
သိမ့်သိမ့် ယိမ်းထိုးနေသည်။

ဥဇ္ဈဘေလာဗမာ ဘာ ဆက် လုပ် ရ မှန်း မ သိ
အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် တောင်စောင်းသို့ ကျောက်စရစ်ခဲ
များ ကျလှသဖြင့် ကျောက် ဆောင် ပေါ် သို့
ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ အပေါ်မှ ပေ ဂေါ်း ဆယ် ခန့် အကွာ တွင်
ဘီချူးကို ပြတ်ပြတ် သား သား မြင် ရ သည်။
ဘီချူးသည် သူ့ တစ်ကိုယ်စာမျှသာ ကျယ်သော
တောင်ရိုးကျဉ်း ပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့ တွားသွား
နေသည်။ သူသည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပပ်ပန်းကြီးစွာ
ရွေ့သွားနေရသည်။ သူ့ ရွေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ရှိသော ချိုနှယ်တောသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဥဇ္ဈဘေလာဗက အောက်မှ လှမ်းကြည့်နေစဉ်
ဘီချူးကလည်း အပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုနောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲကာ ကျောက်ဆောင်
ထိပ်သို့ ဦးဘည်တွားသွားသည်။

ဥရုဘေလာဗသည် အကောင်းဆုံး မြားစူးကို
လေးညှို့တွင် တပ်လိုက်သည်။ မြားဦးကို ဘီချူး၏
ကျောရိုးအထက် လည်ကုပ်မှ ညှို့မည်းမည်း
အနုကွက်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး ချိန်လိုက်သည်။

ထိုနောက် လေးညှို့ကို ရင်ဘတ်ထိ အောင်
ဆွဲလိုက်သည်။ ပုခုံးနှစ်ဖက်တင်းသွားပြီး လက်ထိပ်
များအား လေးကြီးရှုသော အတော့အထိကို
ခံစားရသည်။ မကြာခင်ကမှ သွေးထားသော
သံစူးမြားဟက်သည် နေရောင်ဖြင့် ထလက်လက်
တောက်နေသည်။

ဘီချူး၏ လည်ကုပ်မှ ဒဏ်ရာမှာ ယခုမှ ပို၍
ပြတ်သားလာသည်။ အလွန်လွယ်ကူသော
ပစ်မှတ်ပင် ဖြစ်သည်။ မြားကို လေးမှ လွှတ်လိုက်
ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

သူသည် ကိုယ်ကို တောင်ကားခေါင်းကို
နောက်သို့ အသာလှည့်လိုက်သည်။

မာရီနာက နေရာမှ မရွေ့သေး။ သူသည်
မြေကြီးပေါ်တွင် ဒူးထောက်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို
လက်နှင့်အုပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ဖခင်၏
ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကာ ဘီချူးကို လှမ်းကြည့်
နေသည်။

မျက်လုံးမည်းကြီးများကို ပျက်ခဲ တစ်ချက်
ဖွင့်ပြီး သူ့ဖခင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်လွှဲပြီး ပစ်မှတ်ကို ကြည့်လိုက်
ပြန်သည်။

သူ့ သာ စ ကား မှ မပြော။ သူ့ ပုံ ကို
ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ပစ် ရှုပ် မရ။

ဥရုဘေလာပသည် သမီးငယ်ထံမှ မျက်လုံး
ခွာကာ သားကောင်ကို ကြည့် လိုက် ပြန်သည်။
ခြေလှမ်းတစ်ရာလောက် ဝေးသွားပြီ။ သို့သော်
ပစ်ကွင်းကတော့ ကောင်းကောင်း မိသည်။ ကိုယ်ကို
တောင်ပြီး လေး ညို့ ကို ဖြည်း ဖြည်း က လေး
ဆွဲလိုက်သည်။

ပြီး တော့ အသက်ကို အရှည် ကြီး ဆွဲ၍
ရှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လေးကို မြေကြီး
ပေါ်သို့ အသာပြန်ချသည်။ လေးကြိုးကို ပြန်၍
လျော့သည်။ မြားစူးကိုတော့ လက်ထဲ တွင်
ကိုင်ထားသည်။

သူ့ နောက်တက်မှ ရိုက်သံ ကြား ရ သည်။
ထို့ နောက် ပြန်၍ တိတ် ဆိတ် သွား သည်။
ကျောက်ဆောင်ထိပ်ကို ပြန် ကြည့် လိုက် သည်။
ဘီချူး မရှိတော့။ ပြန် လှည့် ပြီး မာရီနာကို
ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မာရီနာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို

ဘေးသို့ချကာ ထိုင်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက
ဖခင်ကြီးဆီသို့ စိုက်ကြည့်လျက်။

ဖခင်ကြီးက အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါ ငါ့ရွေးတာကွ၊ နှစ် နားလည်ရဲ့လား။

ဒါ...ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် သိရဲ့လား’

မာရီနာက ဆဲမှ ပြန်မပြော။ သူ့ဖခင်က
သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။ မာရီနာက သူ့
မျက်နှာကို ဖခင်ကြီး၏ ရင်ခွင်တွင် ထိုးအပ်
လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက အေးအေးသော အသံဖြင့်
ပြောသည်။

‘ငါ သူ့ကို ကောင်းကောင်း သတ်နိုင်ပဲ တယ်၊
လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်လို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...
သူ့ကို ငါ မသတ်ခင်တုန်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊
အဲဒါကို သမီးသိရဲ့လား၊ ဒါဟာ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ’

မာရီနာက ဖခင်ကြီးကို ကျော်ကာ
ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
နေ့ရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများကို
မိုးထားရသည်။

ဘီချူး ရှိသေးသည်။ အောက်ဘက် သို့
လှမ်းကြည့်ရင် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် သူ့ဧက
ရပ်နား နေသေးသည်။ ထိုနောက် သူ့လှည့်ထွက်
သွားသည်။ လုံးဝမ်းသော ဦးခေါင်းကို
စောင်းငဲ့လျက် အမြီးတလှုပ်လှုပ်နှင့် ရွှေလျား

နေသော သူ၏ ရှည်မျောမျော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ
ကောင်းကင်ပြာ နောက်ခံပြင် ကြည့်၍ အလွန်
လှသည်။ နေရာတွင် ခဏမျှငြိမ်ကာ ကျောက်ဆောင်
စွန်းပေါ်တွင် ရပ် နေ စဉ် သူ့ တစ် ကိုယ် လုံး
တောက်ပသော နေရောင်ဖြင့် လွမ်းခြုံထားသော
အခါ ကျားသစ်မကလေးမှာ ကမ္ဘာ ပေါ်တွင်
အလှဆုံး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်နေတော့သည်။
ယခုမှ သူ မရှိတော့။ သူ့အိမ်ရှိရာ သူ့
လိုက်ခေါင်း ရှိရာသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့
လေပြီ။

အင်ဒီးယန်းမကလေး မာရီနာအဖို့ ကျားသစ်မ
ကလေး ဘီချူးကို ဘယ်ခဏမှ ပြန်လည် မြင်တွေ့
ရတော့မည် မဟုတ်တော့။

မာရီနာသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။
ထိုနောက် ဖခင်ကြီး၏လက်ခမောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
သူ့ဦးခေါင်းကို ဖခင်ကြီး၏ ပခုံးတွင် မှီထား
လိုက်သည်။ သမီး ငယ် ၏ အပြုအမူကြောင့်
ဖခင်ကြီးမှာ အံ့ဩ သွား မိသော်လည်း စိတ်
ထဲကတော့ တသိမ်သိမ် ကြည်နူးနေမိလေသည်။

ဖခင်ကြီးက သမီးငယ်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး
'ကဲ သမီး၊ ထိုသားအဖ မြစ်ရိုး ပြန်သွားပြီး
ကော်ဖတ်ပင် သွားမှတ်ကြရအောင်၊ ခရီးကတော့
မနီးဘူး၊ တော်တော်ကို လျှောက်ရမှာပဲ'

သူ့ကို သားအဖ ပြန်လည် ထွက်ခွာ လာ ကြ
သည်။ လျှောက် လာ ရင်းမှ ဖခင်ကြီးက သမီး
ငယ်၏ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
မျက်နှာပြန်လှည့်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေ
သည်။

မာရီနာသည် လော လော ဆယ် တွင် စကား
ပြောချင်စိတ် ရှိမရှိကို ဖခင်ကြီးက မတွေ့
တတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး သူက မေးလိုက်သည်။

‘ဝမ်းမသာဘူးလား သမီး၊ သမီး ဆန္ဒရှိရင်
ဖေဖေ ငှက်ကလေး ဘာကလေး ပစ်ပေးပါ့မယ်၊
ဒါမှ မဟုတ် သစ်သီး ဝ လဲ ပဲ စား ချင်ရင် လဲ
ရပါတယ်၊ လတာပြင် ဟိုဖက် ရောက်ရင်
တစ်ပုံကြီး တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

သူတို့၏ အပြန်ခရီးကို ပြန်တွေး ကြည့်သည်။
ပထမ မြက်ရှည်တော့ကို ဖြတ်ရမည်။ ထို့နောက်
တောမီးလောင်သောနေရာ၊ ပြီးတော့ သူ မြေကိုက်
ခံရသော ရေတံခွန်....။

စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် နောက်သို့ တစ်ချက်
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျားသစ်မကလေး ဘီချူး
နောက်ဆုံး ပျောက် ကွယ် သွား သော နေရာကို
လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ အလွန်ချစ်သော သမီးငယ်

နှင့်အတူ စိတ်ကူးထဲမှ ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို စွန့်ခွာ
လာခဲ့ရပါပကောလားဟု တွေးမိသည်။

ထို့နောက် ခြေထောက်မှ အနာကို ရုတ်တရက်
သတိရမိပြီး ခြေလှမ်းတွေ မှားလာသည်။ သမီး
ငယ်က ဖခင်၏ခါးကို ဖက်ကာ ထိန်း၍ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

အလွန် တရာမှ ပြန်ပြူး ကျယ် ပြောသော
လူတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဆက်လုံးလျှောက်သွား၍
အနွံ မရောက်နိုင်သော၊ ခွံတန်း ချဲ့နှယ်များ၊
သစ်ပင် ဝါးပင် များ၊ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်များ၊
တောင်တန်း တောင်စွယ်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်း လျှိုမြောင်
များနှင့် တော၏ ကျက်သရေ၊ တော၏ အလှတို့မှ
တစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့နိုင်သော
လူသူမနီး တောကြီး မျက်မည်း ထဲတွင် လူသား
နှစ်ယောက်တို့သာလျှင် မြစ်ရိုးဆီသို့ ဦးတည်
လျှောက်လှမ်းလျက် ရှိနေလေသည် တကား။ ။

ပောင်ပေါ်ထွန်း